

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

Liber III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

LIBER III.

DE VITA PATRIS JULIJ
MANCINELLI.

Visiones, Revelationes, Gratia singulares
ipsi à Deo concessa.

IN hoc ultimo libro habiturus quidem sum materiam scribendorum copiosam admodum & prolixam, verum, ut opinor, non ita ex ordine & continenti filo pendentem; Pater enim Julius jam prius eam scripserat: Cum autem sua eum animi demissio interpellaret, totam deinde historiam dilaceravit metu & odio vanæ gloriæ, quod cum superiores rescissent, novum ei præceptum injunxerunt, ut eam iterum conscriberet, quod cum aliquot post annis obedienter exequeretur, factum est, ut ille rerum omnium non tam exactè amplius meminisset, & multa adjuncta alioquin historiam valde exornatura vel sileret, vel omitteret, satis habens substantiam indicasse factorum, & obedivisse, adjuncta autem sive accidentia non magnopere accuravit ex dubio, ne fortan quæ deciperetur, quanquam ipse plus quam certus esset, suum spiritum esse bonum & tutum ex continua eventorum serie, & infallibili successu, item ex certis assistentis sibi divinæ gratiæ & per superiores approbatis signis, quos inter erat Sanctus Franciscus Borgia sibi amicissimus, & in hisce casibus versatissimus, & ab omnibus prudentibus ac bonis viris, qui ipsum noverunt, ac cum eo egerant.

P. Julius
se scripta
dilacera-
vetat.

Imperata
nova scri-
ptio.

Omissa ad-
juncta re-
rum, accessit
oblivio.

Gg 2

Nec

P. Julius
scripsit tra-
ctatum, in
quo distin-
guit reve-
lationes,
visiones &
intelligen-
tias.

Operatio-
nes natura-
& gratia,

Nec ipse similibus in rebus hospes fuit & peregrinus, nam integrum & solidum reliquit tractatum, in quo summa cum prudentia, doctrinâ ab experientiis collectâ describit, & distinguit revelationes, visiones, & intelligentias, separat bonas à suspectis, docet modos eas cognoscendi, ne ab astuto decipiamur spiritu, qui se transfiguratur in angelum lucis, ut simplicibus & incautis imponat. Quo in proposito solidè valde & perspicuè tradit modos, quos tenet intellectus noster operandi, de divisionibus, & speciebus, de viribus imaginatricis facultatis, de varietate phantasmatum, de operationibus, quæ haberi possunt à natura, & quæ à gratia, ut & ultra naturalem, & acquisitam etiam se probet experientissimum supernaturalis & infusæ philosophiæ; lectorique sua lustranti planè persuadeat, fieri de facili non potuisse, ea subjecta esse erroribus. Inter plurima ab ipso relicta ego faciam delectum, afferamque ea duntaxat, quæ sunt illustriora, neque tædio esse possunt legenti propter similitudinem.

C A P I T U L U M

De Sanitatibus miraculosè collatis.

Inventio
Cilicij mi-
raculosa.

IN hac materia, qua de agunt omnia prope hujus vitæ capita, & quæ sola sufficeret contexendo magno volumini, placet mihi exordiri in hoc præsentis capite, ab eo, quod mihi causa & occasio fuit scribendi omnia reliqua capita, & est inventio cujusdem cilicij Patris Julij miraculosa, plus quàm quadraginta annis post ejus mortem Maccratae in Patria sua in lucem protracti, ubi postquam per illud (ita dicere ex vero possumus) moribundam à morte ad vitam revocavit, pergit nunc quotidie servus Dei conferre gratias, & continuata beneficia. Lucia Vxor Petri
de

de Valentino Maceratenfis 18. Junij anno 1660. jam à sex mensibus gravida circa noctis horam sextam acerbissimis corripitur doloribus, qui & sequentem in diem perduraverunt frequenti cum vomitu, ita, ut, cum non posset reciprocare spiritum, timeret mortem. Accesserunt torsiones ventriculi, & oppressiones cordis cum deliquiis, & accidentibus mortalibus usque in ipsum 20. Junij diem, medicus, cum nihil proficerent remedia, imò malum auferent, morbum vocavit Tartaricum, utpote qui nullam sanitatis faceret spem reliquam. Hoc in statu & à propriis viribus, & à medicamentis aliorum destituta convertit se moribunda ad inultos sanctos suos advocatos, & nominatim ad sanctissimam Virginem de Rosario.

Lucia uxor
Petri de
Valentino.

Nec frustra, quippe leni quodam sed brevi correpta somno (non dormiverat amplius spatio, quo quis Psalmum diceret quinquagesimum) sentit sibi tangi pectus, ubi dolor erat acutissimus. Apertis ad contactum illum oculis videt clarè monachum albo vestitum amictu, prout Patres Dominicani solent, absque cucullo. Cui illa dixit, facefferet hinc, & clausis iterum oculis prosequitur somnum. Verum, ecce! de novo sensit se excitari contactu ejusdem loci. Referat iterum lumina, & videt eundem religiosum cum cucullo per humeros fuso, capite aperto, lætum, alacrem, ætate florida, ore snbridente. Ipsa nihilominus percussa jussit ipsum iteratò inde faceffere. Ille autem, *ne timeas*, inquit, *utere non aliis remediis; mitte ad Galeotum pro illo sborace, applica illum ad nudum corpus, & eris sana.* Infirma intellexit debere se mittere ad Dominam Galeoti, quæ erat ejus patrina, sive commater. Verum non dixerat ille religiosus jam ab ipsa creditus mitti à cælo, sed mitte ad Dominos Galeottos ad sanctum Joannem. Circumfusæ Dominæ, quæ audiebant eam sic loquentem, nesciebant, quocum loqueretur, putabant eam delirare, & accedentes

Apparitio
cujusdam
Dominica-
ni.

ad lectum eam alta vocabant voce: illa, tametsi perciperet earum vocem, non tamen dedit responsum, tota occupata cum illo seruo Dei. Vna earum metuens ne grave quoddam pateretur accidens, complexa voluit eam vertere in alterum latus; Tum illa; *sine*, inquiebat, *non vides illum monachum?* ad quæ verba ille dulcè subridens disparuit sublevatus sensim in aëra. Et sanè Lucia optimè vidit in egressu elevâsse eum stoream, lectuli sui paupertinum tegumen, vidit etiam medium corpus cingulo nigro circumdatum, duos digitos lato, volante per aërem. Quo exactius illa narrabat visionem, hoc magis credebant illæ mulieres eam delirare, cùm præsertim malum non mediocriter increvisset. Vnde veritæ, ne moreretur absque Sacramentis, cæperunt illam exhortari ad confessionem, & proponere nominatim confessarium. Consensit illa in exomologesin, verùm confessarium petiit alium ab eo, quem proposuerant, nempe Patrem Ministrum Collegij, qui mox advolavit. Exorâ confessionem parùm abfuit, quin eam mediam cum morte divideret, adeo grave accesserat symptoma. Absoluta tamen confessione, & nonnihil reddita viribus exposuit memorato Patri totum successum visionis, multis verbis contestata, se optimè mentis compotem esse, ac proinde desideratum sibi thoracem procuraret.

Continua-
tur visio, &
quæ se-
quatur.

Petitur
thorax.

Promisit Pater Minister id se facturum, sed tali cum subrisu, ut illa bene adverteret, id non ex animo dici. Non credidit ille visum, & propterea in reditu ad Collegium, & in platea Sancti Joannis, ubi nostrum est templum, conspicatus Thomam Galeottum (cujus ædes erant in eadem nostra platea, & is ipse fuit, quo de loquebatur visio) nihil ei dixit de successu, sed ingressus Collegium solita sui officij negotia confecit. Non ita multo post ad templum alia de causa descendens conspicatus de novo memoratum Dominum Thomam cum aliis duobus nobilibus, ac cum quodam

quodam è nostris Patribus consistentem, potius joci causâ, quam quod fidem narranti mulieri haberet, ex eo interrogat, eequem tandem exoticum domi suæ abditum haberet thoracem? stetit attonito similis Thomas, fuitque illa interrogatio aliquamdiu materies familiariter jocandi, donec ille alter Pater non ignarus Dominum Thomam esse cognatum Patris Julij suscitatus est ex eo, num forsan aliquid regularum domi asservaret in memoriam dicti Patris Mancinelli? *Omnino*, dixit, *cilicium*, & rogantibus aliis, *utrum illud cilicium esset factum per modum thoracis?* Compertum est, esse eâ formâ, cum funiculis ante pectus, absque manicis. Hic omnes venerunt in eam sententiam, infirmam non delirasse, & visum illud esse veritati consentaneum, ac Dominum Deum per merita servi sui velle illi facere gratiam. Quamprimum fieri potuit, thorax ille protractus in lucem & a Patre Ministro allatus fuit ad ægram. Non fuit illâ lætior mulier in mundo, & quòd non illusa, quòdque ex illo morbo non esset moritura. Cum cilicio attulerat ei imaginem Patris Mancinelli æri incisam Neapoli, quam mulier crebrius dissuaviata magis corde, quam linguâ venerabunda se illi commendavit. Omnes, qui aderant, flexis genibus commendabant servo Dei infirmam. Inde mulieres summoto supernè nonnihil indusio, juxta admonitionem supra factam, induerunt ei thoracem super nudum pectus. Intransi postea Patri Ministro statim dixit, se valere, sentireque mirum refrigerium.

Venit in memoriam thoracis.

Thorax ille denique protractus est,

Induta thorace statim convalescit.

Quæsiuit ex Patre Ministro, in quem diem incidisset mors servi Dei, ut voto nuncupato illum diem singulis annis posset celebrare, dum autem Pater cum imagine in manu accedit fenestram visurus diem mortis, alta voce inclamat ægra, esse se sanatam ex toto, malum totum cum doloribus abstersum diffugisse. Et ita erat. Non surrexit continuo ex lecto, quia nox erat, & ipsi vetitum. Fuit ipsi allatus

allatus cibus, quò ritè comesto capeffivit somnum persua-
 vem, non secus ac prius ante morbum. Altero die Beato
 Aloysio Gonzagæ sacro deseruit lectum, & tertio inde,
 quia citius ei per medicum non erat integrum, adiit tem-
 plum nostrum, confessa est, sumpsit sacram Synaxin, ac so-
 spiratori suo debitas egit gratias. In hoc factò velim, meus
 mecum lector aliquot facere reflexiones ne gravetur, quæ
 faciant ad id multò illustrius reddendum. Inprimis mor-
 bus pro eo, ac medicus cum juramento affirmavit, erat le-
 thifer, & ægra jam deducta ad extrema. Sanitas collata re-
 pente, & in brevissimo spatio, de quo testes jurati. Cilicium
 est asperrimum, sicut dicebam lib. 2. capite de pænitentiiis.
 Nihilominus ægra affirmat, quæ etiam post recuperatam
 salutem, illud gestare voluit per quinque horas, nullam se
 prorsus per sensisse puncturam, id quod etiam aliis infirmis
 beneficio donandis accidere solet, non item iis, qui gratiam
 non consequuntur, quibus permolestum est, & mordax.

Reflexio-
 nes aliquot
 super Cili-
 cio, & hoc
 factò.

Nulla ha-
 bebatur
 notitia de
 Cilicio.

Terminus
 à sancta se-
 de præfixus
 expirat.

Ipsa Lucia asserit cum juramento se non habuisse ul-
 lam de Cilicio notitiam, multo minus suos domesticos,
 qui, cum ipsa loqueretur, credebant eam mentis impotem.
 Illud nomen quoque, guibbone, sive thorax, erat tam pere-
 grinum, ut nunquam hoc nomine nec à possessore quidem
 appellaretur; & in Civitate nemo ejus sub quocumque
 demum nomine recordabatur. Cerrum est, neminem ul-
 lum de Collegio nostro quicquam scivisse. Notatu quoq;
 dignum est, & videtur absque peculiari Dei instinctu non
 potuisse contingere, ab illo nostro Patre repente Galeot-
 rum interrogatum fuisse, utrum domi suæ aliquid reliquia-
 rum asservaret de Patre Julio, cum tantum esset sermo de
 quodam thorace, ne nominato quidem Patre Mancinel-
 lo, denique videtur subesse Mysterium, jam primum ite-
 rum incipere hunc servum Dei signa dare suæ sanctitatis,
 cum terminus à sancta sede præfixus in eo est, ut brevi
 expiret,

expiret, post quem integrum est formare processus de vita hominum, qui cum sanctitatis opinione obierunt, quasi cœlum ipsum velit tacitis quidem, sed valde efficacibus votis & suffragiis exhortari non solum patriam, verum & ipsam nobilissimam civitatem Neapolitanam ad generosè & constanter prosequendam tam laudabiliter susceptam de ejus apothefi expeditionem.

De eo, qui mulieri adfuit ad spectabilis in habitu Dominicanò, non habetur certa notitia, quis fuerit, equidem sum, & eram ejus opinionis; sicut Pater Julius in vita magno ferebatur affectu & studio, erga illam sanctissimam, & clarissimam religionem, & erga eorum Patrum Macerantense templum, quod de Gratiis nomen habet, cui de sancta Apollonia V. M. dentem cum approbatis testimoniis donavit, quem hodièque illi Patres publicè exponunt venerationi, ita Sanctum Dominicum, vel quemvis alium de plurimis & insignibus, quos habet religio illa, sanctis grati animi causà, qui in cœlis longè magis regnat, quàm in terra, voluisse descendere ad revelandas Patris Julij reliquias in Patrià suà. De hoc facto extat processus authenticus manu Notarij, cui insertæ sunt cum testimoniis juratis multæ aliæ illis ipsis diebus collatæ sanitates etiam graviter infirmis, qui comperto, quid Lucià factum sit, eadem fide & fiducia expetierunt Cilicium, & subito illo misso potiti sunt sanitate. Hos inter pictor est, qui momento ex ardentissima febre convaluit, consurrexit, adiit templum nostrum, prolixas illic gratias genu flexo sospitatori Patri Julio acturus; cujus imaginem ex Collegio petiit in animi memoris signum pro sua pietate depingendam. Nec jam propè æger est in civitate, vel in vicinia, qui hoc Cilicium non expetat, quo plurimi sanantur. Civitas tot signis permora coacto concilio, ad quod nobilissimus quisque solet convenire, publicum fecit decretum promovendi, quantum in se esset, san-

Probabile fuisse S. Dominicum vel quemvis Dominicanum,

Dentem S. Apolloniæ donat P. Julius Dominicanis.

Misso cilicio potitur sanitate.

Pictor repente convalescit,

Imago P.
Julij mul-
tas gratias
confert.

Etas Patris Mancinelli glorias, quocum multi præter patriam, etiam sanguinem & profapiam haberent communem. Nolim hic referre decretum, ne longior sim, quod in prolixiore quadam hujus facti narratione proculsum extat, cui imago æri incisa adjuncta est liberalitate Petri Francisci Mancinelli pronepotis Patris Julij, quæ eadem venerabundis multas solet gratias conferre. Et hæc quidem Pater Julius tanto tempore post mortem operatur.

Repente
convalluit,
incarnati
dentes.

76. anno-
rum senex
repente fit
sanus si-
gno Crucis.

Videamus nunc, quid in hoc rerum genere prius per ipsum, quàm moreretur, fecerit Deus, & præsertim in florentissima civitate Neapoli, quæ diutius illum civem & inquilinum meruit habere. Dominus Comes Montis Aperti Principis de Monte Mileto nepos gingivas habuit omninò consumptas, & à falso humore abrosas, ita ut dentes nudi investes sine carne extarent, sicut in calvis mortualibus, venit ad Patrem Julium Neapolim, & monstratis dentibus pudibundè se ejus commendavit orationibus. Pater Julius fecit signum Crucis supra dentes. Comes repente convalluit, & incarnati sunt dentes. Joannes Baptista de porta septuaginta sex annorum senex decumbebat graviter in lecto vir Patri Julio peramicus. Pater nihil ejus de morbo cognoverat, sensit tamen intus se moveri ad eum invisendum. Invisit, reperitque illum aggravatum. Advertit Pater, quam ob causam sensisset instinctum. Optimus senex mirè lætus de inexpectata amicissimi viri præsentia rogavit servum Dei, faceret supra se signum Crucis. Quo factò statim valluit, surrexitque è lecto. Pater Minister horum omnium ignarus altero die ad eum invisit, reperitque illum extra stratum valentem. Similis attonito non poterat rem capere, intelligit ex ipso, Patrem Julium cum momento signo Crucis persanasse. Pater Cæsar de Vivo in sæpius citata depositione sanitatem suæ nepti collatam narrat his verbis.

Ad

Ad mortem egrotabat Domina Julia Valcarella Domini Francisci Soror. Pater Julius ad eam inuisit, recitatis ad lectulum infirmæ litanis beate Virginis genibus flexis, intingit in vas aquâ plenum suam coronam precatoriam; jubet, ut ex illa aqua bibat, quo factò intra paucos dies illa ex integro sana, valensq; fuit. Nemo non dixit hanc ei gratiam a Patre Mancinello profectam. Erat autem usitatissimum Patri Julio arcano quodam stimulo intus moveri ad visitandos ægros absque eo, quod sciret esse ægros; quando debebant sanari, quando autem non erant sanandi, quamvis uteretur omni diligentia, non poterat adduci, ut visitaret; aut enim fiebat, ut nullus ad eum perferretur nuntius, aut ipse nuntij obliuisceretur, aut malè haberet domi, aut subinde ex professo exiens per viam incideret in grave impedimentum, aut quædam alia improvisa occurreret causa. In summa res erat minimè insolita, & usu quadraginta annorum corroborata; quando ægris moriendum fuit, occurrisse ipsi mille difficultates, quominus illò properaret. Per signum Crucis autem sic prævalebat adversus morborum phalangas, ut cum domo prodiret, plurimi se ægri offerrent genibus flexis monstrantes, hic istum, ille alium locum, quo malè habebant, ut supra illum formaret Crucem, & sanabantur omnes, id quod per Neapolim sic erat notorium, ut egresso alia de causa ad cænobium sanctimonialium omnes infirmæ in platea traseunti se stiterint cruce signandæ, & certatim socium aliquid reliquiarum de ipso oraverint.

Nec solum per signum Crucis, sed & per simplicem contactum sæpè dispergebat sanitates. Sic accidit uni è nostris discipulis Subdiacono, cui nomen Bernardus Barbier. Hic præter febrim, qua laborabat, manum dexteram ita cruciatibus & tumore affectam habebat, ut non posset eâ uti, nec scribendo pingere literulam; Pater Julius eâ illum manu apprehendit, oravit pro ipso, & statim eum febre,

H h 2

lore,

Aqua à P.
Julio venedicta sanas.

Impulsus
de sanandis,
& non sanandis.

Crucis signo
consuetudo sanandi.

Etiâ per
simplicem
contractum.

Non valens scribere statim se .bit.

Sanaban-
tur ægri
ipsa inscio.

Adolescens
studiosus.

Medici
gaudebant
præsentem
P. Julio.

Marchio
de Grotulâ.

lore, ac tumore liberavit, ita ut illo toto die potuerit scriptioni incumbere. Subinde cum ille nihil prorsus sciret, usu vel applicatione alicujus recule sanabantur ægri. Ita Franciscus Antonius Purpura Advocatus, qui postea fuit Episcopus, cum pedem alterum, nescio quo malo graviter impeditum haberet, subscriptam à Patre Julio epistolam illi alligavit pedi, & mox sanus fuit, prout ipsemet eum juramento asseverat. Hac spe nixus adolescens quidam studiosus unius è nostris cognatus æger misit nonneminem, qui Patri Julio diceret, si non posset venire ad se videndum, saltem schedam suo nomine inscriptam mitteret, cujus fide permotus oravit pro ipso, & extemplo convaluit. Porro illi, ad quos vocatus erat, & sanabantur factâ ab ipso oratione, fuerunt absque numero, & non abibat dies, quo non sanaretur aliquis, ita ut communis esset hominum opinio, non omnia remedia pellendis malis fuisse adhibita, nisi vocato Patre Julio. Ac propterea Medici, cum depositum fortè ægrum haberent, & viderent Patrem Julium comparere, gaudebant magnopere tanquam certi de felici successu.

Morti proximus jacebat Marchio de Grotula, de domo Sanchezia, sub anxia & pænosa cura Medicorum, parentum, amicorum, servulorum, qui omnes desperata illius Domini salute turbati credebant illa nocte herum certò moriturum. Vocatur tanquam ultimum perfugium Pater Julius. Simul preces pro illo fudit, cœpit melius habere, & hæc tam diu, quam diu ille perseveravit orare, magnam illius noctis partem. Vbi rediit ad Collegium, quò tantisper somnum capesseret, spes quoque sanitatis cessa vit. Timebant Medici, ne altero die malum augeretur accessione; itaque revocatus est celeriter Pater Julius. Venit, perrexit orare, non solum accessio illa, quæ timebatur, non adfuit, sed & Marchio in totum sanus apparuit; qua re à circumstantibus

stantibus animadversâ consanguinei, quos inter Marchio Trivicus, Marchio Iviosa, ejus uxor, Medici, Sacerdotes, nobiles certatim Patrem Julium adivere osculum sospitatrici manui fixuri; At ille quanto cyùs illinc se fugâ abstulit.

Ob mira-
culi plau-
sum fugit.

Frater noster Ignatius Armellinus magnam sanguinis copiam ejecerat in febrî à cunctis æstimata lethiferâ. Orat pro illo Pater Julius, & mox febris remittit, & fons sanguinis sistitur admirantibus omnibus. Noster Pater Joannes Maria Rastellus à Sancto Genesio in Marchia reversus est Neapolim è Juliano cum febrî maligna hoc periculosiore, quanto credebatur causata à parùm sana aëris intemperie. Invisit ad eum Pater Julius, orat supra ipsum, & mox integra ei fuit restituta sanitas. Fuit talis stupor, & admiratio omnium, ut multi etiam è nostris accurrerint ad osculandas ei manus. Marcus Antonius principis de Rocca germanus frater tenebatur magnis febribus lectulo affixus multos per menses; ad primas Patris Julij, quas pro eo fudit, preces, ex toto surrexit sanus; & malum fuerat medicorum censurâ lethiferum. Quidam Gambacorta (prænomen non exprimitur) jam à conjugè deplorabatur tanquam mortuus. Vix illum Pater Julius commendavit Deo per preces, cum ecce! meliùs incipit habere. Perseverante pro eo orare Patre Julio, intra biduum pervaluit. Qui postea non potuit satiari agendis gratiis. Domina Cornelia Mastrilla Domini Cæsaris Carmignani uxor post gravem quindecim dierum morbum, ad ultimum adducta discrimen, plures eodem die medicinas sumpserat, absque ullo profectu, misit, qui Parri Julio se commendaret in preces, nec mora, fuit sana. Et interdum, imò sæpè fiebat, ut ægri se commendantes duntaxat absenti, prout commendare nos sanctis solemus in Paradiso, reciperent sanitatem. Ita evenit Domino Antonio Carmignano, qui nocte quadam ab ardentissima correptus febrî, nullam quietis partem capere

Plures sa-
nantur
oratione.

Quidam P.
Julio tan-
tum se
commen-
dant.

Gamba-
corta.

Cornelia
Mastrilla.

poterat, corde atque animo commendabat se Patri Julio, & repente liber fuit, id quod ipsemet testatus est in suis Neapoli 20. Martij anno 1621. datis ad Dominum Flammineum Mancinellum. Vidimus, legimus. Ita loquitur: *Patri Julio sic obstrictus sum, ut apud Deum nulli magis, & hoc propter beneficia & miracula, quæ à Deo obtinui interventu ejus orationum. Me amabat magis, quàm filium, & domus mea curam gerebat plus quàm Pater.* Per sæpe etiam apparuit ægris, & afflictis absentibus & remotis, consolans illos & sanans animo & corpore, nec tamen pedem extulit domo.

Ejus prædictiones non fallabant.

Duobus in locis præfens.

Miracula subitarum sanitatum sæpe Deus aliis cum prodigiis, quæ servum Dei reddebant illustriorem, comitatus est. De quibus unum erat, illum semper prævidisse, utrum ægri sanari deberent, an mori. Et quamvis ille pro sua modestia conaretur tacere, nihilominus sæpius imprudenti, id est, non advertenti excidebant prædictiones, quæ nunquam fallebant, etsi diversissimæ haberentur conjecturæ & judicia prudentiæ humanæ. Non procul à morte aberat Dominus Paulus Spinelli germanus frater Domini Marchionis de Guiscardo, vel Fuscaldo. Adfuit Pater Julius vocatus magis ad consolandos fratrem, & consanguineos ob instans fatum illius magnatis, quem dolentissimè amittebant, quàm ut pro ejus sanitate oraret. Oravit tamen tunc, & nocte insequente illorum commiseratione tactus ferventius se orationi suo in cubiculo dedit, & pro eo, ac scribitur, pede è cubiculo non elato, tota illa nocte adfuit in cubiculo infirmi, certè compertum est in spiritu, Dominum Deum ejus orationibus illum donasse; Die namque altero bene manè misit ad eos, discipulum, cui nomen, Alphonso Masciettæ, qui juberet eos bono animo esse, laudaréque Deum, qui ipsis hanc gratiam fecisset. Et illo ipso momento Marchio misit Ephebum, qui quantocyùs juberet adesse Patrem Julium. Adfuit, reperit que Dominum Paulum sanum

sanum absque ulla febris. Et dicitare inde Dominus Paulus solebat, a Patre Julio se resuscitatum.

Dicitare solebat se à P. Julio resuscitatum.

Magnam sanguinis copiam tussiebat, & vomebat multis diebus Pater Pica Aquilanus è nostra societate. Vocatus est Pater Julius, ut propinaret ipsi aliquid de manna Sancti Protectoris Barenfis. Venit, & ante omnia recitavit pro ipso Litanias, quibus durantibus propter præsentiam Domini sensibilem adeò vehementi spiritus impetu abreptus est, ut quasi extra se positus omnes Patres secum recitantes sacro quodam horrore percelluerit, secundum quæ certitudine plus quàm humanâ dixit, Patrem convaliturum; & ità in momento fuit cum incredibili infirmi & adstantium stupore, qui viderunt, & miraculum ejus orationi adscripserunt. Consiliarius Valcasserus curru vehebatur Avellinum, equi, nescio quâ, territi umbra arripuere fugam ejus capite in plures diffracto partes. Vxor id statim Patri Julio nuntiavit, ut suppetias ferret. Oravit pro eo, & aperuit ipsi Dominus, casum illum accidisse propter peccatum, ejus in domo committi solitum absque heri culpa; amandaretur hujusmodi servulus, & dominum convaliturum. Atque ita cuncta ex ordine fuere. Dedere tamen se Dæmones in conspectum servi Dei in formâ duarum felium, volentium mordicis, ut illud peccatum in domo continuaretur, sin? graphiis se ipsum involaturas, denique vivo pellem detracturas. Ille sedili consurgens cordatè illas calce abegit. Vnde colligi potest, quâ circumspetione uti oporteat Dominos in deligendis servulis, nec sufficere ipsos per se bonos esse.

Consiliarius Valcasserus magnam ad vitam periculum.

Circumspetio in suscipiendis servulis.

Cardinalis Aquaviva, Sanatur, P. Julio pro ipso orante.

Graviter ægrotabat urinæ retentione, nec sine vitæ periculo Cardinalis Aquaviva Archiepiscopus Neapolitanus. Animadverso discrimine arcessitur Pater Julius, ut oraret pro ejus sanitate. P. Julius incepit orare, Aquaviva sanari. Et quia infirmus non videbatur sibi ità restitutus, quantum

P. Julius
habuit re-
velatio-
nem, Car-
dinalium
moritum.

Pro uno
nostrorum
fratrum
orat.

In ejus prae-
sentia redi-
re febris
non aude,

quantum desiderabat, iterum Patrem Julium arcessivit, qui facta supra ipsum longiore oratione (inter quam sanctus ipsi Agnellus Abbas ad fenestram cubiculi apparuit, & licet non haberet lumen, erat quippe nox, vidit illum tamen optimè, illic stantem firmum, vittâ versus oculos demissâ, vultu serio & severo) statim sanus ex toto fuit. Pater autem Julius effecit, ut sancto plurimæ laudes darentur & honores. Non multò post Cardinalis recidit in idem malum, recursus est iterum ad solitum perfrugium; verum Pater Julius habuit revelationem, non amplius orandum, esse enim voluntatem Dei, ut moreretur. Atque hinc serium illum Sancti Agnelli vultum, quasi invitè dantis primam gratiam, sed quasi coacti precibus sui servi, non audentis eam negare. Et in veritate apparebat, quando intercessio Patris Julij interponebatur, ægros certo certius sanandos, & morbos illius metu percelli, longèque ab illo effugere, nec audere ad illum accedere, ipse autem, qui in eo liberalitatem agnosceret numinis, totum hoc bono proximorum impendebat. Orabat aliquando pro uno nostrorum fratrum studio, cui nomen Alexander Frulli pessimè à tertiana duplici tractato, ac quoniam juvenis isthic videbatur ipsi boni judicij, & ingenij esse, valde ægrè ferebat mortem ipsius, si contingeret. Commendavit ergò illum Deo oppido ferventer, maximè in sacrificio Missæ, cum hostiam sacrosanctam manu tenebat, sensitque valde se exstimulari ad exorandam pro eo sanitatem, conceperat autem talem fiduciam, ut intellecta hora, quâ accessio fieri solebat, tunc ipse se ejus in cubiculum conferret, sermones cum eo cæsurus de rebus spiritualibus. Loquebantur autem de gloriosa Sancta Ursula, & sociabus, de quarum societate in Collegio Neapolitano aliquot capita publicæ exponuntur venerationi. Prout ille rem ante conceperat, sic fuit. Ejus in præsentia febris non fuit ausa reverti, & patuit eum ex professio
eam

eam ob causam accessisse, cum infirmus planè fuerit liberatus. Plurimi alij hujusmodi casus essent narratu dignissimi, quos tamen vitando lectoris tædio libens volens prætereo, sufficiat hos paucos in medium attulisse, ex quibus plus factis apparet, quantum Pater Julius suis apud Deum precibus valeat.

Imposueram non solùm huic capiti, sed & toti scribendæ vitæ finem & coronidem, cum ecce! res ad me affertur, planè scriptu, memoratûque dignissima. Et sicut mihi principium extorsit sanitas quædam miraculosa paulò ante, quàm ego ad scribendum me accingerem, ita finiam hoc caput relatione alterius cujusdam rei, quæ accidit paulò post, quàm dedi finem scriptioni. Et conciliabit, opinor, hæc res narranda fidem iis, quæ supra dicebam, nempe Patrem Julium quotidie perseverare bene merendo de iis, qui se ipsi commendant. Res successit in Monte Ulmi terra antiquissima & nobili; complectitur focos circiter mille, in persona sanctimonialis cujusdam, cui nomen Sorori Auroræ Felici Stampetti, illinc oriundæ, nobili, ab ipsamet, & à dicti Monasterij confessario propriâ manu exarata. fideliter excerpo, ut sequitur. Sanctimoniali, quam dixi, donata fuit imago Patris Julij cum sanctissimo in manu ante pectus. Non magna admodum tunc temporis pietate ferebatur illa in servum Dei, propterea imaginem dono dedit matri Antistitæ. Inde à duobus mensibus donatur ipsi alia similis huic imago, & quia intellexerat quasdam ab illo factas gratias, cœpit erga illum aliquantum affici; retinuit ergo illam apud se, & sanè providè. Cum namque postea vulnus accepisset in altera tibiæ, turunda illa, quam adhibuerat, expurgando vulnere, urenti humore suffusa & succensa hæsit in carne cum ea concreta, & nulla amplius humana ope extrahi poterat, ut periculum esset, ne intus caro computresceret, & in cancrum degeneraret.

Soror Aurora Felix Stampetti.

Imago servi Dei cum sanctissimo ante pectus.

Hoc majus
discrimen,
quò tardius
remedium.

generaret. Modestia virginalis occultabat malum, & dolorem hoc majori cum discrimine, quo tardiore remedio. Aliquando manè nondum satis experrecta venit in mentem, ut se huic servo Dei commendaret. Dum hæc cogitat, audit signum, quo vocabatur in templum ad recitandas preces, cum proripuisset se lectulo, advertit tibiam oppido tumefactam notabili cum incremento doloris, ita ut ne quidem ambulare valeret. Subit iterum cogitatio commendandi se Patri Julio. Quare reversa ad cubiculum id fecit ex animo verbis conceptis.

*Venit mihi in mentem Sancti Patris, meq; ipsi commenda-
vi, si me juvaret, cum proposito mittendi ipsi donum. Et fuit
tanta mea fides erga illum & fiducia, ut viderer injuriam ipsi
facere, si alius recordarer sancti. Cum res mea ita se haberet, nec
ambulare possem, aperui malum matri Antistita, quæ flatim jus-
sit, id aperirem Medico. Tentat hic per tres dies extrahere turun-
dam emplastris; nihil proficitur. Sub vesperum tertij dici cæpta
res agi ferro, nihil item efficitur. Rursus biduo applicantur em-
plastra, sed & hic nihil agitur, resumuntur cultelli; desperan-
dum fuit; credebar aut clauda futura, aut cancro peredenda.
Captum iterum experimentum ferro, timebar non futura par-
ferendo dolori. Imponitur turunda ex ligno; sub vesperum ser-
ventius me commendo Sancto Patri cum proposito ad sacram Sy-
naxin accedendi quotannis, quo die ejus obitus ageretur memo-
ria, & primo die, post quem essem sanata, & adeundi templi
quindecies. Nocte in Auroram vertente obrepit sopor, videbarq;
mihi esse in templo, quod edificaretur, & necdum ultimam acce-
pisset manum, murariis illic adhuc multa satagentibus. Eorum
unus manu tenebat imaginem, quam in pectore gesserat iste San-
ctus Pater, illamq; volebat accommodatam in sacello laterali.
Cum venisset tempus medendi tibiam, & commoveretur turunda
lignea, successit ecce! & altera sponte sua, nemine tangente, aut
quicquam moliente. Quinto die coijt circatrix, & ego salva &
inco-*

Soror Au-
rora peri-
clitatur.

Ejus ve-
tum, re-
creatur vi-
sione.

incolumis fui ad gloriam Dei, Beatissimæ Virginis, per intercessionem & merita hujus Sancti Patris. Hactenus illa, quæ postea agente Dominico Stampetti suo Patre, Provinciæ Secretario Materatæ obtulit in templo nostro argenteam tibiam ad honorem Dei.

Dominicus Stampetti obtulit argenteam tibiam.

Simillimum huic beneficium etiam alia ejusdem cœnobij Soror ejus precibus & auxilio confisa impetravit. Nec dubito servum Dei in illo conventu gratias suas continuaturum, quandoquidem jam nunc vivam de eo fidem ac fiduciam pleræque inquilinarum concepere; neque enim jam primùm & monasterio illi, & toti terræ incipit esse beneficus, tametsi illæ nesciant, quare. Id ipsum ille duabus indicat literis propria manu 6. & 17. Febr. anno 1599. scriptis ad Patrem Bernardinum Rosignolium Provinciale Romanum, in quibus ipsi significat, quantum bonæ frugis Deus per ipsum illo in monasterio, & vicinis terris dignatus sit operari, nec ommittit particulares recensere collectos fructus, qui planè singularem erga illos homines mereantur affectum, quem credo nunc de cœlo perfectiùs ostensurus est, si, ut fecere majores, studium quoque & venerationem erga eundem demonstraturi sunt. Ad hoc caput de sanitatibus pertinet illa gratia, quam Deus Patri Julio concessit, singularem, & in gradu valde excellenti, opitulandi videlicet conjugum sterilitati.

Alia item Soror impetrat beneficium.

Binæ literæ ad R. P. Bernardinum Rosignolium Provinciale.

Conjuges ex sterilibus facti facundi.

Quo in proposito, ut omnem evitemus prolixitatem, non afferam hic casus particulares, satis fuerit dixisse, conjuges, quos ille Crucis signo benedicens obiisset, factos fuisse ex sterilibus facundos, tametsi longissimo tempore convixissent sine prole. In hanc rem possem multa adducere exempla de principibus fæminis, dominabúsque diversis, & de ipsa Proregina Neapolitana, quæ omnes fatebantur publicè eâ gratiâ se donatas fuisse per Patrem Julium, qui & præviderit, num proles mares futuri essent, an fæminæ;

Prævidit, quales partus futuri essent.

nam provicturi longo tempore, an morituri brevi. Aliquando non solum precibus suis faciles expedivit partus, quæ in ipsis solebant periclitari, verum & insuper vitam prorogavit filiorum matribus, quibus plerumque omnes emoriebantur, & filios mares impetravit etiam tunc, cum omnia indicia humana starent pro fæmina. Quâ de re, quia ad me allatus est casus perrarus, unicum exemplum dabo, & est sequens. Novem ipsos annos oravit pro Domino Francisco Albertino, ac conjugè sterilibus, ut Deus ipsis vellet demum concedere tori fructum & inter hoc tempus Deus quater ipsi indicavit velle se ipsos consolari. Verum nocte, quæ Transfigurationem Christi Domini præcedit, apertius ipsi significatum fuit, prolem futurum marem; oranti namque pro ipsis more solito exhibitus illi fuit infantulus mas duorum vel trium mensium, qui libentissimè manebat cum ipso, nec videbatur posse ejus à brachiis avelli, cumque eum sibi eripere conarentur, puerulus flebat, & repugnabat. Denique eum ipsi eripere, & in locum prioris substituerunt infantem fæminam ejusdem ætatis. Patrem Julium res advertit, & agrè tulit, nec illam voluit. Ergo & hanc ipsi sustulere, nec amplius apparuit; & reposuerunt de novo marem admirabili cum reciproco gaudio. Ex quo ipse intellexit, Conjugem Albertini precatu suo concepisse marem, & hanc revelationem contulit cum Patre Negrone nostræ societatis, ut illum super ea consuleret, & ipse eam postea credidit proregi. Ac, quia paulò post hanc revelationem prædicta Domina comperta fuit prægnans, exorta fuit maxima in domo illa lætitia, & opinio de Patre Julio mirum quantum increvit, cui postea Prorex insignem fecit donationem. Ex quo factò videtur posse erui, prolem debuisse esse fæmellam, verum ejus precibus & intercessione fuisse mutatam in marem; vel certè à Deo rem ejus arbitrio permissam. Qui ipsi infantulos porrexerint,

Novem
annorum
sterilitatem
pellit.

Signa ma-
ris futuri.

Revelatio
creditur
Proregi.

xerint, non proditur, qui fuerint, credam fuisse Angelos tutelares, quos plurimum venerabatur, & sæpè eos habuit aspectabiles.

Miræ eventus precibus P. Julij adscribitur.

Similes huic casus frequentius illi evenere. Parentes, qui sobolem ejus precatu impetraverant, volebant eam à Patre Julio sacro fonte tingi, & ejus curæ particulari, atq; protectioni committi. Nec ille hoc abnuit, & postea per pueritiam à multis eam periculis, & maximè à variolis liberavit. Ità filiolum Domini Francisci Antonij Purpuræ interventu suo à febre subito expedit, & post biduum à variolis ità emundavit, ut nullum earum vestigium remanserit. Concludo, si cuilibet Sancto Deus particularem aliquam gratiam indulget, quam invocatus dein à mortalibus ægris quasi de more elargiatur, verbi gratiâ, hic contra pestem, iste contra focum valeat, ille dolorem mitiget dentium, iste faucium interclusionem prohibeat, Patri Julio indulgisse gratiam singularem, & potestatem adversus Dæmones, & contra sterilitatem conjugum. Quibus duabus in gratiis mihi videtur singulari modo eminere, tamen si Deus in omnibus eum voluerit mirificè excellere. Claudio hoc caput subjecta oratione ab ipso composita, & pronuntiata, quoties voluit obtinere pro sterilibus fecunditatem *Deus, qui de nihilo omnia creasti, & de sicco lapide aquam produxisti, & de sterili muliere prolem generasti, & de Virgine Filium tuum unigenitum concipi & nasci mirabiliter effecisti, ex eadem bonitate, potentia, & sapientia tua infinita, personis, pro quibus à te humiliter supplicamus ad obsequium, & gloriam tuam, prolem permanentem concede, per Dominum nostrum &c.* Ipse dicebat hanc orationem, jubeat etiam eas personas, quæ desiderabant sibi gratiam fieri, quotidie quinquies orationem Dominicam, & salutationem Angelicam iterare in honorè steriliū antiquæ & novæ legis, Saræ, Rebeccæ, Annarum ambarum, Sanctæ Elisabethæ matri præcursoris Domini.

Voluerunt, parum P. Julius cingeret.

Adversus Dæmones, & sterilitatem maxime valet.

Oratio adversus sterilitatem.

CAPVT II.

De Animabus in Purgatorio.

Pro defun-
ctis fecit,
quoties po-
tuit.

Quoties
oraret pro
ipsis.

Conscri-
psit Tracta-
tum iuvan-
dis iisdem.

SI Pater Julius tantâ usus est Misericordia erga corpora proximorum, id quod in tota ejus vita, & maximè in antegresso hoc capite vidimus, multò major sanè fuerit ea, quam exhibuit eorum animis, non solùm dum viverent tot obitis & exantlatis ærumnis & laboribus, quos hucusq; descripsimus, ad eos convertendos ad Dominum Deum ipsorum, verùm etiam post mortem in liberandis iis ex ergastulo purgatorij ignis. Quoties potuit, Missæ sacrificium pro iis obtulit, & id quidem cum studio & affectu peculiari. Longo annorum decursu perseveravit quotidie in fine cujusque horæ in adjiciendis certis orationibus, quibus annexæ sunt indulgentiæ, pro piis manibus. Cùm manè se vestiret, aut noctu se exueret, incedendo per ambulacra Collegij, descendendo, vel ascendendo per scaldas semper orabat pro iis, subfurando id temporis, quod aliàs solet perire, cujus sanè avarissimus erat. Pro iisdem piis manibus recitabat identidem, & volebat id etiã ab aliis fieri, quasdam certas orationes, à se compositas ad honorem sanctissimæ Virginis, inferendo omnes dolores ab ipsa toleratos, & à Jesu Christo, à sanctis Martyribus, & ab omnibus jam beatis, & antehac in illo igni perpurgatis, & erivatis. Conscripsit etiam Tractatum brevem instruendis iis, qui dediti sunt iuvandis sanctis illis animabus. Iter agens identidem pro iis fundebat preces, labores & ærumnas, quos exantlabat, pro iis offerebat. Incedens pedes, & ubi viæ occurrerant saxosæ, & difficiles exuebat se calceis ex professo, ut plus pateretur, & satisfaceret pro iisdem. Et si viæ essent commodæ, resumebat incedendi laborem nudis pedibus, quinque vel sex millibus ante earum terminum, ut, cùm lassatus

lassatus esset à facto jam itinere, plus inde meriti ex majore devicta difficultate colligeret. Consuetæ suæ, sat longæ flagellationi subiciebat aliam singularem pro piis manibus. Aliàs ustulabat corpus suum ignibus ac tædis, ut dolor inde perceptus duraret ipsam noctem. Hoc ipse pro anima Domini Marci Antonij d' Oria fecit tunc demortui.

Consuetæ
disciplinæ
subdebat
aliam pro
defunctis.

In Liturgia quotidie recordabatur piorum manium, præsertim eorum, qui obiissent in mari, in bello, in carceribus, per manum Justitiæ, inter Hæreticos & infideles; persuasum enim habebat hujusmodi manes esse suffragiorum magis indigos, & ab aliis desertos. Hæc magna Patris Julij caritas tam erat piis illis manibus opportuna, & fructuosa,

Quorum
potissimum
manium
recordare-
tur.

ut sæpe ad eum ventitarent proprias ipsi necessitates & debitorum nomina proposituri. Frater ejus Germanus Flaminius militiæ mortuus in Francia contra Hugonotos terriùm ipsi apparuit tanta circumdatus pœnâ, ut Pater Julius

Pij manes
propone-
bant ipsi
suas neces-
sitates.
Germanus
ejus Flam-
minius.

affirmeret, tempus duarum horarum, quibus illum pati conspexit, visos fuisse plurimos annos. Anima Antonij Hugolini sui Magistri, qui postea in aula Gregorij XIII. fuit homo illustris, & insignis prælatus, apparuit ipsi afflictissima in medio flammæ validis constricta igneis catenis, fudit pro ipsa multas orationes, pro ea litavit, inde ipsi apparuit in glorioso cœli recessu tota lucida, facie non solum amænâ & lætâ, verùm & ore subridente, in gestu gratias agentis. Nondum intellexerat de obitu Domini Cæsaris

Anima Hu-
golini ipsi
gratias
agit.

Pignatelli, cùm is ipsi apparuit noctu 17. Augusti Anno 1613. constitutus in tormentis, orans atque obsecrans illum, ut faceret pro se ad aram, fecit statim altero insequente die. XVII. Aprilis Anno 1614. cùm faceret pro anima Domine Ludovicæ Coppolæ conjugis Francisci Antonij Porrij, raptus fuit in altissimum Montem, supra quem Civitatem conspexit tam vastam & amplam, ut, quo plus de ea videret, hoc plus superesset videndum. In illa eminebat

palatium

palatium elegantissimum, totum candidum. Perrexit ille hoc ardentius orare pro illa, quam necdum videbat, & ecce! magnus eam numerus sanctarum totam in facie splendentem & gloriosam ducunt in pulcherrimum conclave præsente Christo Domino. Obierat illa duobus diebus ante. Etiam Frater Botton Patris Julij socius, homo & ipse magnæ virtutis habuit hanc ipsam visionem, & illam Patri Julio narravit.

Frater Botton habuit eandem visionem.

Fratrem Franciscum de Mustaccis videt totum lætum.

Casus gratiosus cum anima Episcopi Capuani.

P. Julius pallium repetiit

Obierat Nolæ noster Frater Franciscus de Mustaccis; Pater Julius in suis orationibus eum commendaverat Deo, & nihil poterat de illo intelligere, nec illum sibi amplius de facie repræsentrare. Obierat is biduo ante, cum ipse 28. Julij, Anno 1612. pro ipso fecit, & ipsum sacro calici supposuit. Tunc eum vidit, & agnovit totum lætum & amœnum instar Angeli. Casus gratiosus fuit, qui ipsi cum anima Archiepiscopi Capuani Cæsaris Costæ sui patris materni occurrit. Hic cum esset in vivis, dederat ipsi eleemosynam ad conficiendum pallium; postea mortuus, cum Pater Julius quodam die cogitaret exire domo, & jam humeros pallio onerasset, ecce adest illi in flammis ad spectabilis, ipsumque orat efflictim; daret sibi illud pallium tantisper mutuam, quod ipse promptissimè fecit. Bona illa anima se totam illo pallio penitissimè, & applicatè involvit, eoque ita se sensit refrigerari, ut non amplius cogitaret de illo restituendo, donec Pater post longiorem moram coactus est illud repetere. Viderat P. Julius absens mortem hujus Domini; postea vidit illum quoque inter certa saxa pati, & denique petentem sibi concedi hoc pallium. Cujus eleemosyna tantopere eum juvit in nostrum quoque exemplum. Simili propè in actu familiaris commendationis & securæ confidentiæ 8. Febr. Anno 1606. anima Patris, Domini Marij de Vicariis Baronis de Monteforti aliquot antè annis defuncti comparuit; quippe quæ sellam, in qua P. Julius assederat, comple-

complectebatur, blandiebaturque ipsi ad impetrandum ab eo sacrificium. Sacrificavit, & illa sancta anima non amplius apparuit.

Animæ
blandiun-
tur P. Julio.

Non perinde jucundum, imò terrificum fuit, quod ipse narrat sibi accidisse cum quodam alio Episcopo. Erat ejus Episcopatus satis pinguis reddituum facile 5000. coronatorum annuorum, & in ipso vixerat circa triginta annos, bonorum morum, modestus, segregatus, & probi exempli, plus tamen justo remissus, & frigidus in reprehendis & castigandis Clericis, & aliis fontibus. Reditus suos non dabat suis, sed quidam ejus aulæ præfectus expendebat eos magis in privatam, quam in publicam utilitatem, Veteres Ecclesiæ paulatim corruebant, nova palatia struebantur. In cæmeterio illius templi principis erant depositæ multæ & insignes reliquiæ sanctorum Martyrum, partem sub terra, partem supra illam in quibusdam tumbis marmoreis. Istæ incuriâ custodum erant per pia furta evacuata. Nonnulli horum sanctorum Martyrum apparuere Patri Julio, mandantes, ut admoneret Episcopum negligentiam, & ipsi indicaret loculos, in quibus delitescerent humanæ reliquiæ, ne & hæ sublegerentur furto. Extemplo Pater Julius paruit monitis, verum in Episcopo modicam invenit fidem; propter quod Deus illum severè castigavit. Die 29. Aprilis Anno 1610. cum is pranderet vel cenaret, vespa nescio unde allata ejus os involavit, ejusque linguam ita momordit, ut subito tumefactâ linguâ perdiderit loquendi facultatem, inde respirandi usum, & multò post vitam ipsam. Pater Julius vidit ipsum supra fasciculum sarmentorum, qui injiciendus erat in focum, & paulò post vidit illum tanquam perdicem involutum chartæ, torrendum inter ignis purgatorij prunas, uti mihi persuadeo, apparendo illi in hac forma, qui poterat illum Deo commendare, quod & fecit. Subinde ventitabant illæ animæ ad audiendum ejus

P. Julius
monet Epi-
scopum,
sed frustra.

Episcopi
penæ.

K k

sacrum,

sacrum, prout fecit quidam ejus patruus Camillus Costa, vir expertus, qui duobus annis à morte venit ex loco obscuro, in quo erat inclusus cum multis aliis, ut ejus sacro interesset. Et certè ab ejus sacrificio plurimum poterant sperare illæ animæ propter ejus fervorem, & applicationem plus quàm usitatam ab eo adhibitam.

Ejus imago in veste Sacerdotali.

Ipsi etiam in hac vita refundebatur centuplum.

Vidi figuram calamo depictam, vel potius imaginem Patris Julij, & omnium ejus majoris momenti revelationum & visionum, maximè quas habuit tempore sacrificij, quæ charta, quam nunc penes me habeo, fuit postea in tela depicta coloribus, & penicillo, & asservatur quadrum illud in nostra bibliotheca Collegij Maceratenfis, & aliud quoddam in triclinio Collegij Paulani, & forsan etiam aliis in locis, id quod me later. In hac imagine exprimitur Pater Julius in veste sacerdotali, cum ad aram operatur, flammæ ipsi exeunt ab ore, ad exprimendum illum maximum, quo orabat, & immolabat, fervorem, sicut dicitur in explicacione ejus figuræ similitudine ductâ ab explosione tormenti militaris, & à rugitu leonum. Tantus enim erat ejus spiritus impetus, quo protrudebantur ex ore clamores & rugitus, ut sæpe ipsorum vehementiâ & impulsu ignivomorum flatum ipse in aëra elatus toto cum corpore subsultaret. Subtus illud altare delineatus est locus lustricus ad significandum magnum illum animarum numerum, quæ ipsi apparebant orantes suffragia. Duo Angeli ex alto cœlo spargunt identidem auream pretiosis ex rosis pluviam, pecuniæ genus omne, gemmas & margaritas partem altaris in utramque. Cum enim ipse operabatur divinis, sæpe hujusmodi remunerationem accepit à Deo, quâ ipsi etiam in hac vita refundebatur centuplum, ac labores & conciones abunde compensabantur, prout Angeli ipsi, qui profundebant thesauros, ipsi interpretabantur, & ipsi contra tot indulgentiarum thesauris expungebant nomina, quib' adhuc illi pij manes teneban-

tenebantur obstricti, educendo ex illis carceribus magnam eorum numerum, nisi nos paucos duntaxat brevitatis studio hic enumeraverimus.

Pro consolatione nostrorum Patrum ac Fratrum illud duntaxat dicam, quod Pater Julius pluribus in locis affirmat, etsi multi ipsi pij manes nostrorum apparuerint, defuncti in terris etiam longinquis, de quorum nec quidem morbus intelligi potuisset, nihilominus illos, qui ipsi apparuerint, non fuisse atrocissimis afflictos pœnis, & cruciatus, sicut, cum vidit animam nostri Fratris Stephani Albanensis de Dulcigno in mari, in quo versabatur continuo submergendus, & navium una ipsi suppetias venit, ne combiberet aquam salis, quæ erat ejus pœna, quod in vita superfluum bibisset vinum. Fecit pro illo ad aram, & post aliquot menses eum in libertatem filiorum Dei asseruit. Navim illam suppetiatum venientem ait esse suffragia societatis. Pari ferè modo de alio nostro fratre, qui brevissimi temporis spatio Iustrias fuit inter pœnas detentus, recentet Pater Jacobus Aniellus in sua compendiosa relatione, quam de Patre Julio ad P. Mutium Vitelleschum misit Neapoli, constante ex meris rebus jurejurando depositis, paulo post ejus obitum, & sic habet. *Frater Caesar Paulinus mihi dixit. Cum Frater Vincentius Maria Fundi de Massa luëtaretur cum morte, circa septimam vel octavam horam audiuisse se ex cubiculo ejus magnum strepitum & tumultum. Circa duodecimam attulisse se Patri Julio lumen, qui vocato ad se fratri Casari dixerit, venisse Acheronticos satellites, & edidisse magnos strepitus in cubiculo fratris Vincentij Mariae, cum non procul abesset à morte. Vixit optimè, discessit ad purgatorium carcerem, & tantum quatuor illic horis subsistendum fuit. Venit ad me totus gloriosus, mihiq; revelavit permulta, postea evolavit in cælum.* Hucusque Relatio. Et quamvis Pater Julius non dixerit se adjuvisse illam sanctam animam ante & post mor-

Frater Ste-
phani de
Dulcigno
in purga-
torio pœna.

Frater Cas-
sar Pauli-
nus ab eo
adjuvus.

tem, nihilominus ex narratione est valde verisimile, ejus orationibus non mediocriter & ad bene moriendum contra Dæmones fuisse adjutam, & postea ex illis pœnosis cruciatibus eductam.

Anima fratris ejus purgabatur in mari.

Josephi Nacheri in crypta.

Domini Antonij Angelucci.

Domini Capitanei Valerij Frontonis.

Domini Juliani de Pandolpho.

Diversa esse loca, & diversas quoque pœnas dari, quibus pij manes eriventur, observari potest ex variis revelationibus Patri Julio factis. Anima fratris ejus, quem paulò ante dixi, purgabatur in mari. In obscura crypta vel caverna subtus montem cruciatur anima Domini Josephi Nacher, & Pater Julius illum vidit cum vulnere in capite, ex quo per totum corpus decurrebat sanguis incensus, & illum perurebat. Oravit pro ipso, & vidit illum ex obscuro illo antro prodeuntem in forma infantuli trium annorum, stolâ indutum candidâ, ac manu Angeli in paradysum introductum. In quodam religiosorum cœnobio vidit ante paradysum stare animam Domini Antonij Angelucci, Vicarij Domini Cardinalis Aldobrandini Ravennæ. Inter moriendum bis ter ipsi apparuerat, commendans se ejus orationibus, qui nihil sciverat de ejus morbo, post mortem in forma adolescentis quindecim annorum ei se obvium in cœnobio, quod dixi, præbuit, ut se liberum à pœnâ, quam pateretur, assereret, Pater Julius, quia parentela tenerius eum, quam voluisset, commoverat, solatus est eum verbis per humanis, ac promissis, verùm brevi se expedivit cum utriusque dolore.

Eodem modo purgandam vidit animam Domini Capitanei Valerij Frontonis strenui bellatoris ex antiqua Maceratensium nobilitate, viri recti & justî: per ejus orationes quinquaginta annis post mortem ipsi apparuit in habitu Monachi candidi, cum recta tenderet in paradysi gaudia. In forma nautæ, qui quotidie occupabatur, & sudabat in onerandis, & evacuandis navibus vidit torqueri multos per annos animam Domini Juliani de Pandolpho Compagnoni,

pagnoni, quòd magis in externo, quàm in interno adhæserit inimicitis unius sui cognati, pacem tum demùm complexus, vita cùm fugeret. Quo tempore visus est Dæmon exire ejus de conclavi in forma canis per scalas deorsum ululantis; 28. Augusti Anno 1610 Pater Julius divinitus scivit ejus liberationem. Anima cujusdam juvenis, qui altera die à ministro Justitiæ plectendus erat, apparuit ipsi manifestè sub noctem, petens ejus orationes. Anima Dominae Hippolytæ Rufæ, (fuerat uxor Domini Ottonis de Marra) vix corpore emigraverat, cùm è vestigio insequitur Patrem Julium, rogans & obsecrans, ut se commendaret Deo, id quod perseveravit facere triduo, & trinoctio; donec pro ea fecit ad aram, nam postea non amplius comparuit. Quadam die cùm videret magnam turmam armatorum equitum nigro vestitu silentio transvehentem cum mœstissimo horrore, cupidus sciendi, quid sibi vellent, intellexit inter illos esse animam Antinori nobilissimi Florentini, Archiepiscopi Pisani, qui hoc modo sua purgabat peccata. Fuerat hic magnus Patris Julii amicus in vita, comperit postea eum illo ipso temporis momento obiisse, quo habuit visionem, ut ipsum Deo commendaret, quod fecit perquam ferventer.

Vellem equidem hic pro consolatione eorum omnium, qui quasi jus quoddam ad hoc ex cognatione & sanguine trahunt, animas recordari à Patre Julio visas in igne lustrico, & jam salutis certas, sed magna eorum scriptorum pars, in quibus Pater Julius dicit se eas referre, intercidit, & contexit catalogum, in quo præter jam à me adductas, etiam mentionem facit animæ sororis suæ Vincentiæ, & alius sanctimonialis sororis Victoriæ, cujusdam fratris Germani Cæsaris, cujusdam suæ neptis filia Domini Mercurii fratris sui, Domini Joannis Baptistæ de Afflicto, Dominae Lucretiæ Filomarinæ, Dorotheæ de Padullo cum pulchra vi-

Anima Ju-
venis capi-
te plecti.

Dominae
Hippolytæ
Rufæ.

Anima An-
tinori nob.
Florentini.

Facit men-
tionem
complu-
rium ex
suis cogna-
tis, affini-
bus &c.

Etiā de
quibus-
dam.

Patribus
societatis.

Splendor
in solitus
ab ejus sa-
crificio.]

fione Comitissæ de Briatico optimæ aniculæ annorum 80. tertium visæ, cum faceret pro eâ; Dominæ Julię Milani, uxoris Domini Antonii Carmignani, Catharinæ Vagliæ sanctimonialis de Casa, virtutis non vulgaris fæminæ. Cujusdam sui Domini cognati Petri Antonii Gratiani, Episcopi Averfani in Monte Marra. Episcopi de Monte Feltro Petri Cartolani, Domini Principis de Bisignano Domini Herculis Papacodæ: Dominæ Martiæ Domini Horatii Lepidi uxoris, quos conspexit in loco salutis. Patris Vincentii Brunii, P. Joannis Baptistæ Perusei, P. Julii Plani è nostra societate, de quibus dicitur postea in Visionibus, prout illos vidit in gloria. Omnes juvit Pater Julius orationibus, eleemosynis, & multò magis sacrificio Missæ, quod cum aliquando offerret pro anima supra dicti Josephi Nacher, & pro unâ nostræ societatis, ostensum est illi, illam Missam miro rutilasse splendore, ut non tantum locus, in quo eam dicebat, impleretur luce, sed insuper etiam quasi maximus in nocte ignis propagaretur usque ad ipsum lustrici ignis locum manifesto argumento, quantum efficacis auxilii ad pios manes pertineret.

CAPUT III.

Instinctus interni.

Monitor
ejus inter-
nus Instin-
ctus.

Quando Pater Julius vel aberat procul, vel aliter impeditus non poterat admoneri de proximorum necessitatibus, non defuit, qui eorum loco id studiosè faceret, ad velificandum ejus genio semper ad ferendam opem prompto & propenso. Monitor isthic erat certus quidam internus instinctus, qui ejus animo, quantum opus esset, totum repræsenteret. Multa diximus in decursu vitæ, & potissimum in capite de spirituum discretionem, ubi indica-

tum,

rum, quoties infirmi sanandi erant, solitum illum proprio vocari admonitu, nec opus fuisse, ut alii id ipsi suggererent. Vbi autem sanitatem non essent recuperaturi, enatas fuisse mille difficultates, ne eò se conferret. Et quanquam in primo libro tetigerimus nonnulla de conversione peccatorum prius ab eò cognitorum, quàm eum vocarent, dicemus nihilominus hic aliquot casus magis in particulari. Facile equidem me patiar induci, ut credam, Angelum ejus Custodem, & custodes Angelos eorum, qui ejus implorarent auxilium, fuisse auctores illarum internarum vocum, quas audiebat; sapiùs enim suæ custodiæ additum vidit sibi ad latus assistentem, & semel illum cujusdam equitis Meliten- sis, qui ex longinquo se ipsi commendabat. Ita Dominus Baro de Fontana Rosa, cùm peregrè ageret in gubernandis nonnullis feudis, orabat angelum custodem Patris Julii, ut eum admoneret de faciendâ pro se, suisque filiis oratione; Et Pater Julius nemine uno ipsi quicquam suggerente, sensit in se hujusmodi voluntatem, orabatque identidem pro ipsis, quibus & omnia ex animi sententia succedebant. Ac fuit subinde animi impulsus ita vehemens, ut sentiret quasi per vim eò se trahi, a quo cæteroqui abhorrebat.

Funerabantur filii omnes Marchionissæ de Bracciliano paucis, postquam nati essent, annis vel mensibus superstitibus. Ipsa & maritus jam erant ætate satis provec- tâ. Itaque Pater Julius, quantumvis illum conjurarent, victus à sua quadam pusillanimitate non poterat induci, ut porrò oraret pro concedendâ illis prole. Quodam tamen die sensit se vehementer impelli ad eam petendam gratiam. Petiit, & Domina Marchionissa gravida edidit filium mare- rem. Ægrotabat filius Domini Antonii Carmignani, cui nomen Josepho, Pater Julius id ignorabat, & erat in pro- cinctu ad sacrificandum alium in finem, cùm angelus ejus custos eminus ab illo Domino rogatus, eâ illum vi impulit
ad

Angelus
ejus custos
ad latus.

Aliquando
eorum An-
geli pro
suis clie-
ntibus mo-
nebant

Sensit se
quandòq;
trahi per
vim.

Oravit &
obtinuit
marem.

Impellitur
ab angelo,
ut non pos-
sit repu-
gnare.

Cognoscit
arcana.

Mulierem
fitit con-
fessionis
causa.

Providen-
tia numi-
nis in sal-
vandis ani-
mis.

Audien-
tium suam
Missam ar-
cani cog-
noscat.

ad litandum pro infirmo, ut non potuerit repugnare. Isto cum spiritu penetrabat arcana aliorum, intelligebat cogitationes, fragrantiam Virginitatis percipiebat, pudicitiam sentiebat odorem, impurorum fetorem, advertebat peccata, animorum necessitates ad eis subventendum, ut diximus, cognoscebat. Cum Anconam civitatem Marchie nobilissimam peteret, adiit Castellum, quod Colmuranum dicitur: hic celebravit Missam animo, eam perpetrata, concionandi; verum dum ille revertitur ad sacrarium, omnes dilapsi sunt; dilapsura etiam erat mulier quaedam vidua, & jam erat sub ostio templi, cum ecce! Pater Julius ita intrus stimulatus potente versus Deum impulsu illam stetit, & quasi incantata compulit referre in templum pedem. Gratiis inde a sacrificio actis cum prodiret e sacrario eum ultrò illa rogat, suam ut Confessionem exciperet. Deprehendit illam complures per annos confessam fuisse non nisi peccata externa de internis altum siluisse. Hinc paucis post diebus in Xenodochio Anconæ, ubi de more diversabatur, reperit clericum ex eo Castello, ex quo sciscitatus est, num cognosceret hujusmodi viduam, intellexit eum esse nepotem ejus viduæ, & eam jam esse mortuam. Ex quo Pater Julius singularem Dei providentiam predicavit in salvandis animis

Litavit ille Neapoli 16. Novemb. Anno 1614. animo obversabatur Dominus Franciscus Barba, oravit pro illo, proque ejus familia certis cum conjecturis, quid eo futurum esset, post uxoris obitum. Sacro finito adit ipsum ipsemet Dominus Franciscus, qui interfuerat sacro, de quo Pater Julius nihil scivit, cum inter litandum pro eo oraret. Et affirmat ipse, maximè sibi Missa: tempore monstrasse Deum arcana eorum, qui liturgiæ interfuissent, eosque se vidisse in divina bonitate, cui omnes, qui in vicem orant, se presentes sistunt ad eum modum, quo quis magnum inspiciens

spiciens speculum non solum se ipsum videt, sed & omnes circumstantes. Hoc ipso modo habuit ille cognitam gravissimam cujusdam è nostris societatem egressuri tentationem, quam tolerabat quidam frater; Et quoniam ex modestia, ne videretur propheta, nihil ipsi voluit dicere, Deus negotium ita ordinavit, uti ipsemet eam illi aperiret, & ejus verborum efficaciam & pondere in sancto proposito confirmaretur, id quod cum pluribus ipsi usu venit. Dicebat, quo pacto in aëre habentur signa bonæ vel malæ tempestatis, sic se facile animorum turbida vel serena potuisse prævidere, etsi absentium, & remotorum, ejus enim spiritus imbibitas habebat eorum internas occultasque affectiones. Quam in methodum & ipse aperiebat proximorum pericula in corporibus, prout vidimus in illo, qui erat moriturus suspendio sui ipsius, cum is omnium ignarus ipsi improvise adfuit; ejusque exomologesi excepit. Similiter die quodam per Neapolim incedens sensit se extra modum impelli ad intrandam domum, in qua ipse neminem, & nemo ipsum noverat; ingressus vidit scalas prælongas ab habitatoribus ipsis inobservatas brevi casuras; monuit ipsos de periculo, & illo ipso die scalæ sunt collapsæ absque ullius damno ex admonitione evitato. Omnes interpretati sunt peculiarem DEI protectionem ipsis à servo DEI profectam.

Sicut tempestates, ita animorum turbida, vel serena cognoscuntur.

Monuit de scalis procubituris.

Simile quid ipsi occurrit in proprio periculo in civitate Ameliæ, ubi ipse per æstatem obibat Missionem. Studebat ille sub horam 21. poliendæ concioni, & Casibus conscientia enodandis in suo cubiculo, cum repente se sensit stimulari, iret quanto citius, & matutinum diceret pensum suo cum socio; cupiebat ille quidem suæ huic voluntati repugnare, cum necdum videretur tempus, verum non potuit. Arrepto igitur Breviario sine rationum examine, quas habebat, differendi, abiit, & in pergula quadam

Prænotavit ruinam cubiculi.

De adven-
tu Magistri
certior fa-
ctus.

exorsus est matutinum alterius dici pensum. Venerat ad tertium psalmum, cum horrendum immugit cubiculum in fragorem, & ruinam. Trabs ejus conclavis collapsa incubuerat transverso primario tigno, idque diffissum fregerat, ac vi tota sedem ac mensam, ubi paulò ante studuerat, oppressit. Gens multa ad casum advolavit, nec poterat satis singularem Dei curam demirari, quam habuit in liberando famulo suo. Alias item in rebus non ita magni momenti, & præcisè ad ejus consolationem pertinentibus experiebatur in animo eundem instinctum. Duo menses ierant, cum Neapoli suapte pietate & genio suadente Romam, & ad sacram ædem Lauretanam discesserat Juvenis quidam studiosus, qui primam in eo collegio docebat scholam. Studia jam erant instaurata de novo sub initium Novembris, Magister autem non comparebat, nec de eo afferebatur ullus nuntius. Pater Julius tunc se cubiculo incluserat, & operam navabat orationi, cum ecce nemine quicquam cogitante is Magister vivaciter ejus imaginationi objicitur, prodit cubiculo, & obvium habet ipsissimum, magno suo cum solatio eum complexus. Venerat nuntius ex Collegio de Bovino, illic P. nostrum Vincentium Caraffam, postea societatis nostræ præpositum Generalem, virum sanctitatis extraordinariæ, ægrotare, omnium animi Neapoli hærebant suspensi, & nihil de ipso sciebatur; Pater Julius cubiculo inclusus vacabat orationi, illum vidit eodem modo, ut supra Magistrum. Prodiit è conclavi, illum complexus est, ut solent se mutuò, servi Dei. Quodam manè, antequam ipse orationi vacasset, suo in cubiculo coràm se stitit Domina Marchionissa de Bracciliano, quæ ipsum suaviter arguebat, quòd tam rarò ad eam inviseret, & ecce janitor idem monet, adesse servulum, qui Patrem nomine suæ dominæ ipsum advocet.

Nunquam

Nunquam finirem, si omnes ego casus ab hoc interno profectos instinctu enarrare vellem, per quem ipsi Deus loquebatur ad cor, resque futuras indicabat. Non tamen silentio prateriero, quo pacto hic ipse spiritus, qui res longinquas ipsi presentes stitit, nonnunquam ipsum rebus longinquis presentem stiterit, absque eo, quod loco, ubi erat, moveretur ad opem ferendam, qui ejus indigeret, prout jam supra obiter dicebamus, & articuli impressi testantur. Cui rei fidem facit Sacerdos quodam die in lecto suo graviter contra honestatem tentatus: apparet ipsi Pater Julius, cui se commendaverat vultu gravi & venerando, hortatur illum, ad se confessionis causam accedat. Experrectus quam primum sentit magnam confitendi facilitatem, ubi prius nec cogitare quidem de confessione poterat. Accessit, confessus est, exiit veterem hominem, novum induit, quem & constanter tenuit; nec dimisit. Domina Beatrix Guevarra Domini Thomæ Filomarini Comitis de Rocca & Aspido Uxor cum Neapoli ad mortem decumberet, Beneventum misit, qui Patrem Julium illic commorantem advocaret, ut eam sanaret (tanta erat de ejus orationibus existimatio.) Dum nuntius eò contendit, jam Pater Julius adfuit, consolans eam atque animans, ne dubitaret, ipsam ex hoc morbo minimè, sed post aliquot annos, morituram. Sic narravit ipsa mater: atque ita fuit; nam cum advenit, reperit illam meliusculè habentem, & post paucos dies omninò convalevit. Hoc eodem modo interfuit morti sui Patris, & Matris, & si plus centum millibus abesset, viditque eos afferri ad tumulum.

Maceratæ in sua patria, prout in capite primo libri secundi indicavimus, ægra, à medicis maligna ex febre deposita jacebat uxor Domini Marii Compagnoni ex domo Morona, filia fratris Moroni dictæ civitatis Episcopi. Adiit illam Pater Julius, qui tunc ex itinere illic agebat, hortatus

Non nunquam patrem rebus ipsis presentem stitit.

Subita erga confessionem affectio.

Dum nuntius eò contendit, Pater ipse adest.

Interfuit morti Patris ac matris etiam absens.

Absens o-
rar & sanat.

est illam ad patientiam, & impetravit ab illa promissionem, quòd saltem per octo dies illum morbum vellet æquo & libenti animo perferre. Quo facto rediit ad Collegium, non aliud agere visus, quàm die ac nocte pro eâ orare. Nondum decurrerant octo dies, cùm illa iterum sibi apparentem Patrem Julium habuit, seque sanantem. Vocavit illa domesticos, quibus exposuit visionem, repente à febris omni cum stupore cunctorum immunis. Ex nostris fratribus nonnemo Neapoli 6. Febr. Anno 1611. periculosè ægrotans oravit Patrem Julium, ut libèret venire ad se invisendum, non potuit illi obsecundare justis de causis; preces tamen pro illo fudit, apparens illi, & extemplo sanans. Noctè præcedente decimum septimum Maij Anno 1609. apparuit Pater Julius Neapoli cuidam ex filiis Confessionis, graviter illum reprehendens de quodam suo delicto, propter quod is manè magno suo cum dolore accessit ad confessionem, denarrans ipsi visum. Alius quidam ex pœnitentibus Neapoli lapsus est in grave peccatum, cùm verecundaretur illud Patri Julio indicare, aut forsan alia de causa solitam octiduanam confessionem, ommisit, sub noctem se fornax aperuit versus ipsum flammam evomens fatentes. Fugit ille, quantum potuit, flammâ tamen ipsum identidem insequente; obvium habuit apertum Patris Julii cubiculum, illud ingressus & confessione expiato animo flamma disparuit. Venit is altero die ad sacrum tribunal plenus salutari timore contritus. Tanti refert non solum confiteri frequenter, sed & habere confessarium bonum.

Peccator
visione ter-
retur.

Non ille
personis,
sed perso-
na ipsi sub-
inde sistun-
tur.

Claudam hoc caput exemplo, quod forsan alicui videri queat non parùm admirabile, hoc est, non illum personis indigis quandoque, sed personas illi visibiles se præbuisse. Domina Isabella de Gatta in Tufis adiit nostrum templum Neapoli ejus se precibus commendatura unâ cum duabus filiabus, valdè ex aggerans earum necessitates.

Hoc

Hoc ipse totum præviderat triduo ante, & angelus tutelaris hoc ipsi suggererat imagine illarum tanquam in scenâ ad vivum ipsi objectâ, etsi menses iverant non pauci, quod eam non vidisset. Dum ergo sub noctem 20. Octob. anno 1606. pro ipsis fundit preces, apparet ipsi clarè filiarum altera Dorothea Domini Ferdinandi Pagani conjunx, seque illi commendat simul cum una altera, cujus faciem videre non potuit; creditum est fuisse ejus angelum custodem.

CAPUT IV.

Extases Corporales.

Qui replicatum Patris Julii corpus pluribus locis audiverit, non habebit, opinor, difficultatem credendi illud sæpius in aëra sublimè evehctum, cum illud viribus naturæ magis repugnet, quàm hoc. Tam hæc, quàm illa gratia effectus est divinæ potentæ in signum benevolentæ, & sanctitatis servorum sibi præ aliis carorum, qui etiamnum in hac vita tanquam in totum à terræ facibus avulsi incipiunt certo modo dotibus perfrui Beatorum in cælo cum in corpore, tum in animo. Erat illa cupiditas, quâ flagrabat erga Deum, tanta, ut, quamvis esset senex, & tenuissimis viribus, nec posset se genua flexus inter litandum ad aram, nisi multo cum nisu, & applicatis ad spondam altaris manibus erigere, nihilominus, quando ille divini amoris focus in animo exarsit, subsultaret tamen totum corpus in illo habitu, in quo illum reperiebat, sive esset genu flexus, sive stans pedibus, sive extensis per aërem, sive junctis manibus eum illa agilitate, quâ ignis pulverem nitratum complexus globum plumbeum satis ponderosum celerrimè in longa evibrat, & ejaculatur intervalla. Ita, inquit ille, in præsentia Dei sentit se fervens Dei servus impelli instar vivacissimi cujus-

Magis repugnat naturæ replicari, quàm in aërem elevari.

Amoris vis eum instar pulveris nitrati elevat.

Similitudo
canis venati-
ci, aut in-
fantis ube-
ra quæ rep-
tæ

dam venatici canis, quem copula retardat viso lepore, vel capro. Sicut se infans fasciis constrictus concurrit & jactat, cum ad dulcem suam matrem anhelat, nec linguâ potest suum explicare affectum; nec impeditus conijcere se in sinum, aut stringere pendulus collum matris. Hujusmodi amabiles violentias ipsis viginti annis expertus est Pater Julius, seu vacaret precibus, seu sacris operaretur ad aram, seu cum Deo dulcia misceret colloquia. Et quamvis omni uteretur diligentia, ut sibi temperaret, nihilominus subinde neque tam celeriter, neque tam potenter sibi imperare potuit, quin aliquando impetus abriperet corpus, animæ quò desiderium avolaverat.

Mirabili-
ter certa-
men in ra-
ptu.

Quo tem-
pore Missæ
potissimū
raperetur.

Nobilis eques mirum quantum afflictus redierat Neapolim domum, à quâ aliquot diebus abfuerat. Adiit Patrem Julium solatii gratiâ. Exorsus est cum illo agere de rebus ad spiritum pertinentibus; non duraverat quartam horæ partem, cum tali fervore & impetu cœptus est agi, ut inter gemitus & clamores totum corpus subiliret in aëra. Nobilis non minus generosus, quam pius, ubi alter quispiam consternatus trepidasset, ipse animosior ex ipsius se tibiis suspendit, nescias, an cum illo iturus in cœlum, an secum illum retenturus in terra. Illud ipsum contigit Neapoli uni ex nostris fratribus, quos Coadjutores vocamus, sexaginta annorum seniculo, qui famularem illi operam navaverat, cum operaretur sacris in sacello Dominæ Principis de Bisignano Anno 1602. Cum namque Pater Julius gratis angendis distineretur, similis eum impetus rapuit in aëra; iste autem accurrens complexus est eum medium, ac tenuit, metu, ne per sacelli fenestram evolaret, aut se quadrantenus offenderet. Hi tales raptus sæpè ter quater deinceps inter litandum occurrebant, post consecrationem, cum sacram in altum tolleret hostiam, cum genua flecteret, antequam elevaret calicem; cum diceret illa verba ante communionem; Panem cœlestem accipiam, & post communionem,

munionem, eo ipso in habitu corporis, ac gestu, in quo inveniebatur, subsultando cum eâ violentia, ut circum præ-sentes ejus rei ignari potuerint percelli.

XIX. Febr. Anno 1603. Neapoli dum hostiam consecrabat, expendens, quantum se Deus ex alto cœli regno demitteret in illum parvum orbiculum, multò majori cum excessu, quàm si ipsum Deus evexisset in paradysum, & coràm statuisset, ejusmodi vim, & abstractionem passus est, ut ejus corpus ad majorem, quàm unquam alias, conscenderit altitudinem, & hoc bis ter ex ordine. Nec modum inveniebat se retinendi, aut prosequendi Missam. Tanto agitabatur impressionis impetu toto illo tempore ad instar globulorum, qui ex Indiis afferuntur, & videntur non posse in terra consistere, identidem altius subsilientes. XIV. Sept. Anno 1613. in palatio Dominæ Marchionissæ de Bracciliano de Deo loquens, cum modum perpenderet cognoscendi Deum per viam Creaturarum, fuit illa cogitatione adeò defixus, & succensus, ut inter profundissimos gemitus & suspiria elevaretur ejus corpus in aërem magno cum metu & horrore multarum dominarum, & aliorum, qui illic erant, illumque audiverunt, & viderunt ita raptum. Hoc ipsum illi paulò ante evenerat in domo Dominæ Dorotheæ de Tufis, non sine magna ejus molestia, & rubore adeò, ut, cum rediret in se, illa fugeret, & sese absconderet firmo animi cum proposito, non amplius se, quòd in ipsa esset, committendi hujusmodi congressibus. Verùm, ut dixi, spiritus spirat, ubi, quando, & quantum vult, nec teneri aut includi se patitur legibus humanæ voluntatis; quin subinde habenarum impatiens sanctos hos prorumpat in excessus.

Res illi multò mirior accidit festo die Sancti Andreae Patroni sui anno 1612. in domo Domini Ferdinandi Paganii equitis Neapolitani, res, inquam, cui similem non memini

Magno
metu &
horrore
mulierum
rapitur,

Spiritus
ubi vult
spirat,

Cum sella
rapitur.

memini me audire vel legere de ullo alio. Sermocinabatur ille de amore ærumnarum, & cruciatuum libenter pro Deo toleratorum, in præsentia multarum Dominarum, & virorum, qui ipsum audiebant, & dum ille magno suo fervore eos quasi rapit in extasim, ipse non solum toto cum corpore, sed etiam cum sella, in quâ assederat, cum stupore omnium, qui aderant, rapitur in altum. Quâ re ipse ita confusus fuit, ut non auderet amplius venire in ipsorum conspectum. Erat hoc Patri Julio ita familiare, ut multi affirmant, se illum vidisse hoc modo elevatum, quos inter est Dominus Joannes Baptista della Porta, aliique multi. Fidem faciunt articuli impressi, ac præsertim de raptu jam jam præmissio, de quo cum tabulæ extent authenticæ in nostro archivio Collegii Romani, forsitan non obfuerit ejus apocham huc referre, & est talis.

Testimo-
nium de su-
periore tra-
ctu.

Ego Dorothea de Tufo annorum 72. circiter vidua Domini Ferdinandi Pagani quondam conjunx jurejurando tactis Scripturis fidem facio plenam, & indubitatam, erunt quadraginta circiter anni, cum bon. mem. Pater Julius Mancinellus è Societate Jesu per occasionem, quòd bona anima mater mea agra decumbebât, venit ad invisendam eam in domo, ubi habitabamus cum dicta Domina matre Neapoli propè Collegium dictæ Societatis, multis præsentibus aliis Dominabus, quæ venerant item ad visitandam eam, & signanter Domina Beatrix de Tufo soror mea. Et cum inciperet memoratus Pater loqui de rebus spiritualibus, prout ejus ferebat mos, quasi sciscitabundus dixit. Quid sibi vult? quòd nos tam illibenter patimur res adversas? cum sancti illas quæsierint tanto cum ambitu? respondit ipse sibi, quia sancti vident res, sicuti sunt, non item nos. Postea perrexit solus loqui, ac dixit, quàm res pulchra erit videre Deum in se, & se in Deo? Et hæc dicens visus est à me, & ab omnibus aliis, qui aderant, inflammatus in vultu, & exaltatus à terrâ, & sella ex eorio, ubi sederat, ad usq. altitudinem cornicis prope caminum & postea

postea descendens fuit auditus à dicta Domina Beatrice, ab omnibus aliis & à me strepitus, quem faciebat sella suo loco reposita. Unde ipse advertens, quid factum esset, ac proditus statim se hinc volebat auferre, & cum non statim reperire viam posset ad januam, dixit. Unde exitur hinc? Domina Marchionissa de Bracciano vellicavit ejus pallium, & indicavit ipsi viam. Nos autem reliquit omnes plenas boni exempli, & stuporis. Nec de aliare passim sermo per multum temporis. Quia verò hac ipsissima veritas est, ideo subjunxi meam manum, & dicta Domina Beatrix suam, coram infra scripto Notario, & testibus ad majorem Dei gloriam. Neapoli hodie 13. Januar. anno 1652. Dorothea de Tufis. Ego Gratia Camanata sui prasens, & facio fidem. Beatrix de Tufis. Ego notarius Marzanus testis. Ego Petrus Ceretiellus testis. Ego Joannes Iacobus Verza testis. Et ego Ioannes Andreas Cassetta Neapolitanus Apostolicus, & regius notarius scriptus in Archivio Romano facio fidem. Testimonia hic allata esse vera chirographa Dorothea de Tuso, Cratie Camanata, Beatricis de Tuso, & testimonia propria &c. omni &c.

Atque ex hoc, quod ipsi accidit in publico, de facili capi conjectura potest de privato, ubi ipse sibi non tantam inferebat vim ad se continendum, & liberiores relinquebat animo, & spiritui habenas. Satis mihi sit, quod ipse ait, sibi occurrisse Senis, referre, nimirum quadam se contemplatione abstractum vidisse se ipsum in actu orantis Deum maximo cum pietatis sensu, & affectu, cum ardentissima erga Deum siti in corde, summâ cum animi dulcedine, & quiete; vidisse se in ea altitudine, ad quantam oculus humanus non possit pertingere. Istæ extases tam notabiles non solum ipsi inter litandum (quod ipsum vehementer affligebat, eò quòd sine molestia presentium, & quod plus est, absque indecentia illius actionis divinissimæ contingere non poterant,) sed & frequenter & quasi de more inter orandum, & examina sese offerebant, ut cogeretur instar

M m

pilæ

Non statim
reperit fo-
res exeun-
di.

Testimo-
nia dicta
esse legi-
tima.

In ea alti-
tudine, quò
non per-
ringit ocu-
lus.

Ejus cubi-
culum se-
pe per no-
ctem illu-
stet.

piæ eundem subsilire. Ipsius cubiculum per noctem sæpe visum illustrari tanquam in meridie, plenum luce. Nunquam tamen sic absorberi se patiebatur corpus ab anima, quam cum ferventissimè loquebatur de Deo, quo ita redundabat, ut aliæ cogitationes ipsi non venirent in mentem, nec aliæ voces in linguam. Aliud non cogitabat, aliud non proloquebatur, cum illa energia & ardore, quem perspeximus in tota vita. Et propterea de ejus sermonibus non digessi perculiare caput.

C A P U T V.

De Visionibus.

Libentius
re et vi-
siones ni-
hil cogi-
tanti obla-
tas.

EXtases istæ, quas Deus mittit sanctis viris, videntur plerumque à Deo ipsis concedi, ut appareat esse quiddam in cœlo, quod eos illuc trahat. Ita Sanctus Paulus usque ad tertium raptus est cœlum, ut audiret illa verba, quæ non licet homini loqui. Porrò Pater Julius maximâ à Deo copiâ cœlestium visionum donatus fuit, prout asseritur in articulis impressis. Numero fuere multæ, formâ variæ, mysteriis sublimes & reconditæ, quas afferre in medium omnes si vellem, metuendum mihi sanè foret, ne obtunderem. Seligam diversitate & ordine objectorum nobiliores, omissis signis, ex quibus veræ à falsis, & meris imaginationibus distinguuntur, de quibus Pater Julius tanquam in hac arte mirè exercitatus magister integros tractatus conscripsit solida cum doctrina ex sacris literis & Sanctis Patribus desumpta, minimè dissentiente naturali philosophia, ne umbris humanarum imaginationum inveniamur illusi. Quam ob rem etiam dissimulavit eas visiones illarum rerum, de quibus jam antehac habuit imbibitas species, & imagines, metu, ne vehementia imaginatio-
nis

nis interfereret quidpiam ad decipiendum eum. Simili modo multò libentius retulit eas visiones, quæ ipsi nihil cogitanti obvenerunt, ubi libera electio non habuit, quod ageret; semper enim eas pro suspectis interpretatus est, de quibus antecederet cogitaverat.

Præterea distinguit puras visiones à revelationibus, quia in illis semper ostenditur res aliqua vel præterita, vel futura, vel præsens tempore, absens tamen loco, cui inhæretur absque eo, quòd quærat aliud, quàm simplex visio, pro utilitate videntis: in his autem (nempe revelationibus) ultra visionem, quæ semper intervenit, attenditur quidam alius finis, nimirum admonendi, instruendi, consolandi quempiam alium, prævertendi periculum quoddam grave, cum prædictione sæpe alicujus rei, quam nec ipse, cui revelatur, intelligit. Nos difficulter hanc distinctionem poterimus constanter retinere, quandoquidem sæpe pura visio necessariam connexionem habet cum revelatione, nec nobis videtur separanda; illas tamen, quæ ex integro fuerint revelationes, dabimus sub titulo prophetiarum, quibus per insignis exitit Pater Julius, prout videre est in articulis proculis. Denique advertendum est, visiones & revelationes aliquoties occurrisse sensibus corporeis, quando scilicet oculis corporis objecta visibilia conspicienda habuit, audivit cantus, sonos materiales auribus percepit, odores etsi à nostratibus multum dissimiles. Veneratus est nunc dulcissimum Servatorem nostrum, nunc sanctissimam Virginem matrem, nunc cælestes suavitates in sanctissima Communionem palato delibavit. Alias visiones fuere merè intellectuales, verum ita evidentes & firmæ, in quantum objiciebantur animo, ut cum nullo æquali eas possimus contendere, & in hoc casu nunquam fallebat infusa cognitio. Species porro intellectuales, quas recipiebat, cum rebus creatis, nihil commune aut simile præferebant.

Distinguit
visiones &
revelationes.

Hæc distinctio
non semper potest
observari.

Visiones &
revelationes corporeæ
aliæ.

Aliæ intellectuales.

bant: Judicavi ad majorem legentis claritatem non abs re fore, hæc pauca monita præmisisse.

Rationes
duæ, ejus
visiones
veras esse
prima.

Nunc ad visiones Patris Julii peculiare accedamus, quæ inter alias probationes, veras esse, habent duas sequentes. Prima est; Earum multæ scriptæ fuerunt, ut videbimus, de die in diem ab ipsomet Patre Julio statim, postquam illas habuit, ita ut multæ illarum non dico diebus sed annis annotatæ fuerint, antequam successus ab eo prævisus eveniret, & postea examuffim evenit. Exempli gratia. Prævidit & scripsit, sicut legere est, manu propria 24. Nov. anno 1613. futurum generalatum P. Mutii Vitelleschi, qui non fuit electus nisi postea 16. Novemb. anno 1615. duobus annis post prædictionem scriptam. Item revelationem habuit de fama magnæ sanctitatis Patris Caraffæ; annotata fuit tot annis antè, & subsequuta tot annis post, ut constabit. Altera probatio. Deus hoc ipsum semel clarissimè illi revelavit, ejus visiones non esse falsas, & ut magis illum certum redderet, & acquiesceret, dedit ipsi in specimen revelationem de quodam Patre nostro ægrotante in corpore & in anima; eum nempe certo tempore, & modo convalesciturum, suumque errorem & agniturum & depositurum, id quod ad unguem successit. Et Pater Julius mirè confirmatus est in fide, suum spiritum tutum & securum, nec subjectum esse illusionibus, id quod multum timebat tanquam humillimus virorum.

Alter.

C A P I T U L U M VI.

Visiones pertinentes ad Deum.

Non præ-
tenditur P.
Julius vi-
diffe deum,

Quoniam aliqui Sanctorum Patrum ac Theologorum ejus fuisse opinionis, Moysen & Sanctum Paulum divinam essentiam, quasi in ictu oculi propriâ vidisse specie,

specie, antequam vitæ hujus absolvisſent periodum, in qua peregrinamur à Domino, id tamen minimè hic prætendo, dum dico Patrem Julium habuiſſe viſiones Dei, ſed id duntaxat, quemadmodum ſagax canis per odorem abſque eo, quòd eam videat, indagat feram, & venator prædæ cupidus, cùm veſtigia cernit, terræ & nivi impreſſa, illam inveſtigat, ità Patrem Julium per res creatas, tanquam divinitatis veſtigia, ſapiùs veniſſe in vivacem conditoris cognitionem, prout Sanctus Paulus docuit ad Rom. c. 1. v. 20. & Sap. c. 13. v. 4. maximè Incarnationem verbi, quod veniens in terram, & converſans cum hominibus plurima ſuarum divinarum operationum impreſſa reliquit veſtigia, per quæ faciliùs poſſimus venire in notitiam Dei, id, quod ipſemet Sancto Philippo dixit: *Qui vidit me, videt & Patrem meum; quoniam ipſe in me eſt, & ego in eo.* Verùm iſta fides eſt propriè potiùs, quàm viſio, prout facilè intelligitur. Et pro hac creaturæ nobis ſerviunt tanquam in manifeſtum credendi argumentum, quod ultra ipſas eſt, qui eas creavit: ad eum ferè modum ſcilicet, quo quis videns civitatem grandem ex longinquo cum turribus, arcibus, mœnibus magnificis facilè conjicit, illic eſſe multas divitias auri, argenti, gemmas, & hujusmodi ornamenta pretioſa. Ita Pater Julius ex effectibus admirandis, quos videbat, creaturarum, quòsque experiebatur quotidie in hoc viſibili mundo, arguebat divinam præſentiam, divitias bonitatis & ſapientiæ Dei in illis ſenſibiliter exiſtentis.

Itaque 2. Decemb. anno 1604. Neapoli reverſus ad cubiculum circa horam 22. ſtatim in ingreſſu percepit ſuaviſſimum odorem, & reputans ſecum, utrum ex cauſa naturali potuerit provenire, reperit abſolutè non potuiſſe; cùm namq; otioſè ſecum penſitaret, utrum cum ſua ipſius imaginatio alluderet, inde collegit ſibi ab eà non imponi, quòd fragrantia illa contra, ac naturalis ſoleat, in majus au-

M m 3

geret,

ut Moyſes
vel S. Paulus.

Philippe,
qui videt
me, videt
& Patrem
meum.

Fragrantia
abſq; cauſa
naturali.

Ejus effe-
ra.

Sancti ti-
ment sen-
sualitatem
etiam in
rebus san-
ctis.

geret, imò, cum eam vellet cum aliqua naturali fragrantia assimilare vel componere, non potuit excogitare ullam, qua cum quadamtenus eam compararet. Sensim à corpore penetravit odoris vis in animam, replendo illam dulcedine, tranquillando illam, & movendo illam ad devotionem, ita ut non posset, quin in genua provolutus adoraret Deum, quem adeò præsentem cognosceret, eliciendo actus reverentiæ singularis, actionis gratiarum, petitionis veniæ de propriis peccatis, & ingratitude, & speciatim actus Humiliationis, & cognitionis propriæ vilitatis, admirationis, Deum hosce conferre favores illi, qui omnium minime eos commeruisset. Perseveravit sat diu in hac oratione, perseverante semper eadem fragrantia. Verùm circa finem cum ipsi videretur certa quædam spiritualis sensualitas frui tam diu illâ dulcedine, surrexit ab oratione, & tunc ipsi in mentem venit, non ita pridem vidisse se Christum Dominum in eodem loco.

Aliàs peregrè profectus ad eremum Camaldulensem, in qua Sanctus Romvaldus vidit scalam cœli applicatam, per quam ascendebant ejus Sancti Monachi, inclusus cellæ ipsi ab illis Patribus assignatæ cœpit incumbere in examen conscientiæ, & sub illo habuit mirabilem sanè visionem. Aperuit se cœlum versus illum, vidit aulam cœlestem, vidit Deum in Patrem Julium conjicientem oculos, in illo sancto loco, sancto in silentio, & cum quiete sedentem. Sensit in se illud quietum, illud tranquillum, illud lucidum, illud jucundum, quod videbat in beatis paradisi, & unâ cum illis contemplantur Deum, & proponebat illi varias, & suas, & sanctæ Ecclesiæ necessitates. Intelligebat & suam & beatorum à Deo dependentiam; item intelligebat quoque sanctitatem illius loci ad similitudinem illius, ubi secundum quietem Patriarcha Jacob habuit illam mysteriis plenam visionem. Hanc visionem animo impressam

pressam multis secum mensibus circumtulit innovatâ identidem extraordinaria in corde devotione. Erat tunc Pater Julius annorum 32. Quasi eandem visionem habuit plurimis annis post in Monte Fortino terrâ Domini Marij de Vicariis antiquissimæ nobilitatis Neapolitanæ, cujus duo Germani fratres in societate obierant cum opinione sanctitatis. Excurrebat eò in Missionem rogatu illius magnatis, & manè valde matutinus composuerat se ad meditando in pede altissimi montis: exorsus contemplari vidit cœlum apertum, & per multos dies totam aulam cœlestem. Mirabatur non ab omnibus Christianis fide præditis, & à seipso non semper videri, cum per eandem fidem certissimum sit à Deo nos videri, & Deum à nobis videri præsentem in orationibus, & actionibus nostris. Intellexit optimè divinam sapientiam, ac providentiam, quâ gubernat, & gubernabit istum mundum inferiorem. Et hæc impressio ipsi duravit per multos menses, & habuit miram facilitatem perseverandi in unione cum Deo.

Hanc visionem multis mensibus secum circumtulit.

Mirabatur Deum non videri ab omnibus fide præditis præsentem.

Sic, cum esset in palatio Episcopali Civitatis Castellana, illicque missionem obiret, inter litandum habuit clarissimum lumen de Deo, in quo videbat res creatas mundi, hominum negotia, & multa alia se spectantia; atque inter plurimas missionis occupationes expertum se fuisse majorem solitudinem, & collectionem, quàm cum esset privato in cubiculo nostri Collegii, singulari ex dono, quo Deus operarios nostros remuneratur, qui, dum Missionibus distinentur, valde se nostro cum Instituto conformant. Multas tales visiones refert Pater Julius, quas ego ex professo prætereo. Porro hujusmodi visiones provenisse à Deo, quas conferre voluit cum Sancto Francisco Borgia Generali, qui fuit ejusdem cum Patre Julio sententiæ, colligebat ex duabus sequentibus rationibus. Prima est: post illas erat omnibus cum arteriis & sanguine, tali imbutus sensu, ut corpore

Solitudo in negotiis.

Rationes, suas visiones esse à Deo.

Etiā fe-
ras exper-
tus est
mansuetas.

corpore quidem videretur languere, affectionibus tamen moderatis, & mente sic illuminatā, ut res futuras videret tanquam præsentes; adeo bene eas distinguebat, & prædicebat absque errore. Ac quod fortasse magis mirum videri queat, ipsius præsentia tranquillabat perturbatos, placabat crudeles, exempli causā, Turcas, Hæreticos, exules, patriā extorres, qui licet illum viderent malè constitutum, peditem, solum, componebant tamen se eo viso; obsecuebantur ipsi, & attendebant ejus verbis; id quod non aliunde poterat provenire, quàm à luce divinæ gratiæ ab ipso transparente, sicut sol ex nubibus, aut lumen ex tersâ crystallo. Verùm hoc non soli homines, sed, quod magis stupendum, & feræ ipsæ fuerunt expertæ, quem ad modum supra diximus de Leone in Algiero, qui ipsius manum est veneratus osculo: Et semel cum rediret solus, & absque ullo præsidio, invaserunt eum duo molossi hortorum custodes humeros retrò aggressi, qui simul eum tetigerunt, statim omni feritare positâ facti sunt non solum mansueti, verùm etiam blandi, & festivi, non secus, ac si ei tanquam suo domino applauderent, ac demulcerent.

Infirmi-
tates, tenta-
tiones dis-
parebant.

Ipsè exper-
tus est sa-
crum hor-
rorem ex
præsentiā
Dei.

Dæmones ipsi timebant illum, & in obsessis non audebant ejus faciem respicere, sed demissis oculis cadebant in terram. Infirmittates ipso præsentē sapius disparebant, tentationes fugiebant, teste supra nominato Domino Mario de Vicariis, qui simul illum vidit, liber fuit à gravissima tentatione interna. Viri religiosi eum intuiti elevabantur ad Dei contemplationem. Ita Dominus Joannes Baptista de Porta dicebat, ipso conspecto erectum se fuisse ad statum & gradum spiritualem miro modo. Denique ipse Pater Julius affirmat, se ipsum subinde concepta vivaciter divina præsentia expertum fuisse in se sacrum quendam horrorem, & sensibilem devotionem; sicut illi, qui quandoque consistentes in conferto populo, ubi eminens ostenduntur

duntur sacræ reliquiæ, deprehendunt in se, etsi eas non videant, sensum pietatis singularem, percutiunt pectora, & rogant veniam suorum peccatorum. Ità sentiebat præsentem Deum suis orationibus, & identidem in sacrificio Missæ, tanquam qui nihil de mundo in corde atque animo tolerans, utrumque apertum teneret communicationibus divinis. Neque solum ità generatim de Deo, verùm sæpe sæpius speciatim & in particulari visiones habuit de sanctissima Trinitate, de quæ divinis personis. Quod ad propositum vacat mihi afferre in medium, quod ipse de simili quadam refert visione in hunc modum.

*Aliquoties cùm sacris operaretur, & aliàs cùm meditare-
tur, representatum ipsi fuit mysterium sanctissimæ Trinitatis,
hoc est, processiones divinarum personarum, ut in visione, quam
habuit Romæ in horto nostri novitiatûs, ubi mentem habuit ele-
vatam, & mirificè habilitatam & defecatam per visionem pau-
cis diebus ante eodem loco habitam, in qua altissima quæque de
excellentiis beatissimæ Virginis per stellas in coronâ pellucas
significatis intellexit. Vidit tres personas simul unitas in gloriâ
17. Decemb. anno 1610. Vespere antecedente, cùm matutinas
decurreret preces, & oculos mentis in Deum tolleret, quo cum to-
tus negotiabaturs orans, cælum ipsum, ecce! apertum est, cum
magna illuminatione, sicut solet fieri in fulgetris, cùm tonat, &
inter coruscationes fulmina discurrunt, ubi animadversa ma-
gna rerum, & personarum varietate, & intervallis, quæ illic mo-
rabantur luce gravi, & amantissima perfusa, vidit solium, in quo
divina persona splendore circumfusa acuto, qualis solis est, resi-
debant, qui tamen oculos intellectûs minimè offenderet, imò con-
firmaret, & augetet aciem intelligendi & videndi absq. satieta-
te, cum desiderio videndi reliqua, quæ videnda supererant; quò
tamen non poterat aciem intendere. In qua visione se detinuit,
quàm diu ipsi libuit, reflectendo tamen mentem ad officij, quod
recitabat, debitam attentionem. Eo finito perseveravit illi visio*

De myste-
rio sanctis-
simæ Tri-
nitatis, de
processio-
nibus, de
excellen-
tiis B. V.

Visio cla-
rissima scri-
bitur tan-
quam de
alio tertio.

Fidei my-
steria ipsi
perspecta.

soto illo vespere impressa : ac quoties illi intendebat animum, magna cum facilitate redibat. Huc usque Pater Julius de se ipso, quasi de tertia aliqua persona. Qua ex narratione colligas licet, ipsi non solum abstrusa fidei nostræ mysteria fuisse perspecta, sed etiam in iisdem se pro libitu per otium detinuisse, ita conjunctionis cum Deo, & avulsionis a rebus creatis, quibuscum vivebat, potentem, ut simul illa exactè contemplaretur, simul illi negotio, quod inter homines ageret, summam daret attentionem. Est quidem verum, mentis ascensum in cœlum non ita semper feliciter cecidisse, ut non subinde oblivisceretur, quid ageret in terris.

In visione
petebat li-
berari à
stimulis
carnis.

Cùm Averfæ degeret cum Mozza illius civitatis Episcopo solitis Missionis functionibus intentus, inter litandum, præsentem Episcopi nepotem sæcularem, & Diacono Missæ inserviente in aulae sacello, ubi ad liturgiæ dimidium ventum est, ipse cœlum ingressus ad divinas accessit personas, ac, quoniam non mediocriter pulsabatur quibusdam carnis tentationibus, orare cœpit Patrem cœlestem, ut post sexaginta, & amplius annos ætatis, & quadraginta religiosæ vitæ liberare se hisce molestiis vellet, cùm semper castitatem & coluisset, & amasset; Pater cœlestis intellectus ejus precibus signum dedit, id à Jesu filio suo ad dexteram sedente peteret. Paruit extemplò provolutus in genua coram Christo. Et hic capite ipsi innuit, ut beatissimam rogaret Virginem, itidem regali in throno, sed paulò infra tres personas assidentem. Tum enim verò erectus vertit se ad thronum beatissimæ Virginis non procul distantem, & ipsa absque alia mora surrexit folio, & ipsi obviam processit hilarum cum vultu, quo in colloquio hæc ipsi consolationum favos aspersit inenarrabiles. Immoratus est bonus Pater illic diutius solito, donec immensa hæc dulcedinis ambrosia, suavior, quàm cor capere humanum possit, terminum imposuit Visioni. Plures inde per annos liber fuit omninò

omnino ab omni imaginatione impura, et si non semper, nolente Deo, sicut gentium Apostolo, ei segetem, & materiam auferre coronarum, & meritorum. Hoc in casu, sicut dicebamus, abstractionis excessus ejusmodi fuit, ut sacrificii omnino oblitus interrogare clericum coactus fuerit, quousque in eo pervenisset, atque ita sine errore id ad finem perduxit. Verum quantumvis sat crebro divinæ personæ se Patri Julio ostenderint, nunquam tamen in persona Patris sibi satisfecit, id quod ego in secundo libro, capite de oratione annotavi. Propterea ipsemet cupidissimus cognoscendi quandam Ideam, & formam proponendi illam sibi, cum ipse secum agebat, ut sese ad majorem ipse devotionem & reverentiam excitaret, propter excellentiam ipsius & nostram dependentiam; quodam die totus studio & meditatione fessus, item isthac siti, qua de dicebam, ardens contulit se ad fenestram in novitiatu, ad captandam auram liberiolem.

Tum se dedit Pater cœlestis ad videndum magnam cum luce, exhalando divinitatem (utor verbis ipsius.) *Caput erat senis calvi, & depilis, sicut exprimitur à pictoribus Deus Pater, collocatus in summo, tunc, ubi depingunt Incarnationem, vel baptismum servatoris nostri.* Hæc visio imprellit ipsius animo affectum paternum, benignum, amabilem, & mox in momento disparuit. Pater Julius duplici ex capite affligebatur, & propter celeritatem visionis, & quia plus nimio vilis ipsi videbatur hæc Dei visio; unde convertens se ad divinam majestatem dulci cum questu ipsi dixit: *Tot annis dignam querito vestrae essentia imaginem, & excellentiorem similitudinem, nunquam dignus visus sum, qui eam invenirem, & nunc hac ipsa, qualiscunq; ea est, pænè simul visa est, subtractaq; desit esse, absq; eo, quod umbram sibi mens, ne dum similitudinem, vel imaginem formare potuerit.* Aliàs sæpius aspectabilem se illi præbuit cœlestis Pater, offerens illi vul-

Quare deus noluerit omnino liberare P. Julium à stimulis carnis.

In persona Patris nunquam sibi satisfecit.

Descriptio Dei Patris

dulcis querela P. Julij de cœlesti Patre.

Visioes
Christi
Domini.

nera filii sui, qui illic ponè astabat, summo cum gustu utriusque. Et ad visiones quod attinet, Jesu Christi, multæ illæ fuere, & mirificæ, de quibus aliquas hic dabimus.

De ejus inexplicabili gloria & exaltatione in paradiso datus ei fuit sensus & intellectus nullis verbis facile exprimens, potissimum inter illa verba; *Domine non sum dignus*, ubi excellentiam Domini Dei, & propriam expendeat indignitatem. XXXI. Decemb. anno 1603. vidit illum de cælo descendentem in Hostiam; in illa ipsa Hostia vidit illum totum gloria & majestate circumdatum. VI. Maij anno 1611. & XV. Augusti anno 1603. & alias sæpius post consecrationis prolata verba, in formâ parvuli annorum quasi septem; Semel cum sacram hostiam sumeret, habuit clarissimam paradisi visionem unâ cum præsentia Dei, & beatorum, quos inter multos vidit nostrorum Patrum, & in particulari Christum Dominum in folio.

Quid dixerit P. Julius, cum videret nostros in paradiso?

Quid dixerit ad Christum?

Tum ipse multa cum simplicitate, humilitate, & rubore conversus ad nostros illos Patres dixit: *Bene! quid dicitis vos ad hoc? decetne unum talem mihi similem, ita miserabilem, in coronâ tam spectabili sumere Christum Dominum?* Inde conversus ad Christum Dominum, quem manibus tenebat, prorupit in hæc verba: *Domine! qui hic coram es, utrum ames me, nec ne, non possum scire pro certo; equidem scio bene in conscientia mea, credere me, quod te amo ex toto corde, & ardentè te desidero, & quod te ipsum jam nunc mihi das. Et hoc mihi sufficit in signum tui erga me amoris.* Quibus in verbis sensit incredibilem amoris erga Jesum teneritudinem, ita contentus & satur, ut nihil aliud curaret. XXVIII. April. anno 1607. Cum Pater Julius solito magis afflictus esset mensē per integrum, eò usque, ut anxie dubius hæreret, utrum Deus illi vellet bene, vel utrum gratiâ excidisset, ita ut opera ejus ipsi non amplius essent grata, nec ea oculo aspiceret benigno, sub vesperum obitis solitis

solitis pœnitentiæ operibus, quæ nunquam ommittebat, imò ea in illis afflictationibus conduplicabat, per noctem etiam interrupto somno, orationibus usus brevibus jaculatoriis secundum auroram, cum dilucularet, vidit solem in cubiculo, id est, Jesum infantulum cultu planè aureo terfissimo, supra partem columnæ eminulum, qui sæpe illum contuebatur, quòd cum adverteret Pater Julius, eumque optimè nosset, quis esset, festinus surgens pensitabat secum, quid ipsi dicere, vel ab eo petere deberet; nec aliud ipsi occurrit, nisi, *Domine! oro te, suscipe me in servum tuum.* Hoc audito Dominus de Columna descendit & obvius illum tenerè complexus consolatione maximâ complevit; crescens inde sensim in magnitudinem insolitam finem imposuit visioni. Visus est totus immigrasse in Dei confidentiam, & securam certitudinem, esse se in gratia Dei, ac modum suum vivendi non illi esse ingratum.

Suscipe me
in servum
tuum. Ni-
hil aliud
illi occur-
xit.

XXXI. Maij anno 1605. præter voluntatem suam impulsus ad orandum propter negotia, in quibus illum princeps quædam plus justo, ac præ quàm placeret Deo, urgebat, quia Deus Patri Julio revelarat non placere sibi, fieri illi gratiam, ecce, improvisus ad dexteram adstat tanquam umbra, respicit, & cognoscit Dominum annorum quasi triginta trium, purpurâ indutum, pallio cæruleo, vultu turbato, in formâ, quâ ipsum se vidisse non meminerat unquam. Venit illi in mentem deceptionis, quæ proveniret à sua imaginatione; quòd videbatur sibi plus æquo orasse in illa causâ. Propterea clausit oculos aliquamdiu, & postea sæpius ac sæpius ad videndum reversus semper vidit eundem redemptorem, qui ipsum vetuit porro orare pro illa Dominâ. Quæ, quoniam nihilominus contra voluntatem Dei ipsi clarè indicatam voluit potiri voto, tragicos vidit exitus, homicidia, & dedecora suæ Domûs. Biduò post hanc visionem oportuit Patrem Julium adire domum Mar-

Non place-
bat Deo illi
fieri gra-
tiam.

Delineavit
Christum,
prout il-
lum vide-
ret.

chionis de Grottola senioris, ac dum nurus ipsius, uxor Consiliarij Sanchez, ipsi suum ostendit facellum; illic ad vivum delineavit Salvatoris imaginem, qui ipsi apparuerat, nisi, quòd in visione colores, multò vivaciores, & recentiores cernebantur, quàm in tela; & intellexit esse depictum juxta pulcherrimum exemplar Domini Comitis de Celano Piccolomini, donum à Pio papa secundo illi nobilissimæ familiæ factum.

Sæpius illi
Crucifixus
apparuit.

Sæpius illi Christus Crucifixus apparuit, & jussit illum confidenter accedere, & figere osculum sacris pedibus. In reditu Constantinopoli in civitate Leopolitana in palatio Archiepiscopi supra modum ex ærumnosissimo fessus itinere, & laboribus missionis, quam illic obibat, fractus, & insuper à malo Dæmone acerbissimis vexatus tentationibus ad solitum suum orationis recurrit asylum, tota contentione virium & cordis affectu exorans constantiam, & finem mali. Inter hæc videt ad caput lectuli sui, in quo jacebat infirmus, Christum Crucifixum humeros ipsi obvertentem, cœpit ferventiùs orare non sine luce propinquæ spei, & Salvator pietate motus ostendit illi faciem sanguine & livore pictam, ac mœstam. Inde dedit signum, ut circumspiceret; circumspexit & vidit magnum Martyrum numerum; quo ex viso didicit, etiam se paratum esse debere exemplo Christi, & sanctorum tot Martyrum ad patientiam quid, & ita intrandum in gloriam ipsorum. Disparuit visio, & cum ea mœstitudo, morbus, & tentatio, & in vicem illorum successit consolatio longè abundantissima. Aliàs sæpius vidit servatorem non doloribus obsitum, sed gloriâ & honore lætum; Contigit ipsi hoc in Collegio Romano, cum adhuc Juvenis Philosophiæ operam navaret, ipsa nocte gloriosissimæ in cœlum Ascensionis. Conspectus fuit oranti Salvator totus luce circumfusus jubilans & gloriosus ascendens in cœlum, innumeris stipatus millibus Ange-

P. Julius
optimè in-
tellexit,
quid visio-
nes à se
vellent.

Habuit vi-
sionem,
cum phi-
losophiæ
studeret.

Angelorum. Canebant isti & ludebant variis instrumentis, percipiente Patre Julio suavissimam harmoniam, quæ corporeis accepta sensibus per ipsos influebat in animam, & repercussa supra cor illic nobilissimam exprimebat Eccho, non secus ac si illic totus divinus resonaret concertus. Imò addit, ipsam per dimidiam horam penetratum se & perfusum fuisse intus eâ cœlesti jucunditate, quæ ipsum totum in tenerrimas resolvebat lacrimas præ gaudio. Verba cantûs, quem audiebat, erant ista. *Ascendit Deus in iubilo, & Dominus in voce tubæ.* Et illa altera? *Prævenerunt principes conjuncti psallentibus in medio juvenularum tympanistriarum.* Isthæ visio ipsi innovata fuit cum iisdem teneris sensibus, quoties memoria eam relegebat: verum potissimum quotannis in Ascensionis festivissima luce, quod pro numero annorum, quibus vixit, ipsi per frequens fuit usque ad annum 1611. postrid. Cal. Majas: quo die ad eum illi Deus adauxit gratiam, ut ipse asseveret, suam animam certo ac singulari quodam modo ad bene operandum esse habiliorem factam.

In die Ascensionis quam musicam audiverit.

Personam Spiritûs Sancti jam diximus aliàs ipsi in forma columbæ supra caput apparuisse. Aliàs sæpius illa divina lux extendit se in formam vasti oceani, ita ut corporeo lumine nequiverit pertingere ad terminum immensæ lucis, quæ accendit lumen sensibus, & fluctus hujus beati maris, quos videbat, repercussi ita profundè in animam per oculos suum splendorem immittebant, ut tota videretur illi innatare luci ipso meridie multò clariori. Hujus lucis ipsemet capiebat specimen & experientiam; clauderat namque sibi oculos omni cum diligentia, & ut verbis ipsius utar magis significantibus, obicem opponebat, & ita oculis clausis multò majorem videbat lucem, quàm cum postea eos aperuit claritudini ipsius diei, cum lux hujus (diei) esset longè minor. Hæc ipsi illuminatio perseveravit aliquando ipsos

Persona Spiritus S. qua forma ipsi apparuerit.

In festo
Corporis
Christi vi-
dit omnes
res lumi-
nosas.

ipsum quindecim dies. Similem illustrationem habuit se-
mel in festo Corporis Christi hac cum accessione & incre-
mento, ut non solum seipsum, sed omnes res alias videret
illuminatas & immerfas in hac beata luce per multos dies.
Sæpius cum celebrabat Missam, Spiritus Sancti radii, qui
ipsum totum circumvestiebant, acie suâ ammodo ipsi abstu-
lerunt visum, ita ut longo temporis spatio, nihil profus vi-
deret, nec legere trabales Missalis literas posset, tamen
alioqui oculis esset multum firmis, & acutis. In hac ipsa
luce videbat plurima præterita & futura, prout diximus, &
dicemus porrò. Si autem divinus ille ignis non duntaxat
accendit lumen sensibus, sed & amorem infundit cordi-
bus, & illic excitat incendia caritatis, ex tota Patris Julij vi-
ta, quam hætenus descripsimus, facillè colligi potest, quan-
tus in eo foret Dei amor, & consequenter quantus erga
proximum; sed præsertim ad aram, ubi illa paradisi im-
molabatur hostia, ac totus ardebat incendio amoris, to-
tusque liquefiebat.

Ardores
amantis P.
Julij.

Pectus, & præcordia incalescebant, ac conflagrabant,
ut plus quam succensa fornax vaporarent, nec tangi sine
ustulatione possent. Hinc illi gemitus & suspiria, illæ voces
& clamores vehementissimi, qui identidem ipsi ex ore ve-
lut flammæ erumpebant illo impetu, quali ex tormento
ejicitur pila. Inde etiam veniebant illi subsultus, non di-
co, cordis duntaxat, sed etiam totius corporis in aërem ele-
vati. Hinc illi violenti omnium membrorum languores
jam quasi omni vita & animâ cassorum, quæ sæpius illum
tanquam mortuum reliquit, eò abrepta, quo illum suus ab-
straheret focus ad fruendum & videndum illud, quod
unicè amabat, nec tum bene videre poterat, quantum in-
telligebat. His ardoribus nullo humano liquore restin-
guendis torrebantur viscera, arefcebat lingua, faucibus hæ-
rebat, loqui impotens (ut supra diximus de cæcitate ocu-
lorum)

Torrebantur
viscera,
arefcebat
lingua,

lorum) & invalida prosequendi Missam, adjuta tamen & compensata abundanter ab illo ipso spiritu per donum linguarum interius & exterius, ut aliàs dictum.

CAPUT VII.

Visiones & Revelationes spectantes
Beatissimam Virginem.

Sicut Pater Julius post Sanctissimum Sacramentum tenerrimo ferebatur affectu erga beatissimam Virginem, ita vicissim ista liberalissima extitit in conferendis ei quam plurimis gratiis & donis, de his non pauca sparsimus in decursu totius vitæ, prout diversæ se occasiones dabant. Hic tanquam in loco proprio quædam ad propositum propiùs accedentia afferemus. Cum preces funderet in sacra aede Lauretana inter primos, ut opinor, novitiarûs fervores, monstrata ei fuit persona Divæ Virginis magna in claritate, vicina Deo, & eadem cum ipso luce, immersa, speciem præ se ferens, quam nulla valet humana lingua exprimere, & ipsi pulcherrimas per similitudines, & multo aptiores, quam humanæ sint, explicatum fuit, quo pacto non liceat statim per se absque interprete tractare cum Deo, Sanctissimam Virginem esse illam interpretem nos inter & illum, ac per ipsam omnes conferri gratias. Similitudines istæ sic ejus inhæserunt menti impressæ, ut multos per annos hæc ei perseveraverit illuminatio mira cum habilitate ad orandam sanctissimam gratiarum Matrem.

Romæ in Novitiatu in festo Assumptionis vidit gloriosam Virginem Reginam proficiscentem in cælum, circumdatam multis agminibus & choris Angelorum, ex quibus aliqui illi prærogativas, & perfectiones ejusdem explicavere, verum cum lectiones illæ nimis subtiles, & altæ

Similitudines ei de Beatissima Virgine impressæ.

Angeli ei prærogativas B. V. explicavere.

Oo

ascen-

Non aliter,
quàm dul-
cissimam
Matrem
appella-
bat.

Cantaba-
tur AveRe-
gina Cœ-
lorum.

Pulsavit
Citharam
seipso mi-
tante bene.

Identidem
nova enco-
mia exco-
gitabat.

ascenderent, nec ejus intellectus amplius esset capiendo, in lacrimas diffluit, corpusque mansit languidum absque viribus, ita ut nec humanis quidem cogitandis esset par. Felicius hæc eadem visio ipsi postea successit in octava Assumptionis. Totam noctem transegerat orando, & afflictando corpore, ut piorum operum studio plausus in cælo de tali assumptione fieri solitos prosequeretur. Et placuit dulcissimæ Matri (sic enim eam solitabat appellare) eorum quandam promulsidem ei delibandam præbere. Vidit illam in solio regali cinctam angelis & sanctis, audivit musicam vocibus, & instrumentis suavissimè perstreptentem; personuit undique celebris illa antiphona; *Ave Regina Cœlorum*. Incessit & ipsum cupido sonandi, & canendi laudes Cœlorum Reginae, & profectò ità feliciter pulsavit Citharam, & vocem accommodavit illis modulis, ut ipsemet admirabundus rem non caperet, quo pacto ille, qui planè id instrumenti nesciret, & perparùm musicè calleret, nihil tamen ab illa cœlesti harmonia dissonaret. Vnde ut exploratiùs veritatem cognosceret, voluit ter quater repeti modulos, & semper meliùs succedere cum ea cordis dulcedine, ac si fuisset in paradiso. Hinc illi desiderium enatum est persanè vehemens semper laudandi Divam Virginem, ac investigandi modos, ac vias novas, quibus eam in publicis sodalitiis ejus nomini sacris condecoraret. Annuit per quàm liberaliter ejus votis Diva Virgo, dùm ipsi identidem novas ac claras illustrationes & lumina infudit circa sanctitatem suam; & immensam ejus capacitatem supra omnem humanam fidem in recipiendis donis, & virtutibus divinis.

Loquebatur autem de ea sententiis semper altissimis, & encomiis usque novis à se excogitatis, & inventis, potissimum autem de ejusdem puritate, quæ sine exemplo esset. Componebat diversissimas laudes per modum orationum,

ac

ac meditationum, prout aliàs dictum. Quando verò illi ex tempore dicendum fuit, dummodo tantisper ipsi mentem elevare in Deum licuisset, semper illi, quam optimè successit. Propter certas necessitates vacabat aliquando precibus dies ac noctes, addiderat asperitatem piorum operum summo, quo poterat, conatu, ac nisu; Itaque una nocte sollicitiùs applicando se se orationibus, raptus fuit in cælum ante Thronum sanctissimæ Virginis; ab excellentia, & majestate loci habilior, & animosior factus orandi rogavit ipsam enixiùs gratiam, & tunc sensit sibi certa serica auferri vela, quæ ipsius visui plurimùm obstabant, septimum ubi ablatum fuit, apparuit Diva Virgo tanta vi luminis conspicua, ut videretur in medio solis globo consistere. Hoc totum factum est in iectu oculi, & in hac luce clarè vidit Pater Julius Divam Virginem impetrasse, quam petierat, gratiam. Qui improvitus splendor non solum ipsum, sed & totum exhilaravit Paradisum, acie tamen suâ debilitavit, & languidum reliquit totum corpus; animus autem mirè recreatus, & virtute indutus ex alto fuit ipsum multis parasangis excedente; ac cum postea rediit ad vitæ functiones in corpore, argumenta dedit inexplicabilis alacritatis & gratiarum actiones Deo.

II. Novemb. Anno 1611. intellecta lamentabili cari amici sui Joannis Baptistæ Nacher Barij occisi morte absq; eo, quòd potuerit confiteri peccata, datis duntaxat incertis penitentia argumentis per signa, statim se in genua coniecit precaturus pro eo, dubitanti autem, quali oratione uti deberet, in mentem constanter venit, ut diceret, Salve Regina, & animam illam sanctissimæ commendaret Virgini Matri; Cùm pervenisset ad illa verba: *Illos tuos misericordes oculos ad nos converte*, visus est illa dicere in persona defuncti cum affectu singulari; Ita perrexit orare ferventer totam noctem, donec aspectabilem se Mater misericordiæ

O o 2

præbuit,

Cum ex tempore dicendum de ea, semper optimè successit.

Sensit sibi vela auferri, quæ ejus visum impediabant.

Corpus debilitatum, animus recreatus.

Oravit pro defuncto, nec frustra.

præbuit, candido cum velo in capite, & veste cærulea, fronte ut plurimum operata, vultu serium inter & placidum medio. Tum verò magis, quam unquam totis viribus oravit pro illa anima, quam tantopere cordi habebat. Ac Beatissima Virgo, ut eum solaretur, certiozem illum fecit, salutem Nacheri consistere in potestate sua, ne se porrò multum divexarer, aut timeret, sed sollicitudine omni projecta confideret in ipsa se. Ista visio illi diu permanfit, ut hoc certior de ea esset.

Jussit eum
Beatissima
Virgo con-
siderare in se
post Deum.

Duplo plus
fecit, ne
quis alius
exiret è pa-
radiso reli-
gionis.

Confugi-
tur ad P.
Julium.

Hic con-
vertit se ad
Beatissi-
mam Vir-
ginem.

Jussit esse
bono ani-
mo non
dimitten-
dum.

Quantum fecit, ut istam animam extraheret (ut ita dicam) a periculo inferorum, duplo plus egit, ne alius quispiam exiret è paradiso Religionis. Hic fuit juvenis valde nobilis; seu id mali ejus mores jusserant, seu sinistra id informationes de eo apud Patrem Generalem factæ requisierant, de mandato ejusdem P. N. dimittendus erat. Sensit ille ad vivum vulnus, nec minùs ejus Mater & consanguinei, qui erant de primis, nequiverant illam, quæ ipsis in facie sui honoris fiebat, perferre cicatricem; adivere Patrem Julium rogantes, ipsorum ut causam velit agere apud Deum. Egit eam Pater Julius, quanto potuit ardore, & studio, tactus intimo commiserationis sensu propter acerbitatem casûs de illo infelici juvene; ac quoniam irritæ essent futuræ pteces apud Patrem Provinciale Neapolitanum, qui negabat Patris Generalis mandatum differri porrò posse, quo cum is ipse juvenis se Romam contulerat, ut coram causam ageret suam, verùm absque ullo emolumento, se totum convertit ad Beatissimam Virginem, eligens illam in hoc negotio interpretem & advocatam; interim Parentes & consanguineos, multosque nostrorum Patrum, quibus triste consilium non plurimum probabatur, jussit esse animo bono & spe quasi certa, ipsum non dimittendum. Hoc intermedio tempore continuatis dies, noctesque orationibus, adhibitis etiam corpusculi afflictationibus,

orationibus, summa cum animi fiducia se dedit ad expugnandum cor Virginis Matris; dum igitur nocte 6. Nov. anno 1611. perseverat in oratione, stetit se Beatissima Virgo habitu & cultu paulo ante descripto, consolans illum mira cum affabilitate, pollicensque juvenem nequaquam dimittendum. Ille lætus Evangelio rem parentibus, & nostris Patribus aperuit, illósque incredibili cum gaudio exhilaravit. Atque ita successit prout Diva Virgo promiserat.

Flexit cor
Beatissimæ
Virginis.

Similem aliam gratiam illi fecit cæli Regina in favorem cujusdam alterius juvenis nobilis, qui unicus erat Parentibus, & valetudine parùm firmâ. Hic erat Antonius Suarez filius Locotenentis Camerae Regiæ Neapolitanæ. Ceperat illum mirum videndæ Italiæ desiderium, & lustratâ sacra Lauretana æde redeundi Neapolim. Ab hoc eum proposito nec amor Matris, nee alii consanguinei vel amici, qui eum terrere itinerum periculis conabantur, dimovere ulla ratione potuere. Aded certus erat proficiscendi. Id saltem ab eo impetravit Mater, ut, priusquam viam iniret, ad Patrem Julium accederet petita ab eo Benedictione valefacturus. Libentissimè paruit filius, utpote, qui & ipse ejus de opinione sanctitatis maximum habuerat conceptum, & Pater Julius felici de exitu tantam certitudinem, ut & illi ipsi juveni, & Parentibus prædixerit saluum, & incolumem rediturum. Noctē insequente diem Aprilis tertium anno 1610. fudit pro eo preces, & inter eas vidit Beatissimam Virginem stantem, in statura solito majore, vultu majestate pleno. Stabat illa ante precabundum pallio candido cooperta pretioso. *Domina*, dixit Pater Julius, *commendo tibi incolumitatem illius juvenis; In eo agitur fides tua, & mea, quam obligavi tuâ fretus fiducia, illum itinerum exime periculis, parentibus saluum sistere, ac si non in itinere, sed domi suæ intra cubiculi parietes egisset.* Attendebat Virgo vultu placido, ac benigno, ac cum ille finem fecisset orandi,

Etiam in
favorem
cujusdam
alterius ju-
venis.

Saltem
valedixit
P. Julio pe-
tita bene-
dictione.

Prædixit
salvum &
incolumem
rediturum.

Quid dixe-
rit P. Julius
orans pro
dicto juve-
ne.

Videbat
intus in-
clusum ju-
venem.

Non sine
prodigijs
ejus inco-
lunitas.

Etiā Mar-
cus Anto-
nius Aurea
expertus
est Beatif-
simam Vir-
ginem
propitiam.

Sensit sum-
mam fidu-
ciam in
Beatissima
Virgine
pro Aurea
orans.

Mirabilis
vitis P. Ju-
lij.

illa sinum explicans candidi Pallii, tuere huc, inquit, in-
trò: obediit extemplò, & videbat intus inclusum juvenem
Antonium genuflexum, cujus capiti unam beatarum ma-
nuum impositam tenebat. Ita videri desit relicto ejus
corde bonæ spei pleno. Inde post mensem rediit Juvenis
salvus, & incolumis enarrans plurima itineris pericula, ce-
spitationes inter equitandum, & præcipitia, febrium assul-
tus, & his similia, ex quibus ajebat se non sine prodigijs
ereptum.

Quidam alius summas per preces Patris Julij exper-
tus est in itinere propitiam Beatissimam Virginem. Fuit
hic Marcus Antonius Aurea; cum iter haberet Neapoli
Romam sua cum conjugè Ducissa de Evoli, atque inde
Lauretum, denique Genuam, scripsit Patri Julio tunc in
Missionem ad castellum Abbatis in Cilento degenti, com-
mendans se ejus orationibus, quibus tantopere confideret.
Fecit eas prolixè cum eis amoris significationibus, & con-
testationibus, quas summis illis principibus profitebatur
se debere, inter orandum persensit consolationem singu-
larem, ac multò majorem in sanctissima Matre fiduciam.
In hunc quoque finem fecit ad aram, & vidit orationem
suam ascendentem ad cælum per longissimum callem re-
licta in medio maxima Angelorum & Sanctorum hinc &
inde pulchra serie consistentium multitudine; inferiores
eam porrigebant superioribus, & isti aliis de manu in ma-
num, & omnes illam læto vultu, & inclinato capite reci-
piebant. Et hic erat primus ejus obtuentis prospectus. Al-
ter fuit; cum longiorem adhuc credidit se intueri semitam,
& tertius cum adhuc conspexit longiore longissimam, in
qua ita excrevit longinquitas, & intervallorum intercape-
do, ut ipse contremuerit, prout evenire solet evadenti in al-
tissimum jugum, unde spectare deorsum sine metu ne-
queas. In vertice hujus viæ sedebat Regina Angelorum in
foilo

folio regali, vidit suas preces benignè acceptas, dulcè in-
ter arrisum, & capitis annutum. Appromisit auxilium, &
sponspondit gratiam. Atque ita fuit. Illi enim summates fe-
licissimè itineris sui attingere terminum, prout ipsi exaratis
ad eum literis eidem gratias egerunt.

Annuir
Beatissima
Virgo ejus
precibus.

Nunquam ad calcem hujus capitis pervenirem, si
cunctas ei à sanctissima Matre factas apparitiones vellem
recensere, sufficiat mihi dixisse fuisse plurimas, & in favo-
rem aliorum, pro quibus orabat, & ad proprii commodi rati-
onem, ut videlicet rebus in angustiis respiraret, vel anima-
retur in periculis, sanaretur in ægritudinibus, dulce recrea-
retur in orationibus; unde ipse habebat in illa repositam
non dico anchoram fiduciæ, & spei, sed & certitudinem
gratiarum, quas petebat solitus id de ea sibi polliceri, ut vi-
dimus, antequam promissionis arrham & pignus accepif-
set; ad eum modum, quo filius à cara Matre valde dile-
ctus, qui & ipse vicissim tenerè eam redamat, securè dispo-
nit de ejus voluntate, antequam ejus habeat consensum.
Liber nihilominus hic sub calcem in documentum &
exemplum legentium subjungere casum, ex quo & perso-
næ spiritui deditæ discant cautè custodire Dei gratiam, &
amicitiam, & quantum posset sibi de sanctissima Virgine
promittere Pater Julius, utpote quæ non solùm ipsi, sed &
aliis propter ipsum, dignata est aspectabilem se præbere in
necessitate constitutis. Erat magnæ Virginis eximius cultor
Pater Julius ab octiduanis confessionibus cuidam octode-
cim, vel viginti annorum juveni. Vixerat is jam constanter
per quatuor annos in actionibus pietatis tali magistro di-
gnis, tantùmque jam animi innocentis nitorem consecu-
tus fuerat, ut ejus in confessionibus labor esset unicus, & dif-
ficilis reperire absolutionis materiam; quæ conscientiæ
puritas dignum illum jure merito effecerat, ut tertium pau-
cos intra dies elevatus paradisum & sanctos intus degentes

P. Julius
agebat cum
Beatissima
Virgine ut
Matre, &
ipsa cum
illo ut cum
filio.

Personæ
spiritui deu-
ditæ no-
tent.

Filius Con-
fessionis P.
Julij,

Difficiliter
reperiebat
absolutio-
nis mate-
riam.

A deo caro
prævalet
spiritui,
ubi comi-
nus inicitur
alea.

Redit ad P.
Julium, &
juvatur.

Vidit enim
illo orante
per salutarem
visionem
aem.

in præsentia ipsius Dei mereretur videre. Accidit subinde huic tali, (nescio quem illum, an infelicem inter beatitates, an beatum inter infortunia appellem.) Accidit illi, inquam, interfuisse violentæ occasione, in qua pudicitiaë florem amisit. Adeò caro prævalet spiritui, ubi cominus certaminis subitur alea; cecidit, heu cecidit, verum bonus ei habitus, & laudabilis consuetudo porrexere labenti manum, potuere illum sublevare, & eo adducere, ut vellet adire Patrem Julium, errorem detegeret, plangeret, consilium exposceret, ejus auxilium & orationes imploraret. Facile unusquisque prudens sibi imaginari poterit, quid studio, qua animi contentione fecerit Pater Julius, quamque sedulo ejus causam apud Refugium peccatorum egerit. Dùm is in Collegio nostro infelicem Deo, & sanctissimæ Virgini commendat, juvenis ille domi suæ formidabili interest visioni. Vidit se à dæmonibus per aëra ad inferos raptari; confusione & metu exanimem, non immemorem tamen doctrinæ à confessario traditæ de imploranda sanctissima Patronâ, ad illam totis viribus recurrisse & illam precibus Patris Julij flexam auxilium opportunum accelerasse. Objecit se periclitanti juveni visibilem cum Angelo custode, cui præcepit, dæmones quantocyus abigeret, quod & momento factum; & misellus ille unguibus infernalium harpyiarum liber statim in sinum sui Patris Julij se recepit, iterumque de novo se confessione expiavit.

C A P V T VIII.

Visiones Angelorum.

Raræ sunt visiones supra narratæ, vel de Deo, vel de Beatissima Virgine, in quibus non viderit etiam Pater Julius angelos, sed hic afferemus pauculas in quibus
foli,

foli, & quidem primario apparere angeli. Jam diximus alias, ipsum sæpius vidisse angelum suum custodem, qui ipsi aderat solatio, & consilio, ubi opus esset: sic etiam interlitandum sæpius vidit angelos, qui ipsi ex ærario paradisi ex vasis ditissimis profuderunt supra aram aurum & argentum una cum pretiosissimis gemmis. Inter contemplandum Beatissimæ Virginis dotes explicarunt ipsi stellas regalis coronæ usque ad septimam, & sæpè numero alias; quando illos vidit oculis corporeis humana sub specie, et si subinde visiones fuerint merè intellectuales, & angeli intra ipsum multas operati sint actiones, uti harmonias internas, cælestes influxus, illustrationes clarissimas aliis in locis à nobis relatas. Ita Zacharias cap. 1. & 2. fatetur angelum, qui cum ipso loquebatur, fuisse intra ipsum. Nihilominus semper, siue sensibus se sisterent externis, siue moverent internos, perquam certus erat de eorum, præsentia. XII. Augusti anno 1608. totum diem ambulaverat pedes vestigia cujusdam sui pænitentis secutus, insignis peccatoris, ut illum ad confessionem aliquamdiu intermissam sollicitaret. Æstus erat intolerabilis, accesserat asperrimus dolor palati & gingivarum, quem vapor calidior ex stomacho ascensus ipsi creaverat cerebrum inflammans cum intenso cruciatu, adeo ut pessimè haberet. Et quia mala hæc jam per viginti continuos annos inveterata modicam de se spem dabant aliquando cessatura, immò incrementum sumptura cum ætate videbantur, propinquantibus etiam paulatim doloribus, & ærumnis mortis, anxius hæsit, an non petere tandem finem vitæ à Deo expediret. Postea tamen animosior factus, abjectionem animi interpretatus nolle pati, quod esset virtuti tam necessaria eos, decrevit patientiam, & fortitudinem petere; secundum quæ orandi studio solitis corporis afflictionibus, & examini conscientiæ se dedit. Tum enim verò sibi sensit dici, servis Dei minimè

Hic agitur
primatio
de visioni-
bus ange-
lorum se-
paratis.

Angeli ex-
plicarunt
ipsi subin-
de visio-
nem.

Quanti fa-
ceret suos
pæniten-
tes.

Anceps he-
ret, utrum
non tan-
dem finem
petere vitæ
deberet.

Decrevit
patientiam
& fortitu-
dinem pe-
tere.

Pp

peregri-

peregrinum videri debere, pati, immo illos potius gaudere oportere, quòd hinc non mediocris illis gloriæ gradus, & incrementum accederet in cælo.

Hujus dicti veritatem mox pleno consensu approbavit Pater Julius, & statim vidit se in amænissimum translatum locum, tanquam in hortum delictis affluentem; illic chororum habuit pulcherrimorum Angelorum cum totidem parvulis octo vel decem annorum, itidem longè maxime pulchellis. Duxerunt choreas manibus invicem innexis eâ dexteritate, & venustate motuum, ut verbis explicari nequeat. Admodulabantur voces suavissimæ, quibuscum corporum agilitas, & pedum plausus mirificè concordabant. Salii in medium accepti circumdabantur præcentoribus musicis, qui & ipsi gestu, & voce choros animabant. Intererat, & perfruebatur Pater Julius hac festivitate illa suavi cum animi voluptate, quam unusquisque sibi facillè imaginari potest, hoc liquidius inescatus delictis, quanto, quod oculis hauriebat, per experientiam transmittebat ad cor, totus harmonia, totus oscen, ac si pars magna esset illius chori angelici. Et sanè vix se capiebat, quo pacto tam bene & sonaret, & caneret. Permultum illa dulcedine incessit desiderium, sicuti alias retulimus, ubi ipsi contigit in certamine non exorbitare, experiundi à se solo. Quo animadverso aligerorum unus mira cum gratia ac venustate suam ei lyram obtulit. Caput sonare, & cantare solus; verùm misellus neque sono, neque voce redibat in viam; hoc studiosius enitebatur, & verba, & chordas incredibili cum sollicitudine attemperare; frustra. Hoc magis absonebat, & obtundebat tanquam anser inter olores, aut cicada cælestes inter oscines. Nec syllabula ipsi vel concors vel concolor excidebat, tametsi nihil non conaretur, totus confusus, & vilipensus. Et ille aliger graciosulus, qui ponè adstabat, & eum ludentem arbitrabatur, ludos ipsum faciebat.

Choros vidit angelorum.

Ipsè canebat, & sonabat.

Volebat solus experi.

Anser inter olores.

ciebat, & ejus ineptias graphicè deridebat, ut tamen non nihil ipsum animaret, & spiritum adderet, receptâ chely cepit plus quam humanos redordiri modulos. Verba erant

Cittadino del cielo ti rallegra

E lassa ogni tristezza!

Cæli futurus incola,

Relinque terra vincula!

Atque ita porrò, donec immensa dulcedo terminavit visionem. Multo tempore mansit ipsi gaudium hoc in corde, absterfo omni animi mœrore, ac nubilo. Altero die non poterat sibi temperare, quin duas hac super visione componeret cantiones, quarum initium est ipsissimus angeli versiculus, atque ita easdem est profecutus non sine gratiosa elegantia & lepore, tamen plus quinquaginta abiissent anni, nullum cum versum aut plectrum tetigisset, quæ quidem cantionculæ modulis musicis trium vocum accomodatae sunt in honorem, ac venerationem servi Dei, & ego eas vidi in notis.

Composuit
hac super
visione
cantiones.

Illas can-
tiones vidi
notis ex-
pressas.

Diversus planè ab hoc ludus fuit non dico sub imagine saltus aut concentus, sed per arma, quem sibi calendis Augusti anno 1607. ab angelorum manipulo vidit representari postridie Sancti Patris Ignatii. Sub noctem, postquam solitis suis afflictionum, & piarum precum perlitavit operibus, raptus est in locum subterraneum obscurum, ubi duas vidit concurrentes turmas in corporibus humanis strictis gladiis periculosum certamen cientes, mutuis vulneribus punctim cæsum cum terrore spectantium collisas. Magna eum, pia tamen curiositas incessit, quid subesset mysterij, quive forent utrinque armati. Fuit ipsi revelatum esse angelos Dei, qui cum spiritibus rebellibus congregarentur, certis omnes filios Ducis Mandragonis interficiendi, dum essent parvuli. Tum ipsi in mentem venit pro-

Concur-
rentes acies
sub terrâ.

P Julius
pugnat
precibus
cum ange-
lis nigris.

Pp 2

missi

missi Principi de Stigliano matri dicti Ducis, facti, velle se suis in orationibus illorum filiorum memoriam habere, & in sacrificio Missæ quotidie eorum recordari, id quod eatenus accuratè, & ex fide præstiterat. Propterea magno perfusus gaudio fuit ex illo prælio, cogitabátque de modo, quo & ipse posset angelos adjuvare adversus stygios satellites, cum & ipsi videretur conflictus, illos suo periculo perpetrari. Exitus pugnae secundus fuit ex parte cæli. Et bene cogitari poterat, angelos bonos nullo modo inituros prælium cum demonibus approbante cælo, nisi certi essent potiundæ victoriæ. Etiam alias in signum victoriæ de se, de mundo, de styge relatæ accepit Pater Julius coronas de manu angelorum.

Cupiebat
angelos
bonos ad-
juvare con-
tra stygios.

Acceptit co-
ronas de
manu an-
gelorum.

Res sequentem in modum successit. Morabatur tunc temporis in nostro Collegio Perusino, cum certus quidam Pater Provincialis venit de more ad visitandum Collegium. Humilis Dei servus, sicut ejus ferebat consuetudo, cogitabat omnes suas reculas & maximè scripta ad pedes (ut vocamus) Apostolorum deferre, ut de ipsis suo arbitratu Pater Provincialis disponderet. Intercessit huic ejus consilio recordario mentis non satis serena, superiorem illum sæpius minùs clementer secum egisse, utpote justo rigidiorum, qui modi paulo duriusculi erga se adhibiti in mentem nunc venientes remorabantur illum pauxillum, ne se extemplo resolveret. Agebat tunc temporis gratias in Sacrario post Sacrificium; cum ecce illi quatuor angeli longè bellissimi in forma corporea apparent, quorum unusquisque manu pulcherrimam gestabat coronam ex auro; verum quarti corona dimidiata duntaxat erat, non integra. Tunc unus ex eis dixit, Deum ipsi tres coronas mittere in præmium trium votorum, exactè ab ipso observatorum, quartam complendam, ubi ipse majori triumphasset victoriâ in re, quam mente agitaret. Resolvit se ergo extemplo

Pater

Pedes Apo-
stolorum.

Quatuor
angeli ipsi
apparent.

Quarti co-
rona dimi-
diata.

Etiam Cæ-
lum urba-
nè agit.

Pater Julius, ac cum omni generosa submissione se ac sua cuncta ad Patris Provincialis pedes abjecit. Nec hoc duntaxat casu Pater Julius coronatus ab angelis fuit, qui se ipsum toties vicit, & de dæmoniis tam frequenter triumphavit.

In Russia Constantinopoli redux post mensem integrum itineri impensum per opaca sylvarum, & aperta camporum, cum nihil comederet nisi mel silvestre, quod ipsi loco panis, & opsonij erat, potius oratione, quam cibo sustentatus nocte quadam raptus fuit in Sacram ædem Lauretanam, ubi coram sua carissima matre, quæ illum illic vocaverat in Societatem filii sui, prolixius orans prostraverat preces suas consuetas; Perfice opus, quod capisti; audivit uni angelorum illic præsentium præcipientem; Honora mihi devotum servum, & ille mox coronam auream grandem, quæ unam accensarum lampadum circumdederat, refixam per spatium intermedii aeris cum campanula ex ea pendula & ad motum sonora Patri Julio detulit, illiusque capiti venerabundus imposuit. Pater Julius clarissimè campanulæ percipiebat sonum, & videbat à Sanctissima Matre perbenignis se oculis respici. Pari ferè modo festivâ Sanctæ Mariæ Magdalenæ luce anno 1611. incredibili hujus præsentis vitæ correptus tædio, ut plane se ad mortem promptissimè, & cum gaudio oppetendam paratissimum sentiret, mentem oculosque ad Deum laudandum sustulit, seque ad omnem ejus nutum, & dispositionem obtulit. Quo facto in loco cæli eminentiore angelum conspexit, qui ipsi coronam commonstrabat multò pretiosissimam, quæ ex omni parte splendores scintillando dispergebat: ex quo intellexit id genus præmiorum à Deo illis parari, qui pro ipso pati decrevissent; unde perfec-

fiones esse gratiarum maximas.

PP 3

CAPVT

Rapitur in
S. ædem
Laureta-
nam.

Mandatum
angelo;
honora
mihi ser-
vum devo-
rum.

Honoratus
à Deiparâ,
& ab ange-
lo.

Ostensa est
ipsi ab an-
gelo gloria
sua.

CAPUT IX.

Visiones Variorum Sanctorum.

Amabat visiones, quæ ipsum ad patiendū, & agendū impellebant,

Qui solem inspexere, difficulter excludunt species,

Gloriam paradisi non poterat e mente abradere.

PERfrequentes fuere visiones, quas Pater Julius habuit de paradiso, & æternâ gloriâ, nunc sub schemate pulcherrimæ civitatis, nunc amænissimi horti, & similibus rerum, pèrque eas Deus illi confirmabat animum ad exantlandum omne id, quod ei in hoc mundo perpetiendum fuerat: Verùm sicut plerumque non aliud ex iis æmolumentum capiebat, quàm otiosam aliquam consolationis dulcedinem, quæ ipsi totum implebat animum absque eo, quod ad aliquod opus, vel ad cognitionem sui ipsius, dolorem de peccatis, bona proposita, augmentum virtutis impellebat, ità toto conatu mentem à similibus repræsentationibus avocata ad res magis fructuosas, & utiliores applicabat. Experiebatur nihilominus post easdem illum ipsum laborem, quem subeunt, qui diutius solem fixis oculis inspexere, excludendi, tametsi oculos claudant luminosas species pertinacius inhæsuras. Ità aliquando maximè ipsi contigit, quantumvis omni studio avocaret animum à gloria paradisi ipsi ostensâ, non tamen eam plurimos per dies ejicere ex imaginatione potuit; quidquid videbat, cogitabat, apprehendebat, paradisu erat. Illuc multos conspexit sanctos, ac beatos, prout diximus generatim, multi quoque ipsi apparuere, & illic, & in terra, prout nunc dicturi sumus speciatim, non de omnibus, quoniam plus nimium excresceret volumen, sed de iis solis, ex quorum apparitione lector possit utilitatem capere, & devotionem.

XIV. Maij anno 1599. adstiturus Domino Cardinali Bandini in Missionibus suæ antiquissimæ & potentissimæ Diœceseos, & Civitatis Firmorum, quo in labore pio, & difficili postea duos integros consumpsit annos, non
nihil

nihil affligebatur Pater Julius metu, ne parochi, vicarij, alique tales sumptibus aggravati ægrè admitterent visitationem Cardinalis? Hac sollicitudine defixus cæpit per orationem Apostolorum principi suppliciter fieri, ut tanquam Vicarius Christi, & primus universalis Ecclesiæ pastor vellet sibi adesse in negotio tot animarum sibi commissarum. Nec multum intercessit temporis, cum fuit à Sancto Petro auditus; raptus namque in extasim vidit Apostolum per cæli nubila sublimem ferri, usque dum supra populum magno numero congregatum denique se stitit, eumque acriter reprehendit, quod patrem non reciperet, qui tamen verba salutis annuntiaret. Inde ad ipsum Patrem conversus hortabat ipsum, & animabat, ut daret expeditioni principium, sese suppetias, & auxilium allaturum. Nec inanis fuit promissio, Pater Julius quippe per eam animatus totus incubuit in salutem animorum, suppeditato ipsi liberaliter non solum temporali, sed & spirituali ubique locorum subsidio; terræ & oppida in signum deditissimæ voluntatis, quacum eum recipiebant, obvia ei summa cum solennitate, & pompâ processerunt, & cum discederet non minore eum honore nec sine lacrimis eum sunt profecuti.

Memoriam hujus visionis credidit ipse involucro sui Breviarii, in quo eam scripsit; Ejus enim nimia faciebat modestia, ut parùm veritati rei hæreret, ac propterea statuerat eam in suo volumine nequaquam annotare. Verùm cum eà die ad aram fecisset, sensit ejusmodi efficaces, & potentes ad eam scribendam impulsus, ut iisdem parere fuerit coactus, quò constaret eam veram à Divo Petro existimandam revelationem esse, qui tantam promptitudinem in adjuvandis iis ostenderit, qui se conformiter instituto nostro Missionibus addicunt. Quæ in re magis quoque certior est factus, postquam Locum terram nobilem, & locupletem dictæ Diceceseos attigit, ubi ex Archipresbytero oppidi,
Vicario

Timebat,
ne parochi
gravatè
admittere-
rent visita-
tionem
propter
sumptus.

Orat. S. Pe-
trum.

Fuit ab eo
auditus.

Cum ho-
nore ei ob-
viam pro-
cesserunt,
& cum la-
crimis eum
sunt profe-
cuti.

Hanc vi-
sionem co-
actus fuit
annotare,
volens eam
ex mode-
stia suppri-
mere.

Describe-
bat San-
ctum Pe-
trum.

S. Petrus
Pastorale
ad P. Ju-
lium desti-
nat.

Rigor cu-
jusdam su-
perioris.

Sacrum in-
ter & sa-
xum con-
fugit ad S.
Apostolum
Matthæum.

Abstergi-
tur tenta-
tionis nu-
becula.

Vicario forensi viro conspicuo, & magna prudentia audi-
vit aspectabilem sibi nocte prægressa senem fuisse calvum,
Apostolum (describēbat Sanctum Petrum) qui evocato si-
bi magnum volumen (pastorale vocant) in manus dederit,
ejus ponderis, & magnitudinis, ut ipse licet homo robustus,
& prælongæ staturæ, ei ferendo non esset par, dixissetque
sibi, ut suo nomine id Patri Julio offerret, eum enim codi-
cem ad illum pertinere.

Alia diversa quidem sed non minor animi afflictio
peperit illi persimilem consolationem. Collegio nostro
Salernitano datus erat superior rigidior supra communem
modum, metu hujus procul se tenebant, quantum ipsis sal-
vâ obedientiâ licebat omnes illi operarii, qui habendis
concionibus, & aliis Missionum functionibus pro bono
animarum fuissent utiles & expetiti. Pater Julius, ut hunc
defectum suppleret, tametsi animus admodum repugnaret,
vicit se ipsum, atque illò se contulit. Vix illuc appulsi sta-
tim ejus patientia in incudem incidit inter rigores, & in-
commoda omnium rerum necessariarum. Diu multumque
æquo animo id pertulit, postea, prout facilè impatientia
personam sumit præcoci zeli, ipsi in mentem venit, è re
privata, & publica, imò bono exemplo omnium futurum, si
Rectorem illum solenni reprehensione probè depecteret,
statim ille agnovit licet personatum vindictæ spiritum, &
mascula eum generositate à se procul abegit. Verùm isthæ
non porrexit extemplò herbam, imò assultus importunius
& improbiùs repetiit, ausus illum tempore orationis, &
ipsius tremendi sacrificii ad aram invadere, ita diu noctumque
anxius confugit ad Apostolum Sanctum Matthæum, cujus
sacra ossa in hac nobili civitate conservantur, & coluntur.
Ecce autem absque mora illi sanctus apparet Apostolus
oculis quoque corporeis conspicuus, solatus est eum, tran-
quillavit animum, abstersâ omni molestissimæ tentationis
nubeculâ.

nubeculâ. Decem ipsos dies permansit ipsi viva hujus visionis imago succedente semper nova alia atque alia consolationis dulcedine. Porrò superiorem illum non ita multò post visitavit Deus mortifera illi in bonum animæ immisâ infirmitate, stranguria sive urinæ difficultate per octo dies exercitum; quo tempore ad eum Pater Julius frequens invisit, & quidquid potuit, solatii attulit. Ipse autem Pater Rector eum sæpius rogavit signaret sibi frontem cruce, seque Deo precibus commendaret. Hoc & multò plura fecit Pater Julius, litavit pro ipso, opera pia, & afflictiones corporis obiit, donec eum restituit sanitati, quamvis non ita multò post ad solitos reversus rigores valida correptus febris diem clausit supremum. Vfus est Pater Julius erga Apostolum Sanctum Matthæum pietate usque adeò fidente, ut nullam prorsus ab eo gratiam pro infirmis etiam moribundis expetierit, quam non mox impetratam retulerit.

Egrum superiorem P. Julius frequens invisit.

S. Matthæi P. Julius valde coluit.

XIX. Martij anno 1611. in festivitate sua Sanctus se Josephus Virginis sponsus videndum obtulit actu & gestu attentissimè orantis; & illa oratio, quam in animo conceptam peragebat, communicata fuit animæ Patris Julii singulari cum ejus approbatione, ac lubentia; intelligi à se tanti sancti cogitata, & sensa; respexit illum fixè & attentè, viditque eum facie nobili, barbâ decenter longâ, necdum canâ, pannis vestitum urbanis, coloris violacei, & flâvi.

S. Josephus Virginis sponsus ipsi apparet.

Descriptio vestitus S. Josephi.

XII. Martij anno 1606. apparuit ipsi Pontifex Sanctus Gregorius clarâ cum intelligentia spiritûs, quam accepit à Deo, dum vivus gubernabat Ecclesiam, & clariore cum visione gloriæ, quam habet in cælo secundum omnes quatuor dimensiones, ita quidem ut lux, & amplitudò hujus cæli corporei, tot planetis, & sideribus illustrati sit vilissima comparatiò ad exprimendam amplitudinem & claritatem

Apparuit ipsi etiam S. Gregorius Magnus.

Comparatio ejus gloriæ cum hac luce vilior.

tatem illius sancti animæ immerse splendoribus æternis.

Contro-
versia de
Corpore S.
Felicis M.

Apparet
ipsi S. Fe-
lix. Ejus
descriptio.

Edocet san-
ctus eum
de sepul-
cro.

Quæ gloriâ
S. Franc.
Assisias in
cælo flo-
reat.

Orta erat controversia anno 1610. sub finem mensis Aprilis, & sub initium mensis Maij Episcopus inter Nolanum, & Vicentinum pro corpore Sancti Felicis Presbyteri. Vicentinus assererat sacra illa ossa fuisse ad suum translata templum, atque illic quiescere, eumque in finem compositum officium peculiare de sancto & missum Romam ad congregationem rituum, approbandum; unde Cardinalis Bellarminus scriptis literis submonuit Nolanum, defenderet causam suam, & rationes pro se afferret. Nihil horum noverat Pater Julius, quando eidem in planitie ejusdem Nolanæ civitatis inter multos alios sanctos apparuit Felix Presbyter quadraginta vir annorum, facie quadrata, supra frontem calvus, capillis nigris, & crispis, colore inflammato, ut à sole æstuantis, revelans ipsi in templo, & cæmiterio locum sepulchri; quoniam autem ipse more suo volebat applicare sese, ne crederetur visio, iterum iterumque, & tertium repetiit sanctus visionem sub noctem inter preces, & interdum in sacrificio missæ; adeo quidem, ut quando postea per literas ad eum datas antistitem de notitia controversiæ intellexit, optimè recordatus fuerit visionis, ac Romam nostrum ad Patrem Generalem de ea perscripserit, ut ad succollandum veritati id communicaret nostro Cardinali.

IV. Octobris Florentiæ, annus non exprimitur, magnum incessit Patrem Julium desiderium cognoscendi, qua præmii gloriâ affecisset Deus Sanctum Franciscum Assisiatem, qui tam humilis, tam pauper, tam sanctus, tanti exempli, & utilitatis toti Ecclesiæ fuisset. Verum non fuit ausus id petere, ne videretur præsumptio, crescente nihilominus cupiditate, & subinde repulsâ, dum secum ipse pugnat, vicit simplicitas, & puritas intentionis, peritque id, quod

quod ardentem desiderabat, quasi non advertens id peti. Qui ipsi subgesierat d. siderium, subito id quoque effectum dedit, quippe post prolixam precationem vidit pulcherrimam, & amplissimam in colle amœnissimo, quasi hortum aperiri civitatem, supra portam oriebatur lux suavissima, quasi aurora, quæ postea excrefcens supra modum sparsit lumen per totam civitatem, cujus longitudinem nullus trajicere humanus conspectus poterat, inde harmoniæ & cantus, hac sententia; *Gloria Patri & Filio, & Spiritui Sancto: Benedictus Deus in sæcula; exultabant sancti in gloria, lætabuntur in cubilibus suis. Gloriosus Deus in sanctis suis, & alia his similia, quæ Pater quidem audivit, sed non meminit. Bis ter se abstraxit ab hac visione, & tertium ipsi immutata est scenæ facies, semper cum incremento incomparabilis pulchritudinis, suavitatis, varietatis cantionum, ea cum claritate, ut coactus fuerit ex reverentia majestatis & divinitatis prosternere se in terram, & omni cum diligentia claudere oculos, etiam objectum manuum, tametsi ita clausi æquè bene, ac clarè viderent res easdem gloriam Sancti Seraphini exprimentes, cui ita addictus vixit, ut sæpe solo ejus nomine dæmonia ejiceret, & ab hac visione magnos sumpsit animos imitandi illum totis viribus. Visus est illi etiam aliàs isthic sanctus statura mediocri, vultu pallido, & macilento, pilo auricomo in rubeum vergente, & conspicuum se præbuit ad sinistram Altaris in Sancto Joanne Lateranensi, ubi in veneratione sunt capita Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, cum ipso vidit etiam quosdam Patres Societatis sed horum figuras non retinuit in mente.*

X. Augusti anno 1606. vidit Sanctum Laurentium, ejusque gloriam & splendorem, quem traxit ex incendio ipsi in terris parato. Vidit Sanctum Adrianum, Sanctum Antonium Abbatem, Sanctum Mauritium cum sua legione, Sanctos Fabianum & Sebastianum; illum cinctum

Qd 2

Episco-

Visio de gloria S. Franc. Seraphici.

Qui cantus auditi?

Tertium immutata scena cum incremento incomparabilis pulchritudinis.

Reverentia P. Julii erga S. Franciscum.

Descriptio S. Francisci.

Patrum Societatis figuram non retinuit in mente.

Vidit alios complures Sanctos.

Et sanctas
Virgines.

Habuit ad
opitulandum para-
tissimos.

Præparant
Sancti P.
Julio fesso
mollissimū
lectulum.

Episcoporum choro, hunc Sanctorum Martyrum phalan-
gibus vallatum, vidit multas Sanctas Virgines, quas inter
Sanctam Catharinam cum rota, Sanctam Luciam, San-
ctam Priscillam cum pluribus aliis ex suo cæmiterio, qua-
rum venerationi magnopere deditus erat propter multas
reliquias & sancta corpora ex eo eruta, & in catalogum
opera ipsius relata, ac donata Collegio nostro Maceraten-
si, ubi collocata fuere sub ara principe multo cum honore, &
cultu usque ad hanc diem honestata. Verum de omnibus
& singulis non potest distincta relatio dari propter brevi-
tatem. Et venerat Pater Julius divina aspirante gratia in
talem, ut ita dicam, cum sanctis familiaritatem, ut ipsos in
suis necessitatibus etiam spiritualibus haberet ad opitulan-
dum paratissimos. Quo in proposito gratiosissimum fuit,
quod ipsi accidit Florentiæ tempore brumæ.

Sub vesperam post longissimam in confessionibus ex-
cipiendis extractam moram mirum quantum defatigatus
in templo, in quo se maxima hominum multitudo ad ac-
quirendos Sacri Jubilæi thesauros præparabat (& erat etiam
vigilia, quâ jejunandum) non poterat propter prolixum re-
citandum officium divinum, tempore consueto conferre
se cum aliis ad nonnihil calefaciendum sese, adeo ut con-
gelatus frigore frustra tentaverit capeßere somnum; quare
somnia loco auspiciatus orationem pænam illam Deo con-
secravit cum gaudio illud afflicti sui complexus stu-
dium. Verum Deus illud longè aliter ordinabat, quippe
ipsi lectulum de cælo per manus plurium Sanctorum lon-
gè mollissimum, calidissimum demisit, in quo suavissimè
acquievit nulla penitus persensâ frigoris molestiâ, ne qui-
dem sequenti manè. Nec solum illa nocte hæc sancta im-
pressio duravit, quæ per corpus interiora penetrans pluri-
mum animum affecit, sed per multos menses mirificum
illi robur, & cælestem alimoniam suppeditavit, ac denique
multa-

multarum illi Virginum novam visionem effecit; quas inter ille facile agnovit Sanctam Barbaram, Sanctam Luciam, Sanctam Cæciliam, denique Sanctam Agnetem. Et cum gratiarum donis hujus ultimæ utpote cujus venerationi erat deditissimus, placet hoc caput coronare.

Delegerat eam sibi pro advocata jam inde à primo in societatem ingressu, ad eam quotidie recurrebat cum confidentia sanè filiali, eam rogabat, ut suppleret quotidianos naves suos, offerret suas orationes Deo, & acceptas redderet; & si seipsum consideraret, quo pacto sancta peculiariter gereret curam ipsius, illum purum præstaret affectibus, cum forsàn minùs honesta obreperet cogitatio, proponebat illam castissimam Virgunculam, Paradisi sponso gratissimam; & secundum hæc dictitabat ipse sibi: *Adverte sis, si consentis reæ cogitationi, amittes tuam Sanctam Agnetem.* Et hujusmodi mentis reflexio omnem ei sinistram umbram in fugam dedit. Hanc sui ipsius experientiam cum certam haberet, illam multis aliis advocatam suasit, & persuasit, semel cum vitam ejus cuidam obstinatissimæ prælegeret Turcæ, quæ nulla ratione adduci poterat, ut se converteret, ità illam malacissavit, ut libentissimè sacro fonti subderet caput, & nomen Agnetis à baptisate eligeret. Festivâ quotannis suæ advocatæ luce accipiebat Pater Julius strenæ loco suavissimos pietatis sensus à Patrona sua, verùm 28. Januarij anno 1604. in octava festi solito liberaliorem eam est expertus: per totam antecedentem noctem sub oratione matutina, in sacrificio Missæ semper eam à latere aspectabilem habuit, adduxerat illa secum Virguncularum raræ pulchritudinis cœtum, quæ mirâ venustate, & gratia circa sponsum Jesum choros ducebant, vestitæ omnes albis, cum coronis in capite, cum palmis in manibus, omnes cantantes sequebantur Agnum immaculatum ad fontem vivum vitæ. Videbat vultum Jesu totum

Nova illa visio S. S. Virginum objecta, & maximè S. Agnetis.

Mirificè illam devenerabatur.

Objectu S. Agnetis omnes tentationum umbras fugavit.

Lectio Vitæ S. Agnetis.

S. Agnes adducit secum Virginum cœtum.

Choros ducunt circa Jesum.

Vultus seu
facies Jesu
gemma.

tum relucentem tanquam gemmam, & iste gestiebat gaudio ob gratiam cælestem, quam in sua Agnete videbatur agnoscere; nec illa ipsi unquam appropinquabat, quin aliquid ab ea expeteret, potissimum autem, ut & ipse esset particeps ejus cœtûs securus salutis. Invitabat itidem ipsam, ut & ipsa se cum sociabus conjungeret secum in sacrificio Missæ, & diceret eadem verba, offerretque res easdem, quas ipse offerret Deo. Hoc ipse fecit in partibus Missæ primariis sed multo maximè ex professo, ad; *nobis quoque peccatoribus*; ubi petimus habere partem cum sanctis paradisi, quas inter etiam sacro in canone annumeratur sancta Agnes. Audivit supplicantis vota munificentia cælesti, in sumenda namque sacra hostia, & in applicandis sacro calicis labris emicuit versus ipsum clarus fulgor divinæ claritatis in spargendo pretioso sanguine; & totam ipsi mentem irradiavit; inde etiam vidit versus se scaturire plenitudinem rubinorum, adamantum, Saphirorum; quibus sacerimus ille sanguis videbatur concretus vel gelatus, raras nihilofecius ac solitas virtutum gemmas in pectus Patris Julij irrorans. Atque ita faventem se ac liberalem ipsi ostendebat advocata, sed nec minus benignam erga alios se exhibuit, qui suas ipsi necessitates cum fiducia explicavêre.

S. Agnes in
Canone.

Agnetem
mirè libe-
ralem erga
se expertus
est.

Varie Do-
minæ S.
Agneti
commen-
data per
P. Julium
audita.

Certa domina gente arragona vidua à malo dæmone atrocissimis vexata tentationibus decreverat prius mori, quam sædari. Domina Theodora de Tuso crudeliter afflicta ex vulnere in junctura brachii cum humero. Domina Julia Milana gravida solita semper dispergere, & jam iterum erat in periculo. Domina Isabella Sanseverina ex hac ipsa causa ferventer se commendaverant precibus Patris Julij, & ipse earum miseras & calamitates sanctæ suæ Agneti repræsentavit. Illa autem aspectabilem se ipsi præbens 21. Januarij 1608. docuit ipsum articulatim, quantum pro salute uniuscujusque oporteret fieri. Executus est

est ille singula fideliter, & omnes in momento perfectæ redonavit sanitati.

CAPUT X.

Visiones Sanctorum ac Beatorum nostræ Societatis.

Iudicavi examussim, & ritè fieri, si tantisper affectui meo, & Patris Julij rationibus parerem, quas erga nostros præ aliis sanctis, ac beatis in paradiso habet, in assignando peculiari quodam capite, in quo eorum prosequeretur visiones, cum ille esset Novitius in societate, recens obierat Sanctus Fundator, & non dum electus ei successor. Vnde societas in principio non poterat in catalogo Ecclesiæ habere sanctos, & beatos, quamvis non paucos, uti ex variis constat revelationibus, haberet scriptos in libro vitæ. Antequam tamen Pater Julius deponeret tabernaculum hujus vitæ mortalis, vidit primum omnium in Catalogo Beatorum Patrem Ignatium, cognitum sibi adhuc sæculari, & semel duntaxat Romæ in Æde Sancti Jacobi Hispanorum visum, ubi habitâ concione vidit illum magna populi, & nobilium frequentiam circumdatum, & interroganti quis esset, responsum fuit, esse Patrem Societatis Jesu, qui haberetur pro sancto. Nec aliàs excepto hoc unico casu, illum unquam vidit, & hoc fuit quatuor annis antè, quàm fieret religiosus. Nihilominus post mortem, sicut propè diem dicemus, visus est ipsi quinquies vel sexies: & in primis quidem 28. Junij anno 1602. dum Pater Julius post gravem exantlatum morbum recuperabat vires in villa nostri Collegij Neapolitani, Sancti Sossij dictâ, & ab omni alia occupatione vacabat externâ, liberè intentus divinis cum Deo agebat, laborans falsis delationum querelis, quibus servi

Societas in principio nova non potuit habere sanctos canonizatos.

P. Julius vidit in visis S. Patrem Ignatium.

Post mortem quinquies vel sexies ipsi visus S. P. N.

Nolebat se
excusare
P. Julius.

servi Dei magis solent esse obnoxii, quàm communes qui-
libet homines. Superior quidam plus æquo credulus eum
gnaviter peccabat; nolebat humilis sui contemptor quic-
quam afferre excusando sibi, & asserendæ innocentia, pro-
ut facili negotio poterat, & identidem ipsi sensus dictabat,
sed hæc ipsa illi repugnantia augebat mentis prælia; cum
denique nocte quadam jacens in lectulo inter has ipsas
permolestas animi cogitationes, vidit repente totum, quod
erat ante conclave suum, illuminari ambulacrum, & de-
nique ipsum quoque suum cubiculum non sine magno
suo metu illustrari splendore. In hac luce aderat Sanctus
Pater Ignatius vultu simillimus illi, quæ statim post obi-
tum expressa est, imagini, verum totus spirans lætitiâ, &
gaudium ex paradiso. Accessit ad lectum blandè illum
consolatus, illa dulcedine totam absterfit animæ amari-
tiam, serenavit mentem, cordi pristinam restituit pacem.
Post hæc illi præcepit, haberet semper in veneratione diem
illum memoriâ suæ conversionis candidum, cum & ipse
sibi infirmo Apostolorum Princeps Sanctus apparuit Pe-
trus. Hoc dicto videri desit.

S. P. Igna-
tius appa-
rens omnè
absterfit
amaritiam.

Anno eodem, eodémque loco, sed non eodem die
verum penultimo Julij præcedente diem obitûs in terris,
quo renatus est in cælo, habuit pientissimam ab hoc ipso
sancto visionem, septem annis ante, quàm in Beatorum ab
Ecclesia referretur numerum, ipsique revelatum fuit, venerationi futurum tanquam magnum Sanctum. Vidit in
Ecclesia conciones de eo fieri in laudem ipsius. Vidit hon-
orâtè conservari, exponi, coli sacras ejus reliquias, vidit,
cum à Cardinalibus eum in finem congregatis ageretur de
eo in numerum Sanctorum referendo, unum eorum oppi-
dò potenter se opponere, & decisionem remorari; Id to-
tum ille vidit in Spiritu anticipato, scripsitque quod postea
omnes

Vidit,
quàm cele-
brandus ef-
fet in Ec-
clesia Dei
S. Ignatius.

Sub Gene-
rali S. Fran-
cisco Bor-
gia.

P Genera-
lis ei præ-
cepit, ut
hanc vi-
sionem
scriberet.

S. Ignatius
liberavit
ipsum u-
troque ma-
lo.

Revelavit
ipfi cogen-
dam Con-
gregatio-
nem gene-
ralem,

petraturus reperit sepulturam jam apertam, & fiebant præparaciones debitæ ad translationem sacrorum ossium, quæ illo adhuc die circa 22. horam usque in serum noctis secuta est, Generali Sancto Francisco Borgia. Interfuere omnes Societatis Patres, quot quot erant Romæ, omnes de seminario Romano, alumni omnes Collegii Germanici, magnus item numerus nobilium juvenum è scholis nostris, omnes faces accensas manibus gestantes. Nolebat Pater Julius hanc tam veram visionem nec credere, nec scribere, verùm Pater Generalis ex professo ei præcepit, ut eam scriberet in testimonium veritatis.

Etiam aliàs Pater Julius se monstravit difficilem ex modestia ad credendum fuisse se visitatum à Sancto Patre Ignatio pridie sui festi jam inter beatos relato à summo Pontifice Paulo V. Decumbebat ille lecto, defluxione, & febri graviter laborans, nihilominus pro veneratione, quam illi deferebat, etsi multa cum difficultate recitabat in honorem ipsius officium divinum, & expertus est majorem in eo facilitatem, quàm cum esset sanus, & valens: deprehendit pulcherrimos sensus in recitandis psalmis, de modis, quibus Deus honorat sanctos suos; ipsi expressè revelatum fuit, convaliturum, tametsi illam gratiam non petierit; ad illam impertiendam venit Sanctus Pater illà præditus luce ad lectum, & perfectè eum utroque à malo liberavit. Dicebat ille, hoc non ita se habere, cum tanto, qualis ipse esset, peccatore; sed nec esse posse. Verùm Sanctus illi Pater affirmavit ita esse, atque ita ex vero fuit. Sæpiùs Sanctus illi Pater apparuit de die conspicuus ad eum in afflictionibus suis consolandum, ad erigendum eum in periculis, sæpiùs ad præmonendū eum de persecutionibus Societati imminuentibus, revolavit ipfi cogenam congregationem Generalem multò ante, quàm succederet. Alias semel illi aspectabilis fuit sanctus calendis Augusti anno 1610. & ipse signi-

significavit nonnulla in bonum Principis de Stigliano, qui identidem benè merebatur de Societate, & tunc solenniſſimum feſtinabat apparatus in noſtro Neapolitano templo die feſtivam Sancti Fundatoris lucem præcedente. Pater Julius dedit ad intelligendum, quantum opus eſſet illi Principi per Patrem Negronem familiarem ipſius, & per Patrem Congregationis nobilium præſidem, cui congregationi ſubinde ille Princeps ſolebat intereſſe. Nec multum temporis interceſſit, cùm illa revelatio vera fuit, & opere completa.

Quamvis Pater Franciſcus Borgia necdum eſſet inter beatos à ſancta ſede declaratus, nihilominus propter ſanctimoniam vitæ, qui eum cognoverant, habebatur pro tali, & in neceſſitatibus pro tali invocabatur. Inter hos tales erat Pater Julius, qui frequenter ei ſe commendabat, probè gnarus, quanti eſſet apud Deum meriti ejus interceſſio; Et beatus, qui in vivis eum amaverat, & magni fecerat, & poſt mortem eum perrexit amare, & in apparitionibus, quas hic retulimus de Sancto Ignatio, quaſi ſemper, & ipſe cum illo comparuit. Verùm ad particularia descendendo 9. Decembris anno 1605. cùm Pater Julius in gravi verſaretur animi periculo, circa 23. horam ad ejus opem magno cum fervore recurrit, & ſtatim liber evaſit; id cùm advertit, conſeſtim reverſus eſt ad orandum, & gratias agendas de beneficio. Quo facto ſtatim eum ad latus conſpicuum habuit, illumque vidit oculis corporeis, & accepit ab eo certam quandam ſuavitatem, qua is fruebatur in cælo, per quam illi mirum in modum illuſtravit mentem, còr dulcedine replevit, & ipſi in ordinem redegit affectiones & hoc ipſi per complures duravit dies. Alias 16. Septembris anno 1609. noctu cùm orationi vacaret, apparuit ipſi Beatus Franciſcus Borgia, & illum docuit ferventer eam, & frequenter facere. Dixit ipſi; ut peteret à Chriſto Domino

P. Julius S.
Franciſco
Borgia
commen-
dabat ſe,
licet nec-
dum bea-
tificato.

Vidit B.
Franc Borge-
giam oculis
corporeis.

Quid pe-
tendum à
Chriſto?

Rr 2

noſtro,

nostro, ut se amaret illo amore, quo amaret Sanctissimam Matrem suam, & vicissim, ut posset amare ipsum, sicut amaret eum ipsamet Virgo Mater. Et cum secundum instructionem procederet, expertus est sapius affectum plane singularem. Paucis videbatur Pater Julius habere cum Beato Francisco illam filialem confidentiam in caelo, quam habuit cum ipso, cum esset in terris, quo ipso tempore ipsi subinde res admiratione dignae occurrerunt; unam hic dabo, quae videatur prope propius ad visiones accedere. Semel cum non parum inquietus esset Pater Julius propter negotium, quod officium magistri novitiorum urgebat, adiit magna cum sollicitudine Patrem Borgiam Generalem, verum reperit illum ita occupatum, ut non potuerit illum audire, potuit autem illum videre, & pariter ab illo videri. Et ista visio fuit ipsi loco mutui colloquii ad modum Angelorum absque vocum strepitu, viderunt unus alterum, & alter alterius propositiones, & responsiones percepit, ut Pater Julius multo instructior, ac tranquillior redierit, quam si sanctus cum eo fuisset.

Visio mu-
tua sine
congressu.

Visionibus eorum duorum Sanctorum, & generalium, addam alias quorundam aliorum patrum, qui licet non fuerint declarati beati, fuerunt tamen apud nos in conceptu magnorum Dei servorum, & forsitan non ingratum fuerit aliquid de ipsis audire, qui nullam eorum habent notitiam. Pater Cornelius Vishauvæus Belga à Sancto Ignatio in societatem susceptus fuit primus, qui Romæ certa aliquâ formâ, & methodo non usque adeo, uti hodie est, perfectâ ac stabilita novitios regeret. Erat homo jucundus, simplex, devotus, & passim opinione virgo. Clausit dies suos Laureti; Pater Julius, qui illinc longè aberat, vidit illâ ipsâ horâ, quâ obierat, in spiritu in illa sancta æde concionem fieri de ejus laudibus, & ille vidit illo ipso tempore in sacello Sanctissimi Sacramenti præberi multis personis

Cornelii
Vishauvæi
memoria
in Benedi-
ctione.

sonis sacram Synaxin, & loco hostiarum porrigi illis rosas, & alios miræ fragrantæ flosculos, ex qua visione intellexit patrem illum diem obiisse supremum, sicut postea reïpsa compertum fuit, fuisse illam ipsam horam, quâ contigerat visio, & de qua fit mentio in florido illo libello, cui titulus Rosæ cælestes itineribus æternitatis aspersæ, Dilingæ impresso anno 1654. Pater Joannes Baptista Peruschus nobilis Romanus Episcopi civitatis civitatis nepos etiam ipse tempore Sancti Fundatoris fuit in societatem receptus jam Sacerdos; erat homo internus, & sanctæ conversationis, gubernavit provincialis provinciam Venetam, obiit quasi octogenarius in Domo professa Romæ 18. Decemb. anno 1598. Erat absens in alio Collegio Pater Julius, & illo ipso tempore habuit longam de eo visionem, de quæ ejus multis meritis ipsi revelatis. Vidit illum inter multos Patres Societatis, de cujus progressibus in illa extasi multa præsensit. Hunc ipsum Patrem vidit in superiore revelatione de meritis Sancti Ignatii stantem sub porta cujusdem templi. Erat Pater Julius unà cum aliis Patribus ad focum calefaciens se se; dixit illis; timeo, ne Pater Peruschus obierit, nolendo ex modestia aperire revelationem; verum post triduum suffragia Romam allata prædictionem detexerunt.

P. Joannes
Baptista
Peruschus.

Habuit de
eo longam
visionem;

Prædictio-
nem firma-
vit even-
tus.

Eodem modo cùm esset valde longinquus, vidit animam in cælo Patris Vincentij Bruni, ejus glotiam inter multos Patres, qui cum ipso erant in eadem mensa convictus Agnelli, mors autem ejus contigit 13. Augusti anno 1594. Romæ fuit iste Pater Connovitius nostri Patris Julij, homo pientissimus, sicut apparet ex meditationibus, quas vulgavit, de vita & morte Jesu Christi; vir insigni humilitate, patientia, & contemptu sui ipsius; qui licet vicies bis sanguinem sputaverit ex vena pectoris rupta, nihilominus, nihil prorsus à laboribus assiduis in obsequio divino re-

Vincentius
Brunus.

Laudes
Bruni.

P. Sebastia-
nus Romer.

Sanctus Pa-
ter mul-
tum illum
amavit.

P. Matthæus
Riccius.

Obiit Pec-
chini, appa-
ruit P. Julio
Neapoli.

misit. Fuit Rector Collegii Lauretani & Romani loquendi parcissimus, nec unquam exibat domo, nisi ægerrime, & in casu summæ necessitatis. Obiit Romæ 13. Octob. anno 1554. Pater Sebastianus Romer Castiliensis ad societatem susceptus ab ipso Patre sancto decennio quasi ante, quam moreretur. In religione fuit adhibitus ad varias gubernationes, verum illustrior in eo fuit charitas & humilitas, propter quas valde eum amavit Sanctus Pater, & illi frequentes & publicas dedit occasiones in iis se se exercendi. Apparuit ille Patri Julio post mortem suo subdito, & pœnitenti carissimo, dum erat in vivis, manifestans illi suam quietem & gloriam, qua fruebatur in cælo. Et quoniam iste Pater vivens solitus erat dicere, nostros homines in vita non habere aliam quietem, quàm cum ægri decumbunt in lecto, & nec sibi hanc quidem quietis partem esse concessam à Deo, propter apostema in pectore, quod ipsi etiam decubitum reddebat inquietissimum, intellexit Pater Julius, Deum ipsi in altera vita singularem quietis assem reservasse inter beatos.

Pater Matthæus Riccius homo tantæ virtutis & famæ, de quo diximus libro primo, cujus illustria facta & res gestæ ab insigni rerum nostrarum scriptore prodierunt, habet & ipse à Patre Julio amico, & cognato suo nobile testimonium & in vita & post mortem. Dicit enim eum egisse vitam innocentem, puram, humilem, verecundam jam inde à teneris annis usque ad obitum, post quem asserit eum, posse numerari inter beatos societatis. Obiit Pecchini in civitate Sinarum regia. Tunc temporis erat Pater Julius Neapoli toto orbe remotus. Apparuit autem ipsi in visione admodum clara Pater Matthæus, & stabili, per multos continuos dies, ad eum modum, ut nihil de eo cogitans, nec ob longinquitatem locorum quicquam de eo memorans, illum tamen clarè ante se videret. Nuntiavit ipsi tuam mortem,

mortem, simul & laborum suorum præmium longè maximum, simul & Patris Julij Piani civis sui indicavit mortem, qui & ipse plurimos per annos summa cum laude sterile illud desertum impigrè excoluerat.

Nuntians
ei mortem
suam &
præmium.

Habuit quoque revelationem de morte, & beata vita insignis viri Patris Bernardi Calnagi, cujus virtus cum sit notissima, & plena prodigiorum, ejus quoque vita versatur in manibus omnium. Hic nihil aliud addam, nisi simplicem attestationem ab homine à Deo illuminato, qualis fuit Pater Julius. Denique ipsi revelata mors fuit, & gloria Patris Joannis Baptistæ de Alexandris nobilis Augustæ civitatis perusini, cujus admirabilem conversionem, sanctam vitam ac mortem, si ego hic paucis referam ipsius Patris Julij verbis, non putandus sum saltare extra propositi rhombum, vel certè lectorem minimè pœnitebit audivisse, & cognovisse, quod ipsi libèret factitare. Erat igitur Joannes Baptista annorum Circiter 21. quando ei unicus suus major natu frater à quodam nobili fuit occisus. Sanguis, ætas, alique spiritus ipsum ad vindictam extimulabant, ut diu noctûque cum ejusmodi professionis hominibus discursaret armatus in indagine inimici. Mater pientissima matrona, & assidua in templo nostro in frequentandis Sacramentis illum Deo identidem & per se, & per Patres nostros commendabat; quoties domo maximè noctu prodibat, comitabatur eum usque ad januam cum precibus & lachrymis rogans Deum, ut eum ab illa expeditione abstraheret, cum verò nihil proficeret, benedicebat illi & plangebatur. Dudum satur juvenis fæmineæ pietatis, quæ ipsi paulatim videbatur importunior, nihili Matrem & sorores faciebat, quæ identidem antiquam succentabant cantilenam. Hoc magis ipsæ aggerabant orationes, & eleëmofynas permovendo Deo, & matri ejus sanctissimæ, quandoquidem in filio & in fratre frustra omnia erant.

Bernardus
Calnagus,

Joan Baptistæ
de Alex-
andris.

Ejus fra-
ter occidi-
tur.

Vindictæ
studium,

Mater &
sorores
orant, &
plangunt.

post

Nec con-
cio nec
privata
monita il-
lum per-
cellunt.

Ignoscen-
tia notabi-
lis.

Itum in
mutuas
lacrimas.

Ipsè ingre-
ditur in
societatem.

post tot repulsas, cum novus quidam insignis Ecclesiastes in templo nostro verba faceret, impetratum est ab eò, ut eò se conferret ad audiendum eum, illique in super loqueretur, & cum Patre Rectore Collegii, à quibus, licet modico cum fructu, vehementer fuit impulsus ad ignoscendum, & confessionem peccatorum. Verum Deus, qui istam animam tantopere anhelabat, quanto illa ipsum fugiebat, ex sua divina providentia permisit, ut in platea, quam vocant magnam, in quæsitum suum inimicum incideret; erat ille inermis & nec tempus nec locum habebat effugiendi, unde ad ea unica arma confugit, quæ ipsi illo in articulo poterant esse peropportuna; procidens in genua dixit: *ego ego malè feci occidendo fratrem tuum, agnosco errorem, per amorem Dei rogo te, ignosce.* Ad ea verba pendebat animi Joannes Baptista, rogans & ipse Deum, suggereret sibi, quid statuere eum eo in articulo oporteret. Fuit autem ita prompta, ita potens inspiratio divina, sic clara mentis illustratio, ut absq; ulteriori mora ipsum manu apprehenderet, & solo elevaret, arctòque ipsum complexu tenerè oscularetur, ac diceret: *ex amore Dei ignosco tibi, ac recipio te in locum illius germani fratris, quem è medio sustulisti.* Fuere copiosissimæ mutux lachrymæ præ gaudio profusæ, magna omnium præsentium admiratio summum omnium circumstantium, & totius civitatis gaudium, & vel maximè charæ ejus Matris & sororum jubilus, quæ magno suo sumptu illam ipsi à Deo gratiam impetraverant. Nec multum temporis intercessit, cum matris & sororum lachrymas suspiria abundè pensavit; vocatus enim ad nostram societatem annos natus 22. illam est ingressus, facultatibus suis omnibus, ex æquo inter ipsas distributis, licet & ipsæ ad exemplum fratris & filii omnes tres religiosas se fecerint omnibus suis bonis nostro Collegio relictis excepta necessaria ipsis dote. Imo donatis Collegio mulis & molendino, cum mulio propter uxorem

uxorem religiosum se facere non posset, voluit ultrò tota sua vita societati servire, quod non minùs fidelissimè re ipsa præstitit, quàm verbis adpromiserat. vixit Pater Joannes Baptista in societate annis triginta, studuit Philosophiæ & Theologiæ, excelluit in educanda juventute, confessorius indefessus convictorum, seminarii & in Collegio Romano, juvit plurimùm pauperes discipulos bonæ indolis eleemosynis, ut traducere decenter sua studia possent. Ait Pater Julius, se diu multumque cum eo versatum fuisse, fuisse hominem sui victoriâ clarum, certatum inter ipsos fuisse, uter plura pœnitentiæ opera faceret, nullum in eo vitium agnovisse, extitisse castissimum, & plenum sancti zeli, non habuisse quidem summum talentum dextrè tractandi juvenum animos, eosq; virtuti lucrandi, supplevisse tamen abundè exemplo, humilitate, charitate, & multis pœnitentiæ operibus, quæ pro illis obibat. Coronavit denique laudabilem vitam suam gloriosâ morte. Româ Perusium ad villam illius Collegii translatus, ut aura frueretur nativâ post longam exantlatam infirmitatem. Illic, cum non esset alius modus juvandi multos illius vicini castelli pauperes, ruri inter culmos collegit spicas à messoribus relictas, quâ in exemplari charitatis functione intus accensus, & à solaribus perustus caput radiis recidivus abiit ad illum videndum solem, qui omnes corroborat, & nunquam occidit, contentissimus sua moriendi sorte, cum opinione publica servi Dei tam inter nostros quàm sæculares.

Denique ante quàm Pater Petrus Antonius Spinellus nostræ societatis decederet, cum sacrum faceret de sancto Angelo Custode, vidit Pater Julius gloriam animæ illius in paradiso præparatam, quòd amplificâisset honorem & cultum sanctorum Angelorum: ac fuit talis ea gloria, ut eam nequiverit satis explicare verbis. Ac similiter inter litandum vidit animam fratris Pauli Ceccotti adjutoris temporalis,

Vixit in
societate
annis 30.

Ejus officia
& laudes.

Obiit rurâ
spicas pro
pauperibus
legens.

P. Petrus
Antonius
Spinellus.

Frater Pat.
In. Ceccotti
Coadjutor.

poralis, qui paucis ante diebus obierat, ascendentem in cælum divina quadam similitudine conspicuam; prout alias annotavimus. Testatur noster Pater Antonius Beatillus, narrante Patre Jacobo Anello, cui ille hoc deposuit, obvium se habuisse aliquando Patrem Julium, interrogasse ipsum, num quispiam è nostris obiisset? Patrem Antonium respondisse, nihil se scire, factum tamen ex hac interrogatione curiosiorem, tanquam qui sciret Patris Mancinelli virtutem, validius apud eum instituisse super hujus interrogationis causâ, demum hoc responsi obtinuisse. *Mihi apparuit Angelus sanctus resplendens, & ascendit in cælum.* Non intellexit tunc Pater Beatillus, sed intellexit postea, quando venit suffragium, mortuum fuisse unum ex fratribus nostris nomine Angelum, qui verè talis erat etiam moribus, usque ad annum 75. Quadraginta ipsos egerat in societate pharmacopæus excellens, qua de arte conscripserat duos utilissimos libros, quos reliquit; sed multò utiliora inculpatæ vitæ exempla, victor sui, priorum commodorum hostis, & si credimus Patri Julio, cum sanctissimum ei præberetur viaticum, Angelorum chorus ejus in cubiculum paulò antè suam mortem descendit.

Frater Angelus,

Ejus occupationes, & scientia.

P. Joan Andreas Terzo.

Ejus encomium.

Inter hos annumerandus est Pater Joannes Andreas Terzo, qui licet à Patre Julio non sit visus in paradiso, testimonium tamen de illo perhibet ejusmodi, ut illum declaret hominem optimum. Dicit itaque illum fuisse vitæ exemplari, & integerrimâ ab ipso usque ad annos 78. productâ, fuisse suum confessarium percharum; fuisse à Deo continuis morbis probatum, plagis pœnosissimis per totum corpus exercitum, ità ut nec quidem jacere in lecto posset, nec somnum capere aliter nisi sedendo, quæ illi in fortuna nunquam eripuerunt serenum animum, nec unquam impedierunt sacrificium Missæ, quam privato in sacello perpetrabat. Confessiones in templo protraxit indefessus

fectus usque ad ultimum vitæ diem. Dicit præterea cum fuisse prudentissimum, & mirè gratiosum, tractandi negotia cum Magnatibus, ad quod cum superiores identidem adhibuerunt, demum asserit ex testimonio Patris Benedicti Turrigæ confidentissimi Patris Andreæ, ipsum à Deo petiisse & impetrâsse, tota ut vita sua esset mutilus, mancus, & curvus, sicut sanctum Andream non descendisse de cruce, ac propterea ejus corpus 29. Novemb. anno 1613. post mortem detectum, fuisse repertum planè integrum, pulchrum sine plagis absque curvaturis in præmium scilicet, quod eas ex amore Dei vivens & desideraverit, & toleraverit; propter quod Pater Julius tàm præsens ipsum vocat corpus miraculosum, & illud poterat cum ratione vocare quasi beatum; quoniam jam fruebatur dono pulchritudinis, quam corpora justorum deformium habitura sunt post resurrectionem, cum futura sunt beata.

In vita curvus post mortem rectus & integer.

Corpus miraculosum.

Fuère insuper multæ Patrum ac Fratrum nostrorum visiones, qui apparuerunt Patri Julio in loco salutis; uti Pater Franciscus Turrianus scriptor percelebris, & innocentissimæ vitæ; cujus anima post mortem, quæ contigit Romæ, visa fuit in regione pacis à Patre Julio tunc Constantinopoli commorante. Pater Ruiz mortuus inter labores Indiæ, qui Romæ primam bonam formam in novitatum introduxit. Pater Pignatavus, Pater Alphonsus Storella, Pater Lucas Pinellus: Pater Benedictus Tonesi, Frater Dionysius Torrenus in morte à Patre Julio adjutus, Frater Vincentius Scocciglia homo invictissimæ patientiæ, & laboris etsi viribus perinfirmis: Pater Jacobus Francus Socius Patris Julii Constantinopoli, ubi & obiit; cujus corpus post 20. annos dicitur incorruptum injectum in sepulturam patrum Capuccinorum, & multi alii, quos longum esset hic memorare. Visionibus particularibus, quas habuit

Vidit P. Turrianum Constantinopoli existens.

Complures alios.

§§ 2

Pater

Habuit visionem de universis. Pater Julius de aliquibus, addam in fine illam, quam habuit de universis generatim modo sequenti.

XXI. Decemb. anno 1594. in festo die Sancti Thomæ Apostoli in novitiatu Sancti Andreæ cum multa agerent de futuris successibus Societatis Patres Romæ in Congregatione generali congregati, Pater Julius multas fundebat preces ad Deum, ut illam dignaretur de bono in melius promovere; cum in atrio, ubi cisterna est, & horologium, paulò altiores domo vidit duos soles splendidissimos, unum ab altero distantem, quantum canna muratorum est, unumquemque bis majorem sole ordinario: fuerant pleni vultibus humanis lucidissimis, jucundissimis, ridentibus, emicantibus certo quodam motu & splendore, qualis videtur fervente æstâte supra aquas maris vel lacuum, certa quædam à sole reverberata lux innatare, erat in ipsis ea gravitas, gratia & magnificentia cælestis, ut qui in eos intueretur, extraordinarium acciperet robur. Subtus unum illorum solum erat adhuc in aëre Pater Claudius Aquaviva tunc generalis, subtus alterum eodem modo alius quidam Pater, cujus non exprimitur nomen, sed solum, cum non ita multò post sanctè transiisse ad alteram vitam. Magnum fuit Patris Julii desiderium intelligere significatum hujus visionis; explicatum ipsi fuit, esse prædestinatos nostræ Societatis; in uno sole fuisse illos, qui jam completo cursu mortalis vitæ venerint ad terminum, & possessionem gloriæ cælestis, in altero resplenduisse illos, qui, licet adhuc sint in via, essent tamen à Deo destinati ad gloriam, & aspicerentur in illo gloriæ gradu, quâ deberent aliquando frui in perpetuas æternitates, haberi hic respectum ad illum versum psalmi 88. *Thronus ejus sicut sol in conspectu meo.* Intellexit porrò Patrem Claudium substitisse sub globo vivorum, illum autem alterum patrem, qui non multò post obiit, sub globo vita sanctorum. venio ergò eam in spem, (congruen-

Fundit preces pro Societate.

Vidit duos soles.

Interpretatio prædestinati societatis.

Versus Ps. 88.

(congruenter aliis revelationibus Beati Francisci Borgiæ, & aliorum,) hanc visionem prædestinatorum societatis intelligendam non de aliquibus duntaxat, verùm de omnibus & universis illis, quibus per divinam misericordiam conceditur perseverantia in religione & in observantia regulari usque ad mortem, verùm ponendus est tandem finis huic capitulo, & visionibus unâ duntaxat adhuc allatâ, quam habuit Pater Julius 17. Augusti anno 1603. inter litandum non de nostris solùm beatis, verùm generatim de totâ curiâ cælesti, post communionem, dum recitat illam orationem, quæ incipit, mensæ cælestis participes effecti, incidit in illustrissimam & planè mirabilem visionem.

Intelligitur de perseverantibus in societate omnibus.

Visto de universâ cælesti curiâ,

Referato illi cælo vidit illam sumptuosissimam & maximam mensam oneratam ferculis cum incredibili splendore & delitiis. In capite mensæ sedebant tres divinæ personæ, & prope illas Beatissima Virgo, & post illam ex ordine Angeli ex uno latere, ex altero per ordinem omnes Sancti & Beati, conformiter gradibus & meritis uniuscujusque; communicabat unus alteri excellentiam & gloriam, quæ licet à Deo tanquam à fonte in ipsis redundabat, videbatur tamen propria uniuscujusque, & demum in Deum redibat, & iste erat illius convivii lautissimus cibus, peracta Liturgia non poterat per solvere gratiarum actionem propter nimiam illius lucis impressionem, quæ suo splendore perstringebat ejus capacitatem, verùm sensim se objiciebant magis distincti gradus & ordines beatorum in multitudine, varietate, conditionibus ciborum, ministrorum, canticorum, harmoniarum, & prorupit contra suam voluntatem in clamores, & suspiria cum impetu & spiritus fervore, ut crederetur tunc anima exitura à corpore.

Nimia lux perstrinxit oculos.

Aliquanto post quievit, petitque multasque gratias eum pro se, tum pro aliis ab illis sanctis, qui læti ex illo cælesti & divino convivio videbantur nihil ipsi posse negare.

Videbatur anima exitura à corpore.

Scriptit postea bene prolixam & probè ordinatam meditationem, quantumvis admodum doleat, non ita bene potuisse, sicut in se expertus erat, in illa exprimere certas illustrationes intellectûs, certos voluntatis gustus, & sapes, certos benignos Dei & sanctorum intuitus, certam puritatem animarum beatarum, nihil humanis rebus subjectarum, & mille alias res similes, quas solus Deus nobis dare potest intelligendas sua illa interna luce, cum quali, & in qua assiduè vivebat Pater Julius à mundo penitus abstractus, ut ita dicam, potius cælestis quàm terrestris inquilinus.

C A P U T X I.

Visiones Patris Julij quarundum personarum sæcularium inter beatos post earum obitum.

Quoniam Deus non observat discrimen personarum vel statuum, & ipsi æquè facile est de sterili sæculi deserto ac de amænis religionum hortis colligere flores, ac fructus sanctimonix, pro consolatione in mundo degentium, videtur mihi hic è re fore, referre aliquot visiones, in quibus Patri Julio se præbuère aspectabiles multi & multæ domi suæ vitam agentes inter divitias & commoditates.

XVII. Aprilis anno 1611. inter orandum divisit se cælum, ac vidit thronum Dei, & coram illo in ultima orchestra, paulò altiori Dominum Ferdinandum de Silva, fratrem Domini Petri Comitissæ de Lembos proregis Neapolitani in veste candida, putabat Pater Julius illum esse angelum. Verùm considerando illum meliùs ex viridi & aliquantum severo aspectu notavit non esse angelum, ac cupido sciendi, quis esset, revelatum fuit, illum esse dictum Dominum Ferdinandum fratrem proregis. Visionem decursam mox in Scripta retulit, ut obsequeretur mandatis, quæ

Vidit Ferdinandum
de Silva
fratrem
Proregis
Neap.

quæ ipsi ea super re data fuerant, & quia aliquis Patris Julij amicus, vel superior illam manifestavit, ac proregi detexit, ille libentissimè intellexit fratrem suum esse in cælo, atque inde oculo benigno respicere posse domum suam; paucis post diebus viceregina curiosior indagendi veri evocavit Patrem Julium, ac coram marito & uno ejusdem fratris Domino Francisco interrogavit sollicitè de habitu & lineamentis, ac figuris, & alia particularia in ipso visa, ac reperit omnia ritù congruere cum illâ effigie, quam habebant de dicto Domino Comite Ferdinando. Exhibuit illam Patri Julio, qui dixit illam esse simillimam planè ac genuinam. Itaque læti omnes concorditer laudavere Deum. Erat Dominus dux Franciscus Theodorus filius Domine Isabellæ de Rovere principis de Bisignano, annorum 14. unicus eximia virtutis, & qui promitteret mundo bonum ac prudentem principem, cum Domino Deo aliter visum, cumque ab hujus vitæ periculis sancta morte liberare. Pater Julius Neapoli aberat plus 300. millibus planè ejus mortis inscius, vidit illum assidere mensæ vultu angelico ante aram principem templi nostri in domo professâ, quod tunc de novo ædificabatur ex eleemosynis principissæ matris ejus. Inde paululùm vidit comparere pulcherrimam Virginem, quæ illi ad latús assedit, & non ita multò post successit alia speciosissima puella, quæ & ipsa confidens ad alterum latus cum medium inclusit. Inde paulatim maxima cum gloria & honore totius Ecclesiæ per manus plurimorum Angelorum sic, ut erant sedentes, fuerunt sublevati, usque ad supra summum tribunatûs. Atque ita terminavit visio. postea Pater Julius certior factus est de illorum obitu. Duæ juvenulæ erant Domina Silvia & Domina Maria Sorores ex clarissima domo Caraffa: Istæ vixerant quasi 30. annis à nostris Patribus in spiritu educatæ, semper raræ cum virtutis exemplo, & communi cum sensu non mediocris sanctitatis,

Viceregina evocavit P. Julium.

Omnia congruebant.

Dux Franciscus de Bisignano.

Sorores Caraffæ educatæ à nostris cum exemplo.

Stitatis, adeò, ut earum vitæ conscriberentur vel à Patre Joanne Francisco Araldo, vel à Patre Luca Pinelli. Illarum parentes sapius æquali cum dote conati sunt illas collocare honestissimis matrimoniis. Verùm usque frustra. Deductæ ad mortem reliquerunt legatum pro illo ipso templo, ut in eo ædificaretur sacellum, quod tempore Patris Julij nobilissimum & magnificum stetit. Placuit justo Deo remuneratori bonorum exaltare istas animas non solum in paradiso, verùm & secundum hanc visionem etiam in templo ab ipsis educto & ornato.

Voluit illas Deus exaltare in hoc ipso templo.

Angeli luminosi, & tenebrosi.

Alias die anniversario mortis hujus principis habuit Pater Julius revelationem, ipsum in florenti prato perfrui gloriâ paradisi, & commendando animam Domini Principis de Bisignano sui Patris nomine Nicolai Bernardi ex nobilissima familia Sanseverinâ, vidit Angelos luminosos conflare pro illa cum tenebrosis, & Beatissimam Virginem inter posuisse se se auxiliatricem. Verùm tunc bonos Angelos non prævaluisse ad eam ad cælum deducendam. Hærebat itaque Pater Julius anxius de exitu. Postea verò duobus aliis temporibus cognovit satis certò, illam ivisse ad purgantes flammæ. XIII. Julii anno 1603. transit ad meliorem vitam Domina Lucretia filia Domine Camillæ Filomarinæ & Domini Fabritij Pappacodæ, fuit teneris ab annis deditissima pietati; & contemptui mundanarum vanitatum, patiens, humilis, erga matrem obedientissima, moderata in vestitu, & in quavis alia re temperato usu, voluit esse sanctimonialis domi suæ, frequentando per totam vitam singulis octiduis sanctissima Sacramenta in templo nostro Neapoli. Vixit in perpetuis infirmitatibus, verum biennio, antè quàm moreretur, creverunt plurimùm morbi, duabus ultimis septimanis conflictata fuit continuâ agoniam, nec emori poterat cum admiratione omnium, qui intererant, quibus non videbatur meruisse purgatorium

Lucretia Filomarina.

Passa est penam damni brevi intervallo.

tam

iam longum, tamque difficile, venit denique ad refrigerium, & Pater Julius intellecta ejus morte oravit pro ipsa totam noctem, versus auroram apparuit ipsi tanquam luna, nuntians ipsi, se per breve admodum spatium passam fuisse poenam damni; unde illam non multò post iterum vidit, sed tanquam solem in meridie, lætam & beatam.

Dominus Indicus Guevarra, qui relicto Ducatu de Bovino, & cum illo toto mundo se Deo consecravit in nostra societate, habuit duos filios, unum nomine Vincetium Equitem Melitensem, alterum Diegum, ambos optima indole, nec minori pietate, ac quia istis non digna erat terra, valde tempestivè eos messuit cælum, inter octavum & nonum annos obiere quasi eodem tempore primus 29. Septemb. secundus 14. Octob. eodem anno 1606. Pater Julius habuit revelationem de ipsorum morte & gloria sex mensibus ante hoc est 11. Martij ejusdem anni hoc modo. vidit ab una valle valde longinqua & inde trans-euntem per aërem, ascendentem tamen in altum animam unius illorum, quam optimè cognovit penetrantem caelos usque ad civitatem beatam, quæ videbatur castellum, vel munitio, quod ipsi subito apertum patuit, introivit. Inde sat multò post per eundem tramitem vidit venientem alterum filium, qui & ipse, sicut prior, statim admissus est, & duplicavit Patri Julio lætitiã, cum propter ipsosmet, quos optimè noscibat, & sapius eum ipsis egerat, tum etiam propter Patrem eorum jam in societate degentem. Nil cogitavit hic tunc temporis de morte, verum postea tempore prædicto comperit ambos fuisse mortuos, & assumptos in cælum.

Jam abierat annus ab obitu Domini Antonii de Cardines annorum 17. juvenis, verum jam annosã virtute senis. Ipsius progenitores erant afflictissimi, & quia ille erat maximus omnium, & obierat phreneticus absque viatico,

T r

dubi-

D. Indicus
Guevarra
intraivit so-
cietatem.

Cognovit
de ipsorum
morte &
gloria.

Lætatus est
etiam pro-
pter Pa-
trem in so-
cietate de-
gentem.

Joannes
Antonius
de Cardi-
nes.

dubitabant de ipsius salute, licet sanus fuerit frequentissimus in adeunda sacra synaxi, tota domus vivebat deditissima societati, in rebus salutis semper recta, & gubernata per homines societatis. Vnde 25. Octob. die mortis anniversario ultra alia pietatis opera in bonum ipsius animæ petiere, ut Pater Julius pro ipsâ sacrificaret, fecit id magno cum affectu, & animi applicatione, & cum se in cubiculum contulisset ad dicendas horas canonicas, ex improvise sensit magnum divinæ præsentia gustum, & erga Deum confidentiam, tanquam erga patrem, cum lætitia & suavitate cordis singulari, ac si perciperet saporem & fragrantiam plus quam humanam, & ab illa obtineret rem multo desideratissimam, vidit in ictu oculi referari cælum & objici lucem magnam, candidam, aureo circulo inclusam, intra quem vidit infantulum sive pusionem instar solis in sphaera sua resplendentis, qui perstringebat intuentium oculos. Dictum fuit ipsi, illam esse animam Domini Antonii, apud quem sit divina præsentia, quæ minimè videri, sed solum intelligi, gustari summa cum claritate, voluptate, & tranquillitate animi posset. Dubius Pater Julius, ne sibi phantasia, vel imaginatio forsan illuderet, divertit animum per magnum spatium, sed semper eadem ipsi visio constantissimè rediit, & eodem modo; unde ipse veri certus in lachrymas solutus genua flexit ad agendas Deo gratias, ac perrexit in recitando inchoato divino officio ex animo sat diu impotens illam validam impressionem eradendi.

Lux aureo
circulo in-
clusa.

Erat anima
Domini
Antonii.

Episcopus
Averfanus.

Ejus gloria
revelata.

Illustrissimus & Reverendissimus Dominus Mozza Episcopus Averfanus vir optimi exempli duobus vel tribus ultimis annis à Deo gravibus fuit morbis visitatus; anno uno priùs id est, 17. Maij anno 1605. fuit mors ipsius & sancta ejus conversatio inter beatos revelata Patri Julio hoc modo, videbatur sibi esse cum illo prælato in missione suæ diœceseos, & cum in templo quodam vacaret orationi expectante

expectante numeroſo populo paſtorem ſuum, vidit illum venientem, & in loco ad id præparato flectentem genua. tunc ab altari quodam exibat alius Epifcopus vultu Apoſtolico, tanquam ex ſua ſepultura, ſeque contulit ad excipiendum Mozzam, ſalutavit illum, & complexus tanquam fratrem: quo factò ex alio diverſo altari exit alius Epifcopus, & acceptum medium Mozzam deducunt ad aram majorem, illic preces fuſurum. Secundum hæc introducunt eum intra unum prædictorum altarium: ex quo Pater Julius intellexit vicinam ejus mortem, quæ & eſt poſtea ſecuta.

Ex hoc di-
dicit mor-
tem.

De Reverendiſſimo Hugolino jam ſecretario ſtatûs Eccleſiaſtici, qui totum ſe dedit integritati vitæ, operibus pœnitentiæ aulteræ, ac Sacramentorum frequentia, diximus aliàs illum vidiffe prius in purgantibus flammis, poſtea beatum atq; inſtar ſolis reſplendentem, quod contigit quadam nocte, cùm ille in civitate Theſſalonicenſi multum divexaretur propter puſillanimitatem duorum ſociorum, plurimùm in illa apparitione recreatus fuit. Vidit etiam in gloria paradifi animam Dominae Portiæ Caraccioliæ mætris Domini Antonii Carmignani 30. Auguſti anno 1610. tametſi in hiſtoria non exponatur, quomodo; & ſolùm dicatur, fuiſſe raræ virtutis, frequentâſſe Sacramenta, diu infirmam extiſſe, patientiæ exemplari ſtudiſſe, cùm aliquando eum rogâſſet, ut Deo ſe commendaret, miſiſſe poſt illum multò poſt eundem ſuum filium, qui ipſum commoneret, non petiſſe ſe recuperandam ſanitatem; Verùm bene ſe diſponi ad mortem, illud autem feciſſe ſe cum pietatis ſenſu, ut totum ejus ſtudium in agonia fuerit componere corpusculum ſuum in formam crucis extenſis brachiis, licet in hoc experiretur graviffimos dolores: moriens legavit patribus Oratorii Sancti Philippi Nerii Neapoli bonam pecuniæ ſummam.

Prius in
flammis
poſtea eum
inter Bea-
tos vidit.

Domina
Portia Ca-
racciola.

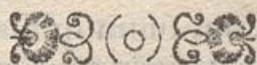
Moriens
compoſuit
corpuscu-
lum in for-
mam Cru-
cis

T t 2

Quibus

Quibus de visionibus Dominarum ac Dominorum
tam illustrium plurimis titulis, ac nominibus magnopere
lætari debent illorum propinqui, & consanguinei, habere
illos, sicut piè credi potest, beatos & advocatos in cælo pro
domibus suis, sed & ipsos & quoslibet alios sumere animos
oportere, ac spem ejusmodi beatitudinem obtinendi, etiam
in medio mundi, si noverint illum, sicut ipsi contemnere,
& ut ipsis dignos subiciam stimulos ad hoc audendum,
finem huic capiti imponam visione, quam Pater Julius ha-
buit, de ipsamet mundi vanitate. In festo Pentecostes an-
no 1596. cum totus contemplatione in horto Domus pro-
fessæ Romæ absorptus hæreret, vidit totum istum mundum
inferiorem reductum in globum Lunari similem, stantem
in aëre sub cælo. Objiciebantur ipsi omnia in illo regna,
magnificentia, opes, voluptates, delicia, quas solent deside-
rare mundani homines, qui in ipso degunt, cæci, mancipia,
animalia inclusa. Supra hunc globum vidit aperturam
grandem cæli, per quam cernebatur tanquam per artem
prospectivam civitas cælestis cum suis pulchritudinibus,
magnificentiss, splendoribus, jucunditatib⁹ habitantium in
ea & faciendo comparisonem unius cum altera, habuit
inexplicabiles intellectus longissima cum extasi, à qua
cum reverteret ad officia corporis, reperit illud quasi emor-
tuum, non secus, ac si anima illo tempore planè id penitus
deservisset, nec suam illi virtutem communicasset. In corde
autem ipsi hæsit altissimus rerum humanarum con-
temptus, & ardentissimum cælestium
desiderium.

Nova alia
visio.

CAPVT

CAPUT XII.

De Revelationibus & prophetiis

Patris Julij.

Licet, sicut in principio diximus de visionibus, difficile est separare illas à revelationibus & prophetia, & multas retulimus, quæ ipsas in se continebant, nihil omni- nus hic magis in particulari loquemur de revelationibus & prophetiis, nihil dicturi de simplicibus visionibus. Ac quoniam plurimæ revelationes fuere, quas habuit Pater Ju- lius, & prophetiæ, quas edixit, distinguemus illas in plura capita, secundum nobilitatem objectorum, dicturi in hoc illas, quæ pertinent ad prælatos sanctæ Ecclesiæ. Ipse igitur per viam certitudinis animi absque ulla visione corporea habuit revelationem securam Cardinalem Montaltum fu- turum papam, ut ad aliud subjectum, licet vellet, non pos- set, mentem applicare, & convincebat per eam omnes ra- tiones humanas, ipsi occurrentes, & ab aliis in contrarium auditas. Et super hoc fundamento scripsit duo folia utilis- simarum annotationum, ad magnos Ecclesiæ prælatos, & illas communicavit auditoti suo pœniteni. Hic illas libenti- sime audivit, & omninò volebat, ut Pater Julius illas of- ferret Cardinali: Verùm ille considerans periculum mo- destiæ suæ nullo modo id facere voluit. Paucis ab hinc mensibus obiit papa, & ille magna cum facilitate fuit ele- ctus successor, & vocatus Sixtus V. æternâ dignus memo- riâ. Eodem modo sensit plenam in animo certitudinem de futura electione ad papatum Antecessoris Sixti, Gre- gorii XIV. & una neptis ipsius de domo Sfondrata voluit, ut Pater Julius eundo Romam, à civitate in qua ipsa mora- batur, deferret à se ad illum adhuc Cardinalem Chirogra- phum pro impetrandâ gratiâ, quando futurus esset papa.

Cardinalis
Montaltus
futurus
pontifex.

Obstitit
modestia
P. Julij.

Greg. XIV.

Tt 3

Derulit

Detulit ille; non tamen unquam persuaderi ipsi potuit, ut illi in persona offerret, licet secretarius dicti Cardinalis Boncompagni illum adjuraret, ac securum redderet, Cardinalem summo teneri desiderio. Intravit conclave, & prodiit ille prudens & sanctus pontifex, quem mundus novit.

leo XI.

Paulò ante mortem Antecessorio prædixit assumptionem ad papatum Leonis XI. hoc modo. dixit Domino Orlandino cognato dicti papæ, qui erat tunc ejus secretarius. Dic nostro Domino Cardinali de Medicis esse opinionem cujusdam Patris Societatis, eum papam futurum. Erat conceptus de eo, quem habebant & Cardinalis, & Orlandinus, ita magnus, ut omninò vellent eum adire Cardinalis domum, & cum eo sermones cæderet, cum in summa existimatione ejus prædictiones haberent, nunquam tamen ille consentire voluit, ut se suâ in modestiâ & summissionis gradu teneret. Cardinalis factus est papa, & statim dedit signa amoris erga societatem; cui vivæ vocis oraculo se promiserat, & factus esset alter Gregorius, si ipsius non tam abbreviati dies fuissent. Cuidam suo magno amico aulæ præfecto Cardinalis Aldobrandini, qui postea fuit Clemens Octavus, etiam prædixit pontificatum sui patroni, dedit ipsi scripta utilissima a Cardinale summo cum gustu, & approbatione lecta, dedit ipsi etiam quasdam meditationes supra Missam, ex quibus ita profecit, ut etiam ad papatum assumptus quotidie variis in templis per Romam celebraverit cum devotione & exemplo singulari; sed hoc totum per aulæ præfectum & quendam Episcopum amicum suum, qui nunquam ab eo impetrare potuere, ut loqueretur Cardinali, metu, ne quid detrimenti sua pateretur modestiâ, si negotiis se grandium immisceret & electionibus, quas aliis annuntiabat. Hujus magni pontificis mortem ipsi Deus aliquanto tempore nuntiavit antè quàm

Cuidam
suo magno
amico præ-
dixit pon-
tificatum
sui patro-
ni.

Timuit suæ
modestiæ.

succe-

succederet, in orationibus, quas prope continuas faciebat pro ipso, sæpè sensit se impelli, ut scriberet, & ad moneret papam de vicina morte; verùm timor magnus, quem habebat, de gloria & fama prophetæ, semper illi penam de manu excussit, donèc revelatio fuit re ipsa completa.

Significavit ipsi etiam Deus promotionem quorundam insignium prælatorum ad cardinalatum, multo tempore ante, quàm succederet. Jam inde à quo tempore fuerat Constantinopoli, quoties cum procuratore serenissimæ reip. Venetæ ex nobilissima Morosinorum gente à nobis supra laudato agendi fuit commoditas, habuit prænotionem tam fortem, illum futurum Cardinalem, ut, licet voluisset contradicere, non potuerit & parùm ab fuerit, quin violentia quædam interna illum cogeret in actus externos prorumpere cujusdam venerationis, & osculi manibus figendi; adeò certus erat, ac si eum jam videret vestitum purpurâ, tanta cum animi lætitia, ut sola eum submissionis vis & modestia, ne videretur, Propheeta, illum inhibuerit, à manifestanda ipsimet Morosino revelatione. Ita semet frenabat, quando improvisus modestiam imperus non prævertebat. Tunc enim excidebant ipsi prophetiæ absque suo consensu, & animadversione ita Deo permittente. Quapropter aliàs ab illo suo raptus imperu, qui ipsi postea perpetuus fuit, quando vidit illum Dominum, illi clarè prædixit & quibusdam de ejus familiâ, & sicut prædixit, ita evênit contra torrentem tot contradictionum. Et fuit Cardinalis non vulgaris, & percelebris in Ecclesiasticis historiis.

Erat Octavius Bandinus nobilissimus Florentinus annorum 18. noster Romæ discipulus, quando Pater Julius audivit illum in Sancto Joanne Florentinorum recitantem orationem latinam, mox illo momento incidit menticalor, adolescentem illum certo fore Cardinalem; conabatur

Octavius
Bandinus.

batur abstrahere mentem ab ea cogitatione rationibus, quæ ipsi in illis adjunctis videri poterant efficacissimæ in contrarium, ita tamen illi certus perseverabat animus, ac firmus, ut nequiret dubitare & ab illo tempore in posterum, semper ipsum pro tali habuit, & pluribus personis ejus promotionem revelavit, quæ post multorum annorum decursum denique est consecuta; fuitque addictissimus Patri Julio, & ipsius operâ, prout diximus, plurimum usque est in sua dicecesi Firmanâ, & extitit Cardinalis dignissimus regendi totam Ecclesiam, insignis fautor nostri Collegii in illa antiquissima & potentissima civitate.

Reverendissimus
Archiep.
Spinellus.

Prædixit
ipfi Cardinalatum.

Reverendissimus Spinellus Archiepiscopus Neapolitanus, cum Romam venisset, incidit in morbum domi professe nostræ, duravitque morbus aliquot septimanis. Pater Julius & propter meritum singulare illius nobilissimi, & dignissimi prælati, & propter benevolentiam teneram, quam a primo in societatem ingressu Patri Petro Antonio ejus fratri detulerat, ob raras ejus virtutes, quas in illo notaverat, fundebat identidem preces pro ejus sanitate, quas inter tam firmam concepit animo opinionem, illum purpureum legendum in senatum esse, ut non potuerit se continere, quin eam ipsi diceret: itaque vocato ad se Joanni Thomæ Pagliarino Archiepiscopi cubiculario dixit, *dic sis patrono tuo à parte mea, illum nuntium Papæ futurum apud imperatorem, atque inde creandum Cardinalem.* Prædictionem comprobavit eventus, Archiepiscopus quæ oratione quæ nuntio Patris Julij lætus, statim ab infirmitate valuit.

Pari modo prævidit, ac prædixit, Cardinalatum nostris duobus patribus Toletio & Bellarmino, magnis sanctæ Ecclesiæ luminibus, non minus per integritatem vitæ, quam per eminentiam doctrinæ. Ac quia rerum præsentia potentius nos movet, adjungo hic revelationem a Patre Julio factam in hoc proposito antè plus sexaginta annis, quam nostris-

nostrismet oculis videmus completam in persona Domini Innici Caraccioli Archiepiscopi Neapolitani & Cardinalis, qui eam mihi sæpius narravit, & fidem facit authenticam, quam penes me teneo, sequentibus verbis.

Cardinalis
Caraccio-
lus.

Ego infra scriptus facio plenam fidem pro veritate, quo pacto in domo bon. mem. Domini ducis de Airola Patris mei, fuerit avus mei fratris, & meus, qui fuerat in domo nostra multo ante, quam meus Pater uxorem duxerit. Iste avus igitur senex in domo mihi dixit sæpius, quomodo bon. mem. Domina Ducissa de Airola mea avia, mater mei Patris voluit dare uxorem meo Patri Dominam Isabellam filiam Domini Innigi de Guevarra Ducis de Bovino sinifalci regni, qui postea fuit religiosus Societatis Jesu, spe plenâ, dictam Dominam etate florentem annorum 17. bonæ complexionis, secundis majoribus progeneratam facile domui daturam successionem, fuit igitur conclusus iste parentatus, & postquam mea mater fuit in domo sponsa, fuit notata ab avia mea, mea mater nec dum habuisse flores menstruos. Concepit ex eo mea Avia maximam afflictionem, quod meus Pater esset unicus. Consultum visum iri Neapoli Airolam experiundi causa, utrum exercitium corporis & itineris prodesset; ubi admonitus Pater Innicus de Guevarra, filiam sponsam valde affligi propter mærorem, in quo videbat sacrum, cum Patrem Julium Mancinellum Societatis Jesu Sacerdotem, magnum Dei servum pro amico singulari coleret, ipsum essetum rogavit, ut se Airolam conferret, filiam aliquantum consolaturus. Contulit se eò bonus Pater Julius, & post aliquot dies sub vesperum dixit ad Ducem, bon. mem. Patrem meum. Domine dux vellem, ut tua Excellentia meo cras inserviret sacrificio Missæ, respondit hic; Eja! valdè libenter, & ita fuit: absoluto sacrificio & actis de more gratiis, Pater Julius vocavit Dominum Ducem patrem meum, ac dixit: Domine Dux esto bono animo, Deus namque concedet tibi sobolem, feminas & mares, unus eorum erit Cardinalis. Inde discedens Airolâ dixit meo Patri,

Testimo-
nium Emi-
nentissimi
Cardinalis,

ut curaret sibi fieri quadrum (sive picturam,) pro ut ipse placeret, & bon. mem. Pater meus praecepit illi persona, quae in proprio curru cum Airolâ comitari debebat Neapolim, ut curaret illi fieri quadrum, prout vellet; ac cum venissent Neapolim, dictus Pater Iulius dictavit & factum est quadrum: Et pictura haec asservabatur domi nostra, & anno 1659. cum essem domi, petij illam à Domino Duce meo nepote, ut mihi donaret, & nunc illam penes me habeo. Est autem dictum quadrum effigies ipsius Patris Julij Mancinelli in Sacerdotem celebrantem vestiti, & in dicto quadro palmus est simbria, ubi credo varia sunt depicta revelationes, & inter alias Galerius Cardinalitius, prout illic apparet. Et quia sua sanctitas Domini nostri papae Alexandri VII. pro sua clementia 7. Martij anno 1667. me creavit Cardinalem & Archiepiscopum Neapolitanum, cum videam ita clarè impletam fuisse praedictionem, visum est mihi pro gloria Dei, & honore servi sui; hanc praesentem contestationem faciendam, dictandam & propriâ manu subscribendam, & meo sigillo corroborandam hoc die 23. Mayj anno 1667.

Ego Cardinalis Caracciolus.

Assumptio
quorundam
Episcoporum
revelata.

Etiam assumptio quorundam Episcoporum fuit Patri Julio revelata, & ab ipso praedicta per viam visionis. Praesensit ille Episcopatum Domini Sorbolongi, qui fuit Episcopus Eugubii persona magni spiritûs & amicissimus Patri Julio, vidit itaque illum expressè in choro Episcoporum, vestitum sicut ipsos, candidè, absque mitra, cum amictu, tuniculâ in similitudinem caelestem, gravem & jucundum; & intellexit eum fore Episcopum, ipsumque de eo admonuit, id quod post praedictionem contigit anno sequenti. Dominus Petrus Cartolarus distinebatur officiis saecularibus magna cum prudentia, doctrina, & integritate vitæ, cum Pater Julius intrepidè & magnâ cum libertate, cum qua differitur de rebus, quæ videntur, ei dixit à semet, & etiam ab aliis curavit ipsi dici, ipsum certò futurum
Episco-

Episcopum; non habuit de eo visionem, sua tamen solita animi certitudo per viam discursus omnem ei dubitationem exemit. Fuit Episcopus montis Feltri in Ducatu Urbinate. Eodem modo, cum Pater Julius esset Aquilæ & Mozza sæpius à nobis nominatus Romæ in diversis congregationum secretariis occupatissimus, præsensit ejus Episcopatum Averfanum; in quo postea tantopere excelluit per exempla & sanctissimam institutionem à sancto Carolo Borromæo, cujus multis annis vicarium egit, acceptam & hausitam.

De Reverendissimo Mozza.

C A P U T XIII.

Revelationes & prophetiæ de principibus & principatibus sæcularibus.

POSTquam Imperator Rudolphus operatus est multa in bonum fidei Catholicæ, extirpavit hæretes, hæreticos privavit officiis, & privilegiis, auxit supra modum Catholicos, qui antea pauci erant, surrexerunt in ipsum tumultus & persecutiones. Et hæc omnia prævidit & prædixit Pater Julius cum comitiis, quæ ad remedia tantis malis destinabat sua Majestas. prævidit etiam & prædixit ejus successorem in imperio; præterea nullum paulò celebrius factum successit in bello Vngarico, quod Deus ipsi non prius revelasset, tale fuit jactura & postea recuperatio Giavarini prius à Patre Julio perscripta, quam contingeret.

Prædixit Rudolphi Successorem.

Prædixit etiam vicinam mortem Amuratis Imperatoris Turcarum ab ipso cogniti Constantinopoli, prædixit Electionem filii ejus in Imperatorem, & quod futurus esset amicus Christianorum, & habuit de electione hujus ad imperium ita claram revelationem, ut Neapoli in spiritu audiverit strepitum tuborum æneorum, qui in signum læ-

Amuratis filius amicus Christianorum.

V u 2

titia

titia & gratulationis explodebantur Constantinopoli, ita, ut ille rumor ipsi terminaverit visionem, omnia & singula evenerunt, pro ut ipse prædixerat, & comparatione temporis factâ compertum, solemnitates Constantinopoli factas, & festivos applausus cum visionis hora concordasse. Et novus Imperator Turca fuit humanissimus erga Christianos, & mancipium quoddam redemptum narravit ipsi Patri Julio, se loquentem cum filio, antè quàm moreretur, Amurathes, rogasse illum, quando ascendisset ad solium, ut dignaretur meminisse fidelitatis suæ, & aliorum Christianorum mancipiorum, ad quod ipsum respondisse, omnino id certò se facturum, quod illos expertus fuisset meliores, qualicumque aliâ sectâ; orarent proinde, ut ipse fieret imperator, prout postea fuit, & sanè stetit promissis erga Christianos.

Benignum
Sultani re-
sponsum.

Simili modo item obtinuit revelationem claram de victoriâ contra Turcas obtentâ à colligatis copiis tempore Pij V. Auctore Joanne de Austria, illo quasi momento, quo ea obtinebatur. Dicebat ille Missam Florentiæ, quando per magnam cæli aperturam vidit multitudinem angelorum, & sanctorum, qui in cælo celebrabant solemnissimâ festivitatem, cum lætitiâ & plausu planè singulari; Et cupido sciendi, quorsum ea pertineret, dictum est, id fieri propter navalem victoriâ, & fuit talis spiritûs imperus in eo inexpectato gaudio, ut parùm abesset, quin se verteret, & præsentî populo illam lætitiâ annuntiaret, verùm timida & cauta sua eum modestia continuit, missâ completâ aperuit id quibusdam suis confidentibus, qui missæ intererant, & paucis post diebus allatum est Evangelium in civitatem, in qua nihil dum sciebatur.

Quanto
tempore
durabit
Imp. Ot-
tomani-
cum.

Habuit etiam Pater Julius mysteriosam revelationem de tempore, quanto durare deberet Imperium Ottomanicum; verùm aut illi revelatum fuit in confuso, vel ipse id nobis

nobis non satis clarè reliquit. Et quandoquidem sumus Constantinopoli, dicam hic revelationes & prophetias ejus circa illam missionem : Illam tractavit Pater Claudius Aquaviva cum papa Gregorio XIII. anno 1583. ita in secreto, ut humano loquendi modo nihil posset de ea resciri, & Pater Julius longè aberat à Roma : nihil omnino ipsi tractatio revelata fuit, & conclusio de ea tam certa, ut ipsemet scripserit Patri Claudio, se seque obtulerit, unde Pater Generalis collegit, Deum ipsum destinasse in talem expeditionem, ac factum decretum de eo mandando. Verùm prius quàm ipsi quicquam diceretur, cum Pater Julius quodam die cum alio Patre esset in horto Romæ in domo professa, quò interea se contulerat, illi patri dixit : *Ego ita sum certus proficiscendi Constantinopolim, quanto certus sum me hic coram astare.* Hoc totum intellexerat à Deo continuis in suis orationibus; quas, uti diximus, fundebat pro impetranda missione, de qua etiam ipsi omnes futuri successus revelati fuère, prius quàm Româ discederet pridiano vespere, prout deinde omnia ad unguem contigere. Duobus mensibus ante quàm mitteretur Algerum ad redimendos captivos, cum esset in quadam villa, planities opinor dicta, Collegii Neapolitani, sortitus est clarissimam revelationem, illamque pluribus personis aperuit, & cum esset in mari eò versus, fuit ipsi ostensus bonus successus, quem habiturum esset illius iter ac intentio, viditque nostros sanctos ac beatos, qui multas preces fundebant pro ipso, & ejus sociis in gravibus eorum periculis, & omnes illos est consolatus.

Cum adhuc Constantinopoli moraretur, & nihil sciret nec cogitaret de regno Franciæ anno 1584. habuit multas revelationes de morte Regis Henrici III. & de florenti statu, in quem reversurum esset Regnum illud nobilissimum. Vidit planitiem vastam in forma quadra, in qua germinabant

Prævidit missionem Constantinopolitam.

De missione Algerum clarissimam habuit revelationem.

Revelationes de regno Franciæ.

Lilia aurea
in staturam
hominis
grandia.

minabant paulatim lilia aurea, quæ in tantum exerescebant, quanta est statura hominis, & ipsi expressè dictum est, illa esse lilia regalis coronæ Franciæ, quæ intra modicum tempus se exaltatura sint in toto illo regno. Ille propterea hoc animosius orabat sanctissimam Virginem Lauretanam, ut faveret illi regno, & ad promisit Virgo se facturam. Illâ spe fretus & calore effervescens magno, quam unquam, precabatur, & eò excrevit impetus illius Spiritus divini in hac parte, ut quodam die in domo professa nostra Neapoli, viso cuidam Patri Gallo in Franciam redituro, licet vehementissimè impelleretur ad tacendum, coactus tamen fuerit violentiæ internæ succumbere, ac dixerit: *Abi, nuntia Patribus Gallis, ut sint bono animo, quia res illius regni florebut magis, quàm unquam; & est in hac Domo Pater, qui habuit hac de re revelationem particularem.* Consideret nunc peritus rerum Arbitrator, qui novit historias illorum temporum, ac videat hodie gloriam illius regni, quàm verà exstiterit prophetia Patris Julij. De regno & regibus Catholicis assererat ille, tunc ea pace & statu flouruisse, ut non admodum opus haberent suis orationibus. Dicam duntaxat reducem ex Hispania Neapolim Ducem de Monte Leone destinatum à suo rege Catholico ad conducendam filiam in Franciam, siquidem cum rege Christianissimo esset conclusum matrimonium; Pater Julius prædixit Dominæ Ducissæ conjugii, ipsam longo tempore Neapoli habituram longas & plurimas difficultates, quæ interventuræ essent, antequam conveniret ille parentatus, illas futuras hoc majores, quanto majus ex illo commodum & emolumentum esset consecuturus Christianismus. Difficultates distulerunt in longum tempus sponsalia, donec quodam die 2. Septemb. anno 1614. Pater Julius vocatus à Domina Ducissa, ut preces funderet pro illa infirma, facta oratione, cum ei in memoriam reduceret prædictionem

Jubet PP.
Gallos bono esse animo & quare?

Res Hispanæ erant sic, ut non valde egerent precibus.

Habuit certitudinem matrimonii concludendi.

tionem usque adeò veram, ipsi respondit, Ducem maritum prope diem profecturum in Hispaniam, jam per mentem solidum sensisse se in animo certitudinem sanè magnam matrimonium concludendum, & sortiturum effectum in despectum quorumcunque obstaculorum. Et sicut ipse dixit, sic evenit; die namque insequenti Ducissa jussit ipsi nuntiari, ex Hispaniis venisse Cursores ad maritum, qui ipsum celerrimè vocaret in aulam.

Fuère quidam proreges Neapolitani valde ipsi addicti, & illis diversis temporibus multa futura prædixit, idcirco, cum Comitissa de Lemos Viceregina plurimum in illo confideret, antequam reverteret in Hispaniam, se contulit in templum, rogatura ipsum preces pro felici itinere, ipsam statim reliquit in corona reliquorum patrum, à sni spiritus fervore ad Sanctissimum Sacramentum abreptus, ut oraret pro ipsa; ubi sic altos sibi subjici stimulos sensit, ut quàm primùm rediret, eamque prosperi itineris bearet evangelio, expertem omnis mali & infortunii, ut, licèt nollet loqui, & diu sibi inferret vim ad effugiendum prophetæ nomen, ac frustra esset id tacere, nihilominus oportuerit illud evulgare, quanquam peræquè suæ modestiæ & submissioni caverit, dum revelationem non Viceregine, sed Patri Hernando confessario illam dixit: atque ita examussim res successit, pervenit in aulam salva & incolumis, usâ omni bona & prosperrima fortunâ.

Proregina
ejus preces
implorat.

Omnia
evenere,
prout præ-
dixit.

Dominus Franciscus Filius supra nominatæ Vice-reginæ, qui postea legatus fuit Romæ nomine sui regis, desiderabat legere uxorem sibi parem, quæ & illum desideraret maritum. Verùm ex Hispania venit Nuntius, illam extra Neapolim desponsandam, parentésque eam ab illa cogitatione conabantur abstrahere argumentis satis convincentibus. Illa quæ jam multis annis eo in proposito constans perseverasset, rata, illam esse voluntatem Dei, nunc
autem

Petiit con-
silium &
auxilium
P. Julij.

Cognovit
se scribere
prophetiã,

Nos gratiã
obtinendã
præfigi-
mus termi-
num.

Dixit tan-
dem, Fiat,
duos men-
ses.

autem à tantis & tam potentibus impulsa ventis contrariis
cœperat propemodum assentiri, prius tamen, quàm quid
decerneret, per literas petiit auxilium & Consilium Patris
Julij. Suggestit illud ipsum, quod ea peroptabat; perseve-
raret in primo proposito teneretque consilium à Deo ipsi
primum suggestum, quod si sequeretur, è re animæ & corpo-
ris futurum, plus quàm ipsa posset sperare. Cum has literas
exararet, manifestè cognovit se scribere Prophetiam, & ta-
lis fuit. Quia & matrimonium secutum est contra omne
humanum consilium; & Dominus Franciscus factus est
primus aulæ minister, adhibitus ad splendidissima quæque
Monarchiæ officia & munia. Rediit in gratiam Parentum
impetratam & prædictam à Patre Julio, & per ejusdem pre-
ces obtinuit filios mares, & primum quidem sequentem in
modum. Orabant illum identidem & Dominus Franciscus
& Vxor, ut id impetratum sibi vellet; tandem quo-
dam die coram Principe de Rocca; *Sciscitatur ex eis patet,*
cur tantopere expeterent prolem? & quia illi responde-
runt, ad honorem Dei, sensu planè Christiano; ille ipsis di-
xit: Si ita est, ite, habebitis certò. Tunc princeps ipsi repli-
cans, *Cedo sis autem inquit, pater, nos gratiã obtinendã præfigi-*
mus terminum. Sum contentus, inquebat, *ille; volo duos præ-*
cisè annos, quantum opus est orationis ad impetrandum filium
masculum vobis. nimium respondit Princeps; *nos assignamus*
duos menses, non amplius. Tum Pater Julius aliquantum se
reflexit, & postea dixit: *Fiat,* atque ita discessit, relictis iis
omnibus contentis. Nec dum terminus duorum mensium
effluserat, cum Domina fuit gravida & suo tempore pepe-
rit filium matem.

Hic ipse Dominus Franciscus designabatur legatus à
Rege Catholico ad quemdam magnum principem tunc,
cum gravissimæ dissensionibus cum alio potente intercede-
rent, petiit per literas, interventu supra nominati Principis
de

de Rocca orationes & instructiones à Patre Julio, fecit eas magno cum studio & affectu, deinde dixit Principi: Scribe legato me illum jubere peramicè salvere, ac bono animo esse, ipsius negotia sortitura gloriosissimum exitum: atque ita fuit; etsi tunc temporis res forent perquam turbatae, & desperata concordia.

Tunc temporis nulla ad id idonea erant dispositiones.

Dominæ Vicereginæ cognatæ Domini Francisci, Filia Ducis de Lerma venit nuntius ex Hispaniis, suum genitorem incidisse in gravissimam infirmitatem, nec procul opinione omnium abesse à morte, illa ad eximendam se ab inusitata afflictione, & implorandum maximum, quod posset, auxilium, quamvis ex longinquo statim exaravit literas ad Patrem Julium, rogans illum orationes; oravit ille Deum per aliquot dies; secundum quos respondit Vicereginæ; haberet bonum animum, Dominum Ducem namque suum genitorem convaliturum; Sicut revera convaluit. Non habuit de eo visionem vel revelationem per viam Phantasmatum, sed animi certitudinem cum vehementissimo Spiritûs impulsu, quem illi Deus frequentius indulgebat; & hoc est illius loqui ad cor, sicut observat S. Gregorius, longè certius aliis revelationibus, verùm difficilius distinctu ab impulsu nostri desiderii & præsumptione.

Convaluit, ut prædixit.

Hoc est illius loqui ad Cor.

Eodem Spiritus impetu & certitudine animi tribus annis ante, quàm succederent, prævidit ille supra indicatas dissensiones inter duos magnos Principes, ita quidem, ut stimulatus ad adeundam quamdam eorum Dominiorum civitatem, illic preces fusurus, & celebraturus missas eo fine ut obtineret factam tectam pacem, calidas exaravit literas ad Patrem generalem ad obtinendam illam missionem, respondit ipsi loco Patris generalis Pater Fabius de Fabiis Italiæ assistens; repræsentaret Patri Nostro causas, quæ illum inducerent ad relinquendum Neapolim, & aliò concedendum: Et quia visum est id se non posse facere absque

Destitit à
petitione.

notâ temerarii, in præsumendo, quasi prævideret tantò ante res futuras, destitit à petitione, & tacuit. Evenientibus inde rebus ante visis fuit ferventissimus & constantissimus in fundendis precibus pro quiete & pace, & hoc eo ampliùs, quòd semel orandi fessus vidit clarissimè coram oculis suis beatissimam Virginem, quæ ipsi actu majestate pleno & divinum quid spirante gratiam petitam annuebat.

Prævidit
legatos Ja-
ponenses.

Tunc age-
batur fe-
stum in cœ-
lo.

Expugna-
tio muniti
loci in Mo-
rea.

De Ducibus
Vrbinatibus.

Cùm spoleti esset, potitus est revelatione de adventu Romam Legatorum Japonensium, & orans in Spiritu conspicuè illos vidit in foro Capitolii in præsentia totius populi Romani tunc prostrati, & humiles Deo agentis gratias; & ille ipso tempore vidit in cælo fieri festivitates propter illam missionem. Cùm Neapoli nihil sciretur de morbo, nec quisquam illum rogaret, ut precaretur pro serenissimo magno Duce Hetruriæ Ferdinando Primo, præsentat duobus mensibus ante mortem se stimulari, ut in missa oraret pro ipso quotidie, signo multum probabili, animam illam magnam illius Principis, veri Principis Ideam ire debere in locum salutis & emolumenta terræ conjungere cæli lucris. Similiter habuit pulcherrimam, & clarissimam revelationem, antequam alii quicquam de ea intelligerent, de insigni victoria obtenta per classem & copias Tuscas in expugnatione muniti loci in Morea, prout ipse notavit, 11. Septemb. anno 1608. Quam ipse revelationem vocat dignam gloria Dei, verum ego non potui illam aliter reperire.

De Ducibus Vrbinatibus habuit etiam multas & pulchras revelationes. Domina Principissa de Bisignano serenissimi Ducis Francisci Soror longo tempore, pari cum efficacia illum rogavit, ut funderet ad Deum preces pro impetranda prole, tametsi esset major quinquagenariâ, multos eorum vixerat cum uxore improlis absque omni spe fecunditatis. Commendabat illum in omnibus suis orationibus,

nibus, & in Missa, & placuit Deo illi dare magnam spem
 obtinenda gratia per sequentes tres revelationes. Prima
 fuit in visione, quam habuit de duce S. Marci; defuncti Fi-
 lii ejusdem Principissæ in paradiso. Vidit illi inter brachia
 prolem summo cum Ducis Vrbinatis gaudio, de quâ ipsi
 palam dictum est, debere esse Filium. Hoc fuit anno 1599.
 cum Pater Julius abesset Neapoli 200. millibus. Altera fuit
 anno 1604. in Quadragesima, postquam multas missas ce-
 lebrâset in villâ Novitatus Neap. dicta Sancto Joanne, ma-
 nè cum horas canonicas legeret, aperto ipsi cœlo vidit ne-
 scio quem Principem Vrbinatem, qui de principatu terre-
 no sibi faceret scalas ascendendi ad cœlestem, & reddidit
 ipsum prolis certum, quam suis orationibus obtinebat in
 successionem suæ domûs. Et hæc visio fuit ita viva & men-
 ti impressa, ut eum nullo modo relinqueret attentum offi-
 cio, quod recitabat, & ipsi duravit multis diebus. Tertia
 deniq; fuit 18. Decemb. anno 1604. Vidit distinctè, quem
 nasci oporteret ex illo Duce, & vidit omnia lineamenta,
 audivitque vocem, quæ ipsi expressè hoc ipsum diceret:
 Vidit inde alios descendentes ex eadem serenissima domo,
 verùm ait, non sibi viros ex eadem stirpe: & forsan prophe-
 tia nec ab ipsomet intellecta respiciebat preciosa germina
 ex illo unico nobilissimo furculo de Rovere, qui ex tot ho-
 diè que superest transplantatus à Metavro in ripam Arni
 inter lilia & poma aurea Medicæ pro consolatione & fru-
 ctu non solius Tusciæ, sed Europæ totius. Scripsit Pater Ju-
 lius has prædictas visiones, quæ postea opere completæ fue-
 runt intra annum non integrum, in quodam filio mare,
 qui in sacro fonte nomen tulit Fridericus Baldus.

Sequentes
 tres reve-
 lationes fa-
 ciunt spem
 prolis. Pri-
 ma.

Alterâ

Tertiâ

Propheta
 forsan nec
 ab ipsomet
 intellecta
 prophetâ.

Etiam Dominæ Isabellæ de Rovere prædixit sani-
 tatem ex funesto malo, quod ipsam per 33. annos divexa-
 vit. Res successit hoc modo. Cum ipse degeret Neapoli an-
 no 1602. & valerudinis causa non posset se occupare so-

Dominæ
 Isabella de
 Rovere
 prædixit
 sanitatem.

Dignitas
Beatissimæ
Virginis,
aliarum
vilitas.

Suaſit, mu-
taret me-
dicum.

Momento
ſanata.

Habuit re-
velatio-
nem tam-
quam hi-
ſtoriam.

Prophetiz
P. Julij im-
pellebant
ad bonum.

litis ſuis miniſteriis, totum tempus dabat orationi. Quæ-
dam die recitans Roſarium expendebat dignitatem Bea-
tiſſimæ Virginis & magnam aliarum mulierum vilitatem,
tunc viſa ipſi Diva Virgo reſpondit, & dixit, Dominam
Iſabellam non eſſe ita vilem, à qua non multas diſcere vir-
tutes ipſe poſſet, & nominatim ſingularem quandam ma-
ternam erga miſerabiles pietatem, nec non & heroicam
liberalitatem; propter quod porrò ſedulam teneret illius
memoriam in orationibus. Fecit id in poſterum ſumma
cum diligentia, & illam magis ex animo miſeratus ſuaſit
ipſi, mutaret medicum, promittens, convalituram contra
communem opinionem omnium. Obediit illa, ac prius-
quam uteretur novis medicinis, voluit illas pia obiri prece
à Patre Julio, qui 18. Junij anno 1611. ferventius pro illa
oravit, & raptus in ſpiritu propria eam manu ſanavit, aſe-
rendo ipſi ex naſo mucum, vel cruſtam internam, in qua
malum conſiſtebat. Atque ita fuit in veritate momento
ſanata. Illum puſionem maſculū, quem ſupra indicavimus
fuiſſe obtentum duorum annorum precatu Domino prin-
cipi de Rocca à Patre Julio, ipſi promiſit quaſi eodem
tempore prius, quàm illum petens revelationem habuit
manifeſtam, tanquam hiftoriam, vidit oculis corporeis, vi-
dit cameram, in qua debebat naſci, vidit vitam, quam de-
bebat agere, uſque ad 17. annum, & quod tunc tractabatur,
de uxore ducenda. Nec plus ultra vidit. Et hæc omnia di-
xit Dominæ Victoriæ Filomarinæ ſorori dicti principis,
quodam die, cùm eam vidit in templo noſtro, ut illum hoc
evangelio exhilararet, & poſtea illi ipſi dixit cohortans il-
lum, ut laudaret Deum de hoc beneficio, quod ipſi præpa-
rabat, & ut ſe diſponeret ad continuandam Sacramento-
rum frequentiam. Omnia ex ordine evenerunt, ſicut ille
prædixerat. Partus contigit in ipſo conclavi, quod prævi-
derat, & filius vocatus fuit Franciſcus. Et quia Pater Julius
dixerat

dixerat, se illum vidisse usque ad ætatem annorum 17. apparebat Patrem Julium debere illum parentibus, & Deum Patri Julio usque ad id ætatis saluum præstare; pro ut re ipsa fecit, sæpius illam per suas orationes sanando, & semper affirmatè ejus sanitatem prædicendo.

Continuata prophetia.

Quo loco, ne disjungam, quod huc pertinet, oportet me narrare rem, quæ non spectat ad prophetiam, verùm sæpè propria magnorum prophetarum, causa fuit, ut Pater Julius esset plus, quàm propheta. Hic ipse filius gravissimo conflictatus cum morbo devenerat ad mortis viciniam. Ita sanè videbatur omnibus, qui aderant, & ipsi præsentem medico; qui eum asserebat mortuum. Fuit extremus in domo dolor, & desperatio, ac, seu ut sese solarentur, seu ex spe certa, quam habebant in prædictione Patris Julij, miserunt, qui cum arcesseret: Mox ille adfuit ad lectum, & viso casu, dedit se ad orationem manibus supra parvulum junctis. Ità per dimidium quadrantis stabat immobilis; & ecce! defunctus excitabatur, revenit, sicut qui resuscitatur. Stupor & admiratio fuit maxima, par miraculo, per quod, utpote tam evidens illuminatus quidam Pater Patris Julij socius, qui semper adhuc ejus Spiritum parvi fecerat, fuit primus inter eos, qui ei venerabundus oscularetur vestem, quod & reliqui mox præsentem ejus exemplum imitati fecerunt.

P. Julius plus quàm propheta.

Rebus desperatis vocatur P. Julius.

Alius Pater, qui Patris Julij spiritum parvi hætenus fecerat, primus encephalistas.

Etiam neptis supra dicti principis de Rocca, Domina Hippolyta Pignatella filia ante nominatæ Dominæ Victoriæ Filomarinæ experta fuit ejus orationes & prophetias recuperandæ corporis sanitati salutare, per has liberata fuit à mortifera oppilatione, cùm moraretur ad Roccam, ita ut perfectè valeret, verùm postea Neapolim reversa recidit in illud ipsum malum illo cum incrementum, ut à medicis depositam domestici & familiares jam inciperent eam plangere, & invicem sibi condolere de jacturâ. Ad hoc jam

Xx 3

accesse-

Jam eorum
plorabatur.

Perfectam
consequi-
tur sanita-
tem.

acceserant nonnulli propinqui & cognati. Composuit se ad orandum pro ea Pater Julius, & habuit à Deo certitudinem illam solitam, eam valituram. Inde erigens se à genuflexione, & imperu Spiritûs actus dixit illi, præsentibus omnibus, quotquot magno numero concurrerant, confide, non morieris ex hoc morbo; imò si omnes medici, qui sunt Neapoli, dicerent, moriendum esse, ne credas illis. Sicut ipse dixit, sic fuit, illa perfectam consecuta fuit sanitatem.

Plus satis adverto mihi inter manus crescere argumentum, & forsan videbor lectori nimis in eo diffundi; & tamen salva gloria, quæ debetur Deo in servo suo, & obsequiis eorum, qui gaudebunt legentes Dei favores suis majoribus collatos per merita Patris Julij, quantum per veritatem & breviter fieri potest, multa omitto, quæ mihi visa sunt non tantopere necessaria ad integritatem historiæ. Prætermitto item aliquam ejus prophetiam de magno principatu, nondum impletam, tamen si bona se dent principia illam favente Deo impletum iri.

C A P V T XIV

Revelationes & prophetiæ spectantes religiosos, societatem maximè nostram.

VI. Decemb. anno 1605. revelatum ipsi fuit in societate nostra convocandam congregationem generalem, quæ post tres annos celebrata fuit 6. Feb. anno 1608. Nec hæc solam inter nos, sed & prædixit capitulum generale Patrum Conventualium & personam generalis in eo eligendi, qui postea fuit Episcopus Molfetanus.

Cong gen.

Pater gen.
Conven-
tualium.

Ipsi quoque revelata fuit mors patris nostri generalis Everardi Mercurialis, nec non & ejus in generalatu successor Pater Claudius Aquaviva in sequentem modum. Pro suo

suo magno zelo, quo flagrabat boni publici suæ religionis plurimum sollicitus vivebat, quod audierat à multis, ætatem paulatim ingravescentem reddere Patrem Everardum minùs habilem ad portandum validè totius religionis onus. Propter hoc litabat ille continuis orationibus ad Deum, ut vel ipsi vires concederet, vel aliter provideret. Vna igitur noctium postquam plurimum oraverat, in magnam abrepto extasin ipsi ostensus fuit frater Bernardinus Sacristanus Neapoli tunc æger. Habebat istic manu unam illarum crucularum, quæ solent collocari supra mortuos, & illam portabat in cameram Patris Everardi, intellexit ex hoc, clarè mortem vicinam hujus, & illius: atque ita fuit. Sacristanus namque obiit die hanc visionem sequente, pater autem generalis paulò post, cùm Pater Julius esset in Missione Montorij terra in Sabinis, quò ipsi allatum est de morte.

Simili modo in non dissimili extasi vidit nostram societatem totam congregatam in vasta planitie. In medio universorum supra pulpitem eminentem optimè cognovit Patrem Claudium Aquavivam, qui tanquam superior concionabundus exhortabatur multitudinem. Multi eorum non erant contenti, & declarabant illud vultu mœsto, & repugnante. Alij propiores cathedræ adstabant alacres & læti. Istitis spargebatur in vultus lux quædam de cælo affulgens, & reddebat illos rotos luminosos. Reliqui erant in obscuro, nisi quantum illa lux per reflexionem parumper illos illuminabat. Pater Julius super hoc afflictissimus, se se incendebat, quantum poterat, ad orandum pro communi approbatione, donec ille paulatim splendor se propagavit in omnes, qui omnes propterea læti, & quieti conjunxerunt se in unionem charitatis. Hæc omnia scripsit antequam evenirent, Patri tamen Claudio nunquam dicere quicquam voluit, ex usitato suo submissionis respectu.

Eodem

Mors Patris
Everardi,
Successor
P. Claudius
Aquaviv.

Societas
Congregata

Motus in
electione
P. Claudij
Aquavivæ.

Conjuncte
runt se omnes in
unionem charitatis.

Mutius Vitelleschus
succeder
Claudio.

Eodem mentis habitu processit, cùm 28. Novembr. anno 1613. nocte habuit revelationem, Patrem Mutium Vitelleschum eidem Claudio successurum in generalatu; nihil unquam ipsi dixit, quamvis aliis id confidenter crediderit, & scripserit: Quam revelationem, dicit Pater Jacobus Anellus in sua relatione, plures personas deposuisse cum juramento, audivisse se à Patre Julio anno prius, quam opere compleretur. Prævidit item 21. Aprilis propinquam mortem Patris Claudij, & de pulchritudine interna animæ illius habuit perinsignem visionem. In Rocca 25. Julij in festo S. Jacobi Apostoli anno 1605. functionibus missionis occupatus vidit Patrem Claudium in Regione longinqua amænissimo vultu & oculis in cælum sublatis, specie longè pulcherrima, ut neminem unquam in vivis pulchriorem conspexerit, unde altissimum habuit conceptum de divina natura. Inde paulatim vidit illum transferri in locum amænorem in actu contemplantis, sub conopæo prædivite sustentato quatuor hastis à personis invisibilibus. Demum multis annis post habuit visionem, illum ipsum patrem sensim se exuere, & componere in lectulo sumptuosissimè præparato, & ad id ipsum se disponebat quidam alius Pater in eodem lecto, sed ad pedes. Per quod ipsi significabatur morbus, quo vexabatur Pater generalis, & propinqua mors non multò post secuta. Et quamvis ille hic nullam faciat mentionem, quis ille pater esset, nihilominus, cùm ille alio loco dicat, prævidisse se mortem Patris Fabij de Fabiis, cui etiam prædixerat fore Assistentem Italiæ & ipse non multis mensibus paulo post Patrem generalem obierit vitæ probitate & integritate per insignis, credibilissimum est, illum fuisse, & sicut labores gubernandi habuêre communes, ita etiam præmia & quietem in altera vita habituros supparem.

Vidit Patris
Claudij
gloriam &
quietem.

Denique

Denique hic minimè tacendum in argumentum maximæ existimationis & confidentiæ, quam habuit Pater Claudius Aquaviva de Patre Julio Mancinello, & de peculiari protectione Dei erga Patrem Claudium, id, quod ille huic communicavit sub rosa, & est, illum habuisse multas personas potentes multùm contrarias, & quæ multùm ejus bonum regimen perturbabant, quadam nocte recurrisse ad Deum per orationem ac percepisse vocem ipsi clarè dicentem: Noli timere quia tecum ero. Ita refert Pater Julius ipse.

P. Claudius habuit quosdam contrarios.

Generali Neapolitano tantæ virtutis & nobilitatis subjectam alium ex eadem patria pari sanguinis splendore, virtute autem & sanctimonia non paulò clariori. Hic est Pater Vincentius Caraffa frater Ducis Andriæ, de quo adhuc adolescente habuit Pater Julius pulcherrimam revelationem sequentem in modum. XIX. Septemb. anno 1604. sub noctem ante missam, in qua ipse Domino Vincentio debebat præbere sacram Synaxin, qui tunc temporis deliberabat de ingredienda Societate, cùm plurimùm oraret, clarè cognovit; (utar verbis Patris Julij) famam de ipso suo tempore spargendam; videbatur namque ex templo in Sacrarium ingressus, & inde in alium locum abjectum, ubi æra pulsabantur campana; illic cœpit inflare tubam magnam ita sonorè, ut supra tectum turris & campanilis audiretur in foro, ubi frequens erat congregatus populus. Evaporabat ex tuba multa, sed clara nubes, instar camini fumantis, ubi spectabantur variæ sortes colorum & flammæ de foco pertingentium usque ad cælum, inde redibant deorsum supra illos populos magna cum ipsorum admiratione & stupore. Et hoc videbatur se extendere in regiones longinquas extra Italiam. Altero manè communionem præbuit adolescenti & habuit in missa multas extases summo cum gustu suo & omnium domesticorum

Sequitur P. Vincentius Caraffa.

Viso mirabilis de sanctitate P. Vincentij.

Y y

propter

propter res ipsis enarratas. Ita loquitur tanquam de tertia persona Pater Julius, qui & tunc rogatu Domini Vincentij composuit pientissimam orationem. Quæ res quantum postea veræ sibi constiterint, optimè intelliget, quisquis Patrem Vincentium cognovit servum Dei adeò grandem; aut librum legit pretiosissimæ vitæ ejus.

Prædixit insuper Domino Antonio Loffredo Baroni de Turisano Patris Claudij Aquavivæ Nepoti ingressum in societatem certum, etsi ipsi superstites essent duæ sorores nobiles & ipse studiis operam non dedisset, & litibus in hæreret non levis momenti, animavit ipsum tamen ad perseverandum, securum illum reddens, quod omnia denique pertumperet, & tandem suscipiendum; sicut examussim omnia successere, quandoquidem ille Dominus summo cum exemplo ad omnia se superioribus nostris obtulit, absque ulla exceptione ad quoslibet gradus, etiam ad infimum, qui sit in societate.

Superioribus se plenè ad exemplum aliorum subjecit.

Etiã egressum quibusdam prædixit.

Quemadmodum ingressum in societatem quibusdam, sic & quorundam egressum prædixit ex hac mortali vitâ. Hinc discedenti Neapoli Cosentiam in patriam suam fratri Vincentio Bellmonti dixit Pater Julius, illum illic paulo post moriturum; & sanè divinus fuit, etenim Calendis Septembribus ejusdem anni lecta sunt suffragia de ipsius obitu allata. Vidit etiam in spiritu mortem animæ ex gravi peccato, in quod casurus erat Sacerdos ordinis cujusdam regularis; Vidit occasionem peculiarem ejusdem lapsus; & Deum ipsum permitturum incidere in morbum corporis, ut mederetur animæ, & in hoc magnam extitisse pugnam animi, utrum eum admonere posset absque eo, quin videretur Propheta. Vicit denique pars hæc, & prævaluit, prout in illo religioso pervaluit sensus, oppressâ ratione; & plus multo quàm oportuisset, vera facta est ex omni parte prophetia. Melior fuit successus, quem Domino

Pugna P. Julij secum.

Vicinam non factum quod prophetatum malum.

mino

mino Carmignano prædixit de morbo uxoris, hoc est, illam morituram, & illum in Sacerdotem consecratum usque ad mortem perseveraturum in genere vitæ multum sanctæ; prout ante vidit, sic evenit. de missionibus à Patre Julio prævisis & prænuntiatis diximus supra, cùm diceremus de Imperatore Constantinopolitano.

Non est hic silentio prætereundum, quo pacto nostro Patri Francisco Bozzomo profectioem prædixerit ad Indias, licet gravissima illi impedimenta fuerint superanda, donec eam impetravit. Inde vidit ejus illuc appulsum prosperum, gaudium sociorum in eo excipiendo, inusitatae Charitatis significationes, & complexus; non secus ac si illic fuisset præsens. Quæ omnia ipsi prædicta antequam pedem Italia efferret, credi vix potest; quanto ipsi solatio in gravissimis navigationis periculis, non dico ipsimet, sed & ipsis nautis extiterint, id quod ipsemet ex Indiis plenè impletum perscripsit Pater Bozzomo.

Ipsissimam talem visionem habuit de duabus Missionibus in Moscoviam, de earum exitu nunc infelice, nunc fortunato, quem deberent sortiiri; & de patribus, qui illic applicandi erant à Patre Claudio generali, sicut multò antequam evenirent, reliquit ipse scriptum in Diariis suis, & ego hic ex professo prætermitto. Nec solum de personis, sed & de domibus nostris religiosis, deque earum foundationibus Deus illi revelavit distinctè principia & progressus. Tempore Papæ Pauli IV. Collegium Romanum nec dum habebat certam habitationem, sed conductitiam incolebat domum. Ejus redditus stabiles & prima fundatio erant sexcenta scuta annua ex Camera Pontificia illi assignata, reliquum ad sustentandos 200. nostrorum, (jam enim jam tunc (dicit Pater Julius) rotalebantur) veniebat ex eleemosynis, quæ Româ, quæ speciatim ex Hispania. Isto tempore Domina Marchionissa Victoria de Valle, papæ neptis ex

Ac si in India fuisset præsens P. Julius.

De Missionibus in Moscoviam.

Decrevit
Collegium
Romanum
ex ædifica-
re.

Vidit no-
strorum
hominum
longam
processio-
nem.

parte sororis de domo Tolfa in conjugem data Domino Camillo Ursino, relicta vidua tanquam mulier, qualis ea erat, dedita spiritui, prout eam Pater Julius vocat, cogitabat ædificare ex suo à fundamentis Monasterium, in quod inclusa præpararet se ad mortem; in hunc finem jam emerat ea quasdam ædes, cum Dominus Patruus Paulus IV venit ad mortem, per quam comperto sua consilia disjici, cum absque ejus auxilio videret se propositum tenere non posse, decrevit sua dare ad ædificandum Collegium Romanum, prout factum; & est digna ejus rei memoria in illo ipso Collegio propè Sacrarium templi, ubi in nobili marmore incisi ex auro Characteres aptissimè & eximiam ejus liberalitatem, & amorem nostrum erga tam memorabilem benefactricem exprimunt. Nunc, ut veniamus ad propositum, Pater Julius prævidit optimè hanc novam domum tanquam illam cerneret oculis corporis. Atque aliquot antè diebus cum ipse nihil prorsus sciret, vidit nostrorum hominum longam processionem, qui bini vel terni per ordinem incedebant, ex domo Cardinalis Salviati, in qua tunc conductâ habitaverant, deferentium ad novum Collegium supellectilia & utensilia, alij libros, alij scamna & lectos, alij alias reculas ad domesticum usum spectantes deferrebant. nimirum ipsissimo illo modo, sicut ipse præviderat, totum negotium successit, cum summo totius Romæ exemplo & approbatione, dum videre fuit homines bono genere natos, meritis & talentis inclytos occupare publicè personas suas in exercitio tam humili & abjecto. Postea sedente in Sede Sancti Petri Gregorio XIII. æternæ memoriæ, uno anno prius, quàm sua sanctitas instigante illum Cardinali Datario natione Gallo manum magnificæ fabricæ novi collegij admoveret, tunc, cum Patri Julio ista cogitatio planè clam esset, persona quepiam, cujus formam non poterat sibi amplius menti imprimere, illum duxit ad
viden-

videndam pulchram illam fabricam collegij valde magni, & splendidi, cum aulis regalibus, ambulacris, conclavibus, videbat nihilominus opus non esse perfectum; deerat nimirum (utar ejus verbis) quasi quarta pars, revelavit ipsi illa persona (cum ipse id scire concupisceret) illud ipsum esse futurum Collegium Romanum. Inde ulterius illum ducens ostendit illi nobile ædificium domûs professæ educendæ à Regia munificentia Cardinalis Farnesij; & erat illud, dicebat ipse, valde nobile, & probè ordinatum, sed & huic desiebat una certa pars. Atque hisce visionibus ille plurimum recreabatur adeò, ut ad probè eas menti imprimendas carbonem in manus sumpserit ad designandas eas, & extendendas in muro, quo facilius eas patrum oculis ostenderet; verùm dum hoc facit, illa intelligentia, vel Angelus, qui ipsum circumduxerat, videri desuit, termino visioni imposito. Ipse autem ex eo, quòd illa opera non viderit perfecta, sibi persuasit ea se vivo non ducenda ad exitum, sed solum post mortem, prout re ipsa demum contigit.

Ipsemet
delineabat
suas pro-
phetias.

Ac, quandoquidem loquimur de collegio Romano, non involvam silentio, Patrem Julium duas iteratas habuisse visiones de quibusdam sanctorum magno numero sepulchris, nec intellexisse mysterium; postea autem 16. Martij anno 1613. accepisse explicationem cum certitudine, illud esse Cæmeterium S. Priscillæ recens inventum in Pariola, ejusdem Collegij Vineam prope Romam. Nec solum ædificia nostrorum collegiorum ac Domorum prævidit, ac prædixit, sed & ruinas aliquarum partium ipsorum. Cum post sacrificium Missæ rediret ad cubiculum, ipsi ter vel quater revelatum fuit, hanc talem muri partem in ambulacro quodam domûs professæ Neapoli collapsuram, de eo admonuit quendam fratrem coadjutorem professione Murarium, Joannem Mariam dictum, sed, quia vel

De Cæmi-
terio Pri-
scillæ.

Ruina fa-
cessit.

dicenti non credidit, vel de nullo remedio prospexit, ruina, prout prædicta fuit, successit.

Est etiam memoriâ dignissima illa Patris Julij prædictio de quodam nostro Patre, non solum, antequam natus esset, sed & antequam ejus mater de ineundo matrimonio suscepisset cogitationem. Successum habeo ex eodem patre parato, si opus sit, ad id jure jurando corroborandum. Et fuit sequens-

Prædictio
de quodam
nostro Pa-
tre multo
antè.

Dixit aper-
tè, illam
nuptui tra-
dendam, &
filium ex
ea societa-
tem in-
gressurum.

Pileolus P.
Julij, & no-
men Julij,

Erat mater ejus, nomine Portia, filia Domini Joannis Baptistæ de Apuzzo, adhuc parvula Neapoli, cum parentes ejus eam meditabantur collocare in Monasterio educandam, eum in finem, ut tandem sanctimonialis fieret. Pater Julius, qui admodum amicè uteretur Domino Joanne Carolo de Apuzzo nostræ domûs professæ advocato & patruo illius puellæ, ex parte patris, cum quodam die ejus domum adiisset in negotio redemptionis captivorum, quorum Pater Julius curam habebat, intellecto agi de nepte in monasterium intrudendâ, dixit apertè, illam nupturam, & filium ex ea primum ingressurum societatem, & quamvis Dominus Patruus persisteret in proposito, illam debere esse sanctimonialem, iteravit Pater Julius eandem prædictionem. Habuit illa maritum, & cum ventum esset ad partum, vehementer periclitata est. Nuperrimè obierat Pater Julius; & unus ejus frater Andreas de Apuzzo dictus, Patri Julio addictissimus, hodieque superstes, vir genere & pietate perinsignis in Congregatione nobilium Neapoli, paratus item, si opus est, factum deponere asserto Jure Jurando, applicavit sororis capiti pileolum quadratum servi Dei, quem illa reliquiarum loco devenerabatur, & jussit, conciperet votum, imponendi parvulo nomen Julij, voto facto statim peperit filiolum, eumque Julium Antonium dixit: Qui deinde nec de prophetiâ, nec de voto à genitoribus facto quicquam sciens, qui & ipsi prorsus omnium obliiti

obliti degebant, ingressus est suo tempore societatem, & de voluntate Patris Vincentij Campanilis Novitiorum Magistri, relicto priore nomine, Antonij nomen retinuit, quo hodieque vocatur, & factus est haudquaquam vulgaris concionator. Multis annis post ingressum, hoc est anno 1641. die quodam invisit suam matrem in domo paterna, còque concessit cum fratre Joanne Dominico Falcone Veterano Coadjutore, qui longo tempore fuerat socius Patris Julij & supra narratam prophetiam ex ore prophetæ exceperat. Frater iste ingressus domum, & loci compositione agnitâ, cœpit recordari facti, & cùm antea nunquam scivisset, juvenem illum, cujus erat socius, esse filium Portiæ Dominæ, ipsi dixit: *Recordarisne obona! Patrem Julium tibi prædixisse, quod esses habitura maritum, & filium primum, qui nasceretur, ingressurum societatem?* Tum enim vero mater, & avia omnino se jam optimè meminisse testatæ sunt, & juveni præsentem affirmarunt iteratis assertionibus, prout ipse mihi eam perscripsit Venetiis 10. Decemb. anno 1662. nec caruit successus hic singulari Dei dispositione, fuisse fratrem Falconem ejus socium, qui alioqui non amplius propter ætatis prærogativam dari consueverat pro socio ex-
euntium.

Est in societate concionator.

Renovat memoriã prophetiæ prægressæ.

Signa interveniētis providentiæ divine.

In fine prophetiarum à me narratarum, factarum à Patre Julio possem unam in medium afferre à memet ipso visam opere completam secundum omnes partes non solum, quo ad modum præcisè, sed & ex ipsis causis, propter quas ille eam vulgavit ante annos 47. cum eam primum viderim opere impletam mense Aprilis anno 1662. quam ille prædixerat 10. ejusdem mensis anno 1604. in quadam epistola, quam ego penes me habeo, propria manu perscripta Neapoli Maceratam, verum justis de causis cogor illam adhuc publico debere. Non præter misero interim observare, Patrem Julium solitum fuisse habere multas revelationes

Rectius debebo publico.

Mutius
Vitelle-
schus duo-
bus annis
post.

Zelus P.
Julij in lu-
sore. mi-
næ.

Grando
adhuc illo
die cecidit.

tiones rerum futurarum, licet tot annis antè, nihilominus contingentium illis mensibus, ac velut iisdem diebus, quibus postea debebant succedere. Sic ego jam nunc dicebam, illum rem quampiam mense Aprili prænuntiasse, quæ postea mense Aprili contigit, verum tot annis postea. Ita paulò supra dixeram, illum 24. Novemb. habuisse revelationem de futuro generalatu Patris Mutij Vitelleschi, qui postea 16. Novemb. fuit electus duobus annis post. Nunc mihi reliquum est, ut dicam ad præbandam ejus revelationum & prophetiarum veritatem, quando ipsis nulla habita fides fuit, Deum reposituisse pœnas modicæ fidei ab illis, qui fidem illis abnuerant. cui argumento satis sint duo vel tria exempla. Cùm ille versaretur in Missione de Rocca, cujus toties mentionem fecimus, quodam die, quo abfuerat, reversus vidit quosdam chartis lusoriis terentes tempus; reprehendit illos more suo acriter, & quia non secuta fuit post monitionem suam prompta emendandi se, & lusûs abrumpendi celeritas, vehementiùs in reprehensionem exarsit, vocando illos inimicos Dei, ac dilacerando chartas, talis humi abjectis. Ad quam vociferationem occurrit Vicarius Foraneus Archipresbyter, multi Sacerdotum ac civium primipili, in quorum præsentia comminatus est transgressoribus; nisi emendassent se in posterum, illos flagellum Dei sensuros in illa tota terra, grandines ac tempestates coorituras. Verùm si ve se obstinata fuerit protervia ejus, qui se emendare debuit, nec se emendavit, aut oscitantia illius, qui remedium afferre per auctoritatem potuisset, nec attulit, illo ipso adhuc die tundo & sereno nubila contexere solem, magna vis grandinis sata & vineas pulsavit, cum non modica camporum strage. Contigit hoc 7. Martij anno 1606. post quod factum lusûs ille in totum proscriptus est à Rocca.

Quod

Quod sequitur, Neapoli contigit; Mater Patris Julij Recupiti habebatur pro deposita à medicis; Pater Julius & quia id officii tanquam optimè de societate meritæ debebatur & ut filii aliquo numero in religione futuri habuisse rationem videretur, eò se contulit ad eam invisendam, sed hoc ipsum aliud non fuit, quàm annuntiare ei sanitatem; Quàm primùm enim illam conspexit, statim eam affatus dixit, intra triduum valituram. Omnes circumstantes magno numero mirabantur vehementer simplicem hominis facilitatem in promittenda vita, quæ jam plus dimidio fuerat demortua. Eventus nihilominus tertio die demonstravit illos potius fuisse temerarios in judicando, quàm eum simplicem in promittendo. Inter illos, qui Patrem Julium temeritatis condemnaverant, fuere nonnulli Sacerdotes. Isti comperto, alio die Patrem Julium alteri non nemini principi viro itidem moribundo prædixisse sanitatem, ægroto jam jam prædictionis potiente fructibus, deserturòque lectulum, nescio quo spiritu in illam domum ingressi id effecerunt, ut Pater Julius ne quidem illud ostium amplius videret, malo illius principis maximo, quippe recidens in antiquum malum brevi iter æternitatis est ingressus.

Simillimum eventum sortita est in eadem civitate altera Patris Julij prædictio, à primaria quadam Domina vel non credita, vel non curata. Istam viderat Pater Julius tempore Bacchanalitia tota facie scædatam & infectam inficeto colore, ut larvæ solent in illa temporum licentia. Non tulit Pater Julius, acriter in eam invecus, adjecit minas divinæ nemesis in maritum, & filios. Non propterea tamen emendata paucos intra dies vidit conjugem & sobolem morbo correptam. Invisit ad eos Pater Julius. Sponderunt emendationem, obtentâ per Patris Julij preces sanitate. Impetrâsse gratiam, & promissis non stetisse

Zz

idem

Eam vis-
tasse, sanas-
se fuit.Malo heri
arceatur P.
Julius à do-
mo.Bacchana-
litia licen-
tia punita.

idem fuit, verùm non perinde revaluit filius, recidivus in Libitinæ complexum ruit, & una cùm eo familiæ successio. Tum demum enimverò adhibuere fidem prædictioni, & verâ ducti pænitudine ad promissere solidæ emendationis genus. Oratio Patris Julij obtinuit ipsis alium filium marem, & cum eo novum lapsantis domûs columen. Ad eò Deo non solùm prophetæ, sed & prophetiæ cordi sunt.

CAPUT XV.

Communis opinio, & fama de sanctitate
Patris Julij.

Licet tota
vita testi-
monium sit
sanctitatis,
tamen hic
quædam
particula-
ria dabun-
tur.

Opinio
sanctitatis
est anima
vitæ post
mortem
superstitis.

Ipsi hæreti-
ci cum ve-
neraban-
tur

Item latro-
nes, & be-
stie, imo &
Dæmones.

Maxima pars vitæ hucusque scriptæ, & actæ à Patre Julio perpetuum est testimonium ejus conceptûs, in quo florebat apud eos, quibuscum vivebat. Quo de argumento multa diximus in capite 12. lib. 1. de ejus obitu; nihilominus plura ad hunc locum annotanda nobis reservavimus; Cum hæc talis fama & opinio sit quasi anima illius vitæ, quæ superstes est & manet etiam post mortem. Sancti nomen tulit ab Hæreticis, Schismaticis, Turcis, eumque ut talem reverebantur; nec ejus pias Sanctasque actiones studuerunt impedire, imò subinde coadjuvabant, aut ex occulto cum admiratione & silentio eum observabant orantem. Diebus esurialibus procurabant cibos quadragesimales, nec eo præsentem audebant vesci carnibus. Ferocissimi quique homines, latrones, Assassini ipsi & pro ipso aliis ignoscebant, & cum patientia ejus excipiebant correptiones. Leones & Juvenci aliæque feræ agnoscebant ejus bonitatem, ipsique præstabant obsequium. Ipsimet mali dæmones pro veneratione, quam ipsi inviti deferebant, vel abscondebant se coram illo, vel oculos in altera palpebrarum pelle velabant, vel demissi cadebant

in terram. Signa profectò jam aliàs fusè explicata, quibus plus satis declarabant, quo in virtutis gradu, & sanctitatis opinione illum tenerent coram omnibus, ut ita dicam, creaturis etiam coram illis, quæ non poterant aut nolebant illum agnoscere. Illi autem, qui cognoscebant illum, & cum eò familiariter agebant, vocavêre illum sanctum pleno ore, osculabantur ejus vestes, manus, pedes, & hoc persolenne erat magnis Dominis, & in gradibus dignitatum constitutis, monstrabant eum digito cum dicto: *Ecce re! en ille Sanctus.*

Noti illum
pleno ore
vocabant
sanctum.

Aliquando publico in templo Marchio quidam cum Sacerdote magno & illustri, audito ejus sacro, coniecit se in genua, ejusque pedes osculo deveneratus est. Et quoniam in illo ipso templo Neapolitano Mense Augusto, anno 1611. plures personæ principes & Dominæ se cum tumultu nonnullo constipaverant, ad venerandas ejus manus ipse se fuga proripuit domum. Dominus Princeps de Sancto Severo, & Dominus Tiberius Caraffa Princeps de Bisignano cursu ipsum insecuti sanctam ipsi renitenti intulêre vim. Pater Generalis cujusdam ordinis valde celebris nunquam ipsi obviam fieri voluit, nisi ipsi per vim dissuaviaretur manum; Ipse enim omni studio, modòque se se ejusmodi demonstrationibus suffurabatur; causa erat (dicebat ille) quoniam illum habebat pro Sancto, & sæpius jam expertus erat ejus ad Deum orationes valde potentes. Non credi facilè potest, quantum ejusmodi honores & venerationes displicerent, & dolerent humili Servo Dei, qui gratias Dei quàm occukissimas tenebat. Hinc cùm aliquando metueret, ne nobilis quidam, cuius in domo mira operatus fuerat, ea incautius vulgaret, seriò illum objurgavit, verùm mox intellexit, illum nihil evulgâsse. Magis mirum videri queat, ipsum hæc reverentiæ delationes admisisse etiam ab iis, qui non aliud integritatis argumentum

Veneraturis se fugâ
proripuit.

P. Generalis
cujusdam
ordinis
semper
ejus manui
osculum
fixit.

Humili
servo Dei
honores
displicent.

Radii sanctitatis ex ejus presentia transparent.

Ex ore infantium & lactentium.

Facies ejus & non angeli, certe sancti.

Domum, in qua natus erat, venerati sunt.

Habuit revelationem de reliquiis post mortem.

habebant, nisi nudam illam modestiam & compositam presentiam, ex qua, ut alias diximus, ejus Sanctimoniam lumen & radii transparebant; ita ut solus ejus conspectus suffecerit non nemini, ad valedicendum mundo, & ad se se faciendum religiosum.

In hoc proposito cum ipsi quadam die mulier loqueretur, eique suum filium commendaret infirmum, reliqui omnes parvuli filii absque eo, quod ad id faciendum vel exemplum, vel preceptum haberent, ultrò, sponte sua illum certatim circumdederunt alii ejus manum osculantes, alii pallium, alii pedes genu flexo. Eodem modo cum improvisus Marchio de Sancto Elmo in domum Principissæ de Bilignano superveniens illic Patrem Julium offenderet, multa cum diligentia sciscitatus est, quis esset, videbatur enim ipsi habere faciem, si non angeli, certe Sancti. In hunc ipsum modum locuta est Princeps de Cariati, ubi illum primum vidit. Neque verò ego multum demiror corpori ejus, dum in vivis erat, tot signa venerationis data fuisse ab iis, qui illum videbant, cum & post mortem, qui nunquam eum viderant, sed solum ex fama audiverant, muris ac parietibus domus ejus, in qua natus & educatus fuerat, genua usque in terram flexerint, & dulcissimo eos fletu osculabundi humectaverint. Hujus rei mihi locupletem sane fidem fecere multi viri nobiles Neapolitani, qui id se vidisse testantur, dum Macerata Lauretum peregrinorum ritu transmeabant ad Sanctam Domum.

Ejus sacra Lipsana quantum expeterentur, indagarentur, per vim abriperentur, legimus in ejus obitu. De his, deque suo sacro corpore habuit à Deo claram revelationem 15. Julii anno 1607. quid fieri oporteret, undecim annis post, qua pietate colenda, quæ operatura prodigia, in quas civitates etiam longinquas deferenda. Nos hodie videmus per amplè impletas prophetias, dum ubicunque
locorum

locorum asservantur, Neapoli, Craccovia, Romæ, Macerata, omnino privatim quidem, sed valde piè habentur; perq; illa Deus multas operatur gratias, potissimum autem per sapius dilaudatum thoracem, seu cilicium. Exstat ejus de corpore propheta ab ipso edita, quæ, etsi eam non scripserit, nihilominus tamen patribus nostris Neapolitanis innotuit, & ad notitiam plurimorum pervenit, major se ipsa facta, tum primùm post tot annos, cum opera completa est, quàm in principio fuerat.

Per Cilicium multa mira.

Illam ad me quidam noster Pater Sacerdos professus Neapolitanus perscripsit, eamque audivi narrari à pluribus nostris, qui multis annis versati sunt Neapoli, sequentem in modum. Patre Julio adhuc superstite, & multis ante obitum annis ortum est incendium in templo nostræ domûs professæ Neapoli non sanè contemnendo cum damno. Tunc edixit, illud templum de novo conflagratum, flammam tamen corpus suum illic sepulture mandatum minimè aufuram contingere; prædictio vera exiit magno illo Dei servo domui præposito Patre Vincentio Caraffa, qui & ipse habuit revelationem, tamen si non ita dilucidam. Et fuit ultimis diebus antecinceralibus ex occasione theatri pro comprecatione 40. horarum excitati annis omninò viginti post mortem Patris Julii, cujus sepulchrum, licet ex plumbo, nullum passum est damnum, nec ulla ratione destructum, & tamen ab insolito æstu incrustaturæ marmorum dissolutæ sunt, & duo organa à dicto sepulchro satis remota ab illo incendio periere, quod planè ex vero dici potest, ex invidia diaboli excitatum, honorem hunc Sanctissimo invidentis Sacramento, prout eidem Patri Vincentio Carraffæ fuit revelatum, qui malignus Dæmon, sicut in vita non potuit prævalere adversus servum Dei, ità nec post mortem potuit inferre nocumentum ejus sacris Lypsanis. Nec minùs in pretio & æstimatione fueré

Incendium in templo Domûs professæ Neapolis.

Nihil nocuit corpori Patris Julij.

Pallii fimbriam abscidit quaedam devota.

apud pios homines, cum esset in vivis. Domina Diana Spinelli Domini Marchionis de Fuscaldo soror clam, ipso nihil advertente, fimbriam pallii abscidit, & Domina Comitissa de Martorano ejus Mater annis compluribus ante, eidem similem intulerat vim in supra veste, quam vocamus, domesticam, quod eam hiemali praesertim tempore domi gestamus, & pia ista furta inter sua pretiosiora domi asservabant, nec absq; earum devotionis fructu, & emolumento; quippe huic secundae sanitatem contulere ex infirmitate lethifera.

Integer conventus Neapoli petit reliquias.

Integer Conventus Neapoli Virginum usus est omni arte & studio, ut socius, qui ei comitari solebat, quiddam ipsi sublegeret pro se se, quod ipsis utpote faeminis non esset integrum. Vir illustris genio subsevero, quem edomitum inimicus conabatur praecipitem agere in desperationis barathrum, cum aliud nancisci non posset, procuravit sibi, suo ut in libello haberet saltem chartulam scriptam manu Patris Julii, quae ipsi loco munitissimi fuit asyli adversus omnes inferorum impressiones. Hujusmodi chirographa nomine subscripto diligentissimo investigabantur studio, & asservabantur tanquam uniones pretiosissimi. Et nos jam vidimus plurimis contulisse sanitatem aliis corporis, aliis animi; atque alii non propter aliud illi scripsere, quam ut praecise haberent responsum.

Vir illustris tantum chartulam ejus manu scriptam petit.

Scripserunt ipsi, ut praecise haberent responsum.

Detinebant multi ejus effigiem in oratoriis, seque ipsos illi quotidie commendabant relatis multis bono suo beneficiis, & gratiis. Hoc se in dies agere, & egisse confessus est dux ex Bisaccia cum sua Domina conjugē, & Domina Isabella de Capua sua Matre, gratiis identidem actis de continua protectione, quam haberet, domus suae coram Deo. Idem actitabat Dominus Antonius Carmignanus, & die quodam, quo ejus Domina Conjunx Julia Milano incredibili partus dolore cruciata credebatur moritura, ex templo,

templo, cum ejus in conspectum est allata effigies, quam habebat, de Patre Julio, eique tantisper se commendavit, feliciter enixa est sobolem masculam. Et assererat Joannes Maria Scorcella Oriundus de Rocca Doctor, imaginem Patris Julii etiamnum vivi, qui nescio, quem in finem depictus erat inter vota & gratias, in templo Annuntiatæ, in veneratione habitam fuisse à populo, qui illic ipsi se commendabat; illam Neapoli contra voluntatem suam ab Apelle quodam Neapolitano depingendam, per quam Deus patraturus esset miracula, ipsemet revelationem habuit anno 1596. cum esset in consuetis suis missionibus in Montibus Norcio, & Visso, cum ille cogitatione etiamnum erat Neapoli remotissimus, & primum deducta in opus fuit post 14. vel 15. annos, & ejus illuc profectio in eam civitatem, & miraculosa effigies, quæ fuit, ut ego conjicio, Domini Antonii Carmignani, quem supra dixi: Alii deinde & hi quidem magno numero, omne genus hominum, cum aliter litare suæ pietati non possent, illo in publicum protedunte tenebant in promptu suas coronas, id quod eis vetari difficile erat, illisque ipsum tetigisse fuit loco pretiosarum reliquiarum. Quam ad piam venerationem concurrunt subinde Deus modis miris, ut promoveret affectum erga Patrem suppeditando nonnunquam reliquias de suo, quandoquidem ab illo quid obtinere non sinebat modestia.

Effigies
ejus, patris
difficultatem
solvit.

Ipsemet re-
velationem ha-
buit suam
imaginem
patraturam
mira.

Satis ipsis
erat eum
tetigisse.

Hanc in rem unicum duntaxat casum referre placet, in quo non minus elucet meritum virtutis illius personæ, in cujus bonum operatio facta est, quam existimatio, quam illa habuit de Sanctitate Patris. Fuit ista jam aliàs sæpius laudata Domina Maria Brancaccia educata in virginitate sua à quinto ætatis anno, usque ad quadragesimum domi suæ, & illo ipso teneræ devotionis enutrita lacte à Domina principissa de Bisignano de Rovere, de prole cujus fratris Ducis Vrbinatis & ipsa habuit revelationem illo ipso tem-
pore

Ipsè Deus
quosdam
beavit re-
liquiis P.
Julij.

Remoti se
diligenter
ipsi com-
menda-
bant,

Commenda-
dos se ipsi
evasit tem-
pestatem
maris.

Sanantur
multi cum
miraculo.

pore, quo Pater Julius, qui secum illam vidit in eadem extasi. Jam manè quodam, cum Pater Julius staret in procinctu ad sacrum faciendum in facello principissæ, cupida Domina Maria aliquid reliquiarii, & memoriæ habendi de servo Dei, ferventer oravit Dominum, viditque mox ex ore ejus gemmulam instar crysalli cecidisse, quam illa sollicitè collegit, & accepit à Deo mandatum, illam ut tanquam rem pretiosam servaret, utpote intra paucos annos multa mira patraturam, sacro finito rogavit Patrem Julium, ut sibi id granum donatum vellet, libenter id annuit P. Julius, illa autem id in plurimos conservavit annos digniori loco, quàm quantumlibet pretiosissimam gemmam. Longinqui, qui neque Lysanorum aliquid de ipso nec imaginem hebebant, nisi vivam ejus effigiem virtutum, suis in necessitatibus se ipsi studiosissime saltem commendabant. Dominus Marcus Antonius Aurea præter plures alios exaravit ad eum literas, in quibus narrat, se in quadam tempestate periculossima, quàm navigans ex Hispania in Italiam incurrerat, evasisse liberum & incolumen ex eo solo capite, quòd se ejus orationibus commendasset. Id ipsum illi perscripsit Domina Ducissa de Evolis ejus conjux Genuâ 31. Augusti anno 1611. supplex illi pro una certa gratia facta, à quo plures alias absente, ubi solum se illi commendasset, sapius miraculosè accepisset. Nec facile iniri numerus literarum potest, quæ ad ipsum undequaque missitabantur, rogantes vel novas à Deo impetrandas gratias, vel pro impetratis gratias agentes.

Dominus Marchio de S. Lucito, D. Placidus de Sangro, Dominus Joannes Baptista Gambacorta gratias agunt ab infirmitate liberati, cujus solum remedium positum erat & inventum in miraculo. Dominus Joannes Franciscus Baro Dominæ Marchionissæ de Modugno frater propter cancrum pede exesse jussu, qui nervum corripuerat,

riperat, & propterea credebatur incurabilis. Et ut ex brevi temporis spatio, quo in missione fuit extra Neapolim, ad Roccam de Aspido, mense Junio anno 1605. rogatu Dominae Beatricis Thomae Filomarini conjugis, comitis dictae terrae ineatur numerus illorum magnus, qui toto anno in omni occasione ejus ad orationes confugiebant, vel consilium in difficultatum conflictu postulabant, mihi visum est, non abs re fore, hic catalogum illustrium illarum personarum referre, quae modico illo tempore ad illum literas dedere, preces ejus & suffragia in privatis suis necessitatibus experentes. Fuere sequentes, Principissa de Bisignano, de Rovere. Dux Senior de Bovino, de Guevarra, Dux de Airola de Carraccioli. Ducissa de Bisaccio de Capua. Ducissa de Evoli de Tolfa. Dux ejus Maritus Marcus Antonius Aurea. Marchio de Lauro Pignatelli. Marchio de Capuzo Papacoda, ejusque mulier de Tolfa, Marchio de Bocalino de Loffredi; Marchio de Modugno de Grimaldi ejusque uxor Pignatella. Marchio de Bitet Caraffa ejusque conjux de cardines. Mardiconissa de Valle Domina Isabella Alafcon Mendoza, Comes de Castro, Dominus Franciscus, ejusque uxor. Comes de Celano, Piccolomini; Baro de Monteforti de Vicariis. Baro de Castello S. Laurentio Caraffa, Baro de S. Antimo Revertera. Dominus Alphonsus Brancatius de Sanchez Vicariae Judex, noster Pater Mutius Vitelleschus. Ex quo magno numero respectu brevis tempusculi judicet nunc lector, quantus fuerit concursus intuitu omnium temporum, qualisque opinio & existimatio passim apud omnes de Patre Julio. Longè major fuit frequentia eorum, qui coram cum eo ejusmodi peragebant officiorum genera; Integrae familiae se ad ejus prosternebant pedes, genu flexo, ut aliquid benedictionis ipsis impertiret, & in sinum suae protectionis reciperet. Non facile quis iter longinquius inibat, non auspicabatur litem, non perferebat

Nomina eorum, qui brevi illo tempore literas ad eum dederunt.

Integrae familiae ad ejus se prosternebant pedes.

A a a

casus

Te arduis se
Patri Julio
commen-
dabant,
etiam mo-
riantes.

Nihil ne-
gabatur ei
à Deo, quod
seriò po-
stulabat.

Suadetur,
quod alibi
impetrari
nequit, à P.
Julio pera-
tum.

Vir gravis
petit, ut sibi
filium re-
vocet in
vitam.

Rogatur ut
resuscitet
filium.

casus adversos, non tentabatur infirmitatis incommodo, qui non ejus ad preces, commendationemque recurreret, nec judicabantur pro ægris debita adhibita remedia, nisi in subsidium implorata fuisset ejus oratio, nec moriebatur quisquam planè contentus, nisi prius ab eo abstulisset venerabundus benedictionem. Etiam passim de eo habebant opinionem, esse in ejus potestate obtinere à Deo, quod ipse vellet: ac sæpi⁹ magni Domini lamentabantur de eo se non accipere à Deo certas gratias, quod is nollet eas à Deo impetrare, probè gnari, nihil ei negari, quòd ipse seriò postulasset.

Et Domina Ducissa de Celenza 19. Januarij anno 1609. dixit ipsi cum viro suo duce, licèt se omnium bonorum per Neapolim precibus commender ad impetrandam à Deo prolem, nihil tamen hætenus tanto tempore se obtinuisse, nunc omnes certatim sibi suavisse, ut ad eum refugeret, certissimò voti compotem futuram, cum in tota passim urbe Neapolitana non sit efficacius ejus orationibus remedium. Hoc totum tamen perparum est respectu illius multi, quod ipsi variis in locis occurrit in argumentum magni illius conceptus, quem habebant de ejus sanctitate.

XVI. Novemb. anno 1608. Neapoli vir quidam spiritui deditus, prudens ac gravis petiit ab ipso efflicim, ut suum sibi filiolum demortuum suis precibus revocaret in vitam, quâ de re cum eum Pater Julius reprehenderet, rogavit illum, ut saltem ei statum indicaret, in quo versaretur ejus anima, alioquin & se emoriturum. Quædam Domina Patris Julij cognata habitans Tolentini civitate Marchiæ, cum ipsi filiulus quinquennis obiisset, rogavit illum, ut eò se conferret, ad eum resuscitandum, quia verò ejus votis noluit obsequi, id apud superiores effecit confidens mulier, ut id ei sub præcepto injungerent, quippe illa pro indubitato tenebat, si ex sepulchro eum evocaret, filium ejus audita voce ad vitam reversurum. Sed quem-
admo-

admodum Pater Julius ex obedientia eò se contulit, ita ex modestia subtricer, quid illic egerit, solum obiter rem hisce verbis pervolat, dextrè, se illam contentam dimisisse. Ac quoniam absque magni solatii genere mater sic animata relinqui non poterat contenta, permitto libenter lectori iudicium ejus, quod Deum hac in parte pro servo suo operari oportuit, cum præsertim articuli impressi asserant, eum & in vita, & post mortem multa & clarissima operatum fuisse miracula in diversis mundi partibus; asserta in processu testimoniis omni exceptione majoribus, quem quidem processum, ut viderem, obtinere non potui.

Denique in nobilissima & antiquissima civitate Cortona in Tuscia, ubi missioni litabat, adeò ejus mirorum crevit fama; ut vidua quædam induxerit confessarium suum curionem, virum catum & prudentem, iret ad Patrem Julium, eumque iteratò rogaret, quò filium suum jam ante tres menses vita functum resuscitaret. Hæc & his multò plura à me non referenda fiebant ad obtineendas à Patre Julio gratias corporales, duplo plura ac majora subibantur ad impetranda spiritualia beneficia. Beatus habebatur, qui eo uti patre spirituali, atque ab ea in via salutis instrui poterat. Ac quoniam, sicut diximus in primo libro, ipse gloriabatur esse se confessarium personarum vilium, & abjectarum, Dominus Marchio de Fuscaldo obtinuit pro se & Domina Diana sua sorore à patre suo Petro Antonio Spinelli Provinciali pro gratia singulari, ut pater Julius esset ipsorum Confessarius. Dominus item Julius Cæsar Capece, 28. Decemb. anno 1613. misit patri Julio suum gladium, ac pugionem affabrè cœlatos, ut eos primùm Deo oblatos juxta exemplum Sancti Ignatii in elemosynam pauperum conversos ipse acceptaret, sic enim se mundo remissurum nuntium, se seq; in filium spiritualem eidem dicaturum, dirigendum in viam Salutis æternæ.

Processum
obtinere
non potui.

Curio ro-
gat Patrem,
ut suscitet
mortuum.

Expeteba-
tur à P.
provinci-
ali Confes-
sarius.

Duo Cassinenses patres veniunt ad videndum sanctum, ut aiebant.

P. Generalis in rebus magni momenti consulebat P. Julium.

Nostri cupiebant cum eo conversari & degere.

Religiosi non pauci ventitabant ad eum confessionis causâ, eique totam suam conscientiam libenter aperiebant, & doctrina & gradibus spectabiles. Duo venerabiles Monachi Cassinenses ex professo Româ rectâ ad ipsum con-
tenderunt, ut ipsi dicitabant, ad videndum & cognoscendum virum Sanctum, & ad tractandum cum eo de negotio salutis. Idem accitabant major pars nostrorum patrum ac fratrum, & pater Evangelista de Gattis præfectus Spiritus in Collegio Neapolitano notissimæ virtutis vir non volebat ab alio sibi tradi Exercitia sancti Patris nostri Ignatii, cum quot annis more nostro in sacrum hunc se recessum recipiebat, quàm ab ipso patre nostro Julio. Pater Mutius Vitelleschus tunc provincialis in Neapolitanâ, & postea Generalis per orbem notissimus & propter raram prudentiam & innocentiam morum singularem in suis maximi momenti & publicis & privatis negotiis consulebat patrem Julium, ejusque orationibus se commendabat, in quibus dicebat se plurimum confidere; & semel amicâ cum exprobratione ipsi in suis Neapolin scriptis objicit, quasi sui-
met penitus memoriam oblitterâset. De Patre Claudio Aquaviva Generali jam supra vidimus, quanto familiariter eo uteretur, quantumque consideret ejus ad Deum precibus. Collegij Neapolitani incolæ orabant certatim superiores, facerent sibi copiam ei inserviendi in cubiculo, ejus reculas pauperiémque componendi, quas in numero reliquiarum deputabant, & ut quoddam efficax documentum consequendæ perfectionis ab eo addiscerent. In hunc ipsum finem, cum ille in Capite Montis loco aliquantum à civitate remoto moraretur, multi nostrorum cupiebant ejus lateri hærerere, rati loci solitudinem cum primis talis viri conversatione & exemplis compensari.

Vir provecæ ætatis & prudentiæ, qui in sæculo insignis erat & expertus Causidicus expetebat in præmium suorum labo-

laborum facultatem inserviendi Patris Julij Iyurgix eo ardore, ut id jure suo videretur flagitare, verum cum id non judicaretur è re fore, nec ejus modestix, nec superiorum prudentix, voluit saltem, quoad licuit, ejus sacri esse perpetuus auditor. Non potuit tamen negari cuidam Monacho sacerdoti, quin in Missione quadam versanti omnimodo illi quotidie inserviret missam celebranti januis clausis; verum quidem est hominem Dei ad eò animo fuisse alieno à testimoniis aliorum in illa sanctissima functione ad evitandam illam opinionem, cujus gratia alij eam desiderabant audire, ut erga multos magnos viros, qui certatim se offerebant pro clericis, & erga multos spectabiles prælatos illi multa arte & industriis non usitatis utendum fuerit ad eos sanctè fallendos, & dimovendos. Non potuit tamen semper ejus Modestia ità esse felix & ingeniosa, quin aliorum diligentia subinde triumpharet, & omnia ejus effugia eluderet, nunc occupando sacelli locum, ubi celebraturus erat, nunc præmittendo servulos, qui eum caperent & impedirent, ne portæ clauderentur, & tunc aliquoties cedendum fuit usurpatis violentiis, quamquam magna ex parte illum privarent eà dulcedine, quam experiebatur anima ejus in tractando cum Deo solo, cum plena libertate, ac sine teste. Ita rogatus aliquando à patre Priore Salvatoris loco patrum Camaldulensium, quatuor millibus Neapoli remoto, ut eò concederet, religiosos suos tradendis exercitationibus spiritualibus exerceret, quod & ipse se & sua religiosissimo illi conventui per litteras commendare solitus erat, pro jure quasi amicitix, si vit se adduci, ut eò se conferret, mansit illic cum inusitato animi sui solatio, habuit ad eos sacras cohortationes, tradidit ipsis pias meditationes, ad aram fecit, cum sensu & gustu animi singulari, solitus illic gratias à Deo frequentes, extases, raptus experiri cum æquali admiratione

Cerramea
inservien-
di eius
Missæ.

Gaudebat
cum Deo
solo agere.

Comaldu-
læ cum in-
usitato suo
solatio
substitit.

tione & compunctione sanctorum illorum Dei fervorum.

Eius exem-
pla illic nō
vulgaria.

Mitteban-
tur pœni-
tentes con-
siliij causā.

Offerrebant
suas vitas
ad eum
in vita
retinea-
dum.

Fulmen ab
eo invisibi-
bili manu
avertitur.

Erat autem ita fervens ejus spiritus, quem suis sacris instillabat alumnis, ut illic planè exempla videre esset rara, ac minimè vulgaria, Fuere principes feminae, quae illic palam repente jussu ejus promptissimè genua flecterent ad osculandos mancipiorum, & captivorum pedes: & alij confessarij, cujuslibet ordinis & conditionis essent, in negotiis animarum gravioribus mittebant suos pœnitentes ad Patrem Julium consiliij causā, & aliquando honoratissimæ cuidam Neapolitanæ feminae nupturienti præ omni magna dote fuit pœnitentem fuisse Patris Julij. Hoc unicè ejus sponsum, hoc Parentes illius permovit, ut assentirentur in affinitatem, cum opinione & existimatione quam de Patre Julio habuere omnes illi, qui eum noverant, facilè ex æquo consensit amor, quo ipsum prosequerentur. Atq; hinc eveniebat, ut, cum fortè quodam ægritudinis afficeretur incommodo, omnes promiscuè ipsi cuperent adesse, & si quā possent, quadamtenus obsequi. Fiebant pro ejus salute publica pœnitentiæ opera videre erat Principes, magnos viros præter complures alios privatos, qui capita sua & vitas non dubitabant offerre Deo ad eum in vita retinendum, oprantes millies pro ipso emori. Verùm & in conspectu Dei vita Patris Julij pretiosa, & adeò in magnam Dei gloriam vergebat fructus spiritualis, quem colligebat in mundo, ut illum sæpe per miracula conservavit incolumem. Multa retulimus, unum ad hunc locum reservavi, quod modo quodam singulari ob oculos ponit Dei amorem erga incolumitatem servi sui.

Capux graviter decumbens ad mortem vidit calum totum turbatum, & ex fusca nube fulmen spargi æquè fuscum ac subnigrum, directè ad eum ferendum. Erat non amplius evitabilis ictus, non remotior quàm cubitus à pectore, cum ecce manus invisibilis sagittam aliorsum aver-

avertit. Et ille tanto cælo dilectior, quanto odiosior stygi, a qua illud fulmen excussum, salvus & intactus permansit. Ad amorem accedere testimonia, quæ spectatissimi quique de illo dedere. Sat multa ad hoc propositum dixi, quando agendo de ejus missionibus inter Græcos grandia illa retuli encomia, quæ in illum primates Episcopi, Patriarchæ congestere. Sat multa etiam paulò supra attuli loquendo de revelationibus ad Prælatos, Cardinales, pontifices spectantibus, qui ipsum in summa habuere veneratione & conceptu. Duorum duntaxat vel trium hic oportet me recordari.

Vnus est Cardinalis Bandinus, qui cum ipsum suam mitteret in Diæcesin, solebat dicere; *missi meum Sanctum*. Alter sanctimonia non vulgari conspicuus fuit Pater Bernardinus Realinus, cujus vita in lucem procusa solidis abundat virtutibus, & magnis resplendet miraculis, dignissimum utique omni magna Fide testimonium. Hic interrogatus super spiritu cujusdam puellæ, cui dicebatur frequenter Sancta Catharina Virgo & Martyr apparere, respondit, hoc in negotio audiendum, & sequendum iudicium esse Patris Julij Mancinelli, qui tantopere à Deo illuminatus esset. Proreges Neapolitani, qui illi regno ejus temporibus præfuerunt, omnes illum palam vocavere sanctum, & ut talem publicis demonstrationibus devenerati sunt. Dissuaviati sunt ejus manus, applievere suas illi coronas, commendarunt illum sollicitè superioribus, ut illius sedulam gererent curam, seque regni negotia ejus orationibus committebant, & in rebus animæ illi libenter tanquam magistro obtemperarunt, orabant coram illo, & cum illo, ut eorum oratio ne careret & regulâ, & fervore. Demum libet mihi hic sub finem aliquot pauca verba apponere ex articulis latinè impressis pro ejus canonizatione toties à nobis citatis, tanquam publica cum auctoritate &

Missi meum
sanctum.

Bernardinus
Realinus.

respondit
sequendum
iudicium P.
Mancinelli.

Proreges
Neap. illum
vocavere
sanctum.

Compendium
cætas
vitæ ex
articulis
impresso.

Fide

Fide concinnatis, in quibus succinctè afferuntur ea omnia, quæ nos diffusè in hac vita digessimus. Sic itaque habent.

Servus Dei Julius Mancinellus, dum vixit, semper passim fuit reputatus, æstimatus, & habitus pro sancto, & amico Dei, etiam à personis prudentibus, gravibus & illustribus ita quidem; ut etiam ipso vivo efformarentur imagines, conquirerentur reliquie omni cum diligentia, quas res conservabant in cubiculis cum veneratione. Aquam ab ipso benedictam expecebant magnopere, & accipiebant cum singulari devotione. Post mortem ejus sanctitatis fama crevit, & in dies crescit, magis ac magis, sine interruptione, unde publicè & palam etiam à personis eminentibus habetur, & tractatur ut Sanctus, hinc commendant se ejus intercessionibus, venerantur ejus reliquias & rogatu quarundam illustrium personarum præcepit Pater Generalis, ejus imaginem in domo professa Neapoli inter alias patrum imagines, qui cum magna Sanctitatis opinione obierunt, exponi, id quod publica, notoria & manifesta vox est & fama.

Hucusque articuli in testimonium magnæ illius opinionis & famæ, in qua tenebatur, ac tenetur Pater Julius.

Hucusque
articuli sa-
pius citati.

De amicis
non est mi-
randum.

Diabolo
minantur
P. Julium
se vocatu-
ros.

Verùm quid miramur bonum ei testimonium perhiberi ab optimis ejus amicis, & notis? cum id ipsum ei perhibere compulsi sint capitalissimi ejus inimici? Diabolus ipse suo pessimo coactus fuit fateri, eum apud Deum præpotentem, siquidem cum nulla ratione ejici ex cujusdam obsessi corpore per exorcismos posset, alta voce exclamavit, à Patre Julio ejici se posse & alias cum exire de quadam puella detrectaret, comminati sunt illi, vocaturos se Patrem Julium, ad quod mirum quantum cæpit ringi, furere & quiritari, obsistere, utpote probè gnarus ab ipso ejiciendum se se, id quod factum. Verùm sicut non omnium oculi boni sunt ad aspiciendam lucem, imò luce excæcantur, & reperiuntur animalia, quæ omni vano conatu dan-
tur in

tur in rabiem adversus lucidissimos planetas, ita non omnes se regunt ad splendorem alterius virtutis, & hinc sæpè prodeunt importuni contradictores. Hujusmodi farina hominè longà Patris Julii patientia supportavit, cujus actionibus aut ex Zelo conscientia, aut ex malignitate genii & Naturæ sinistrè interpretatus privatim publicèque obtrèctavit, ut semel palàm edixerit, ipsum esse fatuum. Non tulit ipsum diutius Deus semper innocentia sui servi defensor fidelis, & id testimonium, quod ejus de virtute lingua & voce recusavit, dare coactus fuit totà sua personâ, & ipsiusmet impendio vitæ; cùm namque otiosus Spectator fabricam novi templi in Collegio Neapolitano miraretur, nescio in quam foveam delapsus, æstimo cujusdam fundamenti, illic repente exspiravit; & sicut cuidam absenti revelatum fuit, qui id suo confessario Patri Pavoni dixit, descendit in ignem purgatorium sui erroris daturus pœnas; ut exinde videatur potius fuisse perversitas in intellectu, quàm in voluntate.

Quantum hæcenus dictum est, & illud multò amplius, quod dici posset, sed amore brevitatis omittitur, totum eò collineavit, ut in testimonium cederet ejus Sanctitatis, & opinionis; quâ apud omnes Servus Dei vivens ifforebat. Sed & eadem fama post mortem non pauciores habet testes; quos inter est concursus incredibilis ad ejus benedictum corpus, odor & fragrantia, quam exhalavit incorruptio, flexibilitas membrorum, quam conservavit, imagines multæ & variæ procusæ. Elogia scripta & impressa, publica & Regia consilia convocata, facti delectus, articuli typo mandati in processum Canonizationis. Verùm de his omnibus abunde dictum, in argumentum & signum conceptus, in quo erat Pater Julius Sanctitatis & Virtutis &c. Vitam autem ejus non statim post mortem scriptam fuisse, & in lucem datam, inde est, quòd, sicut jam aliàs dictum,

Bbb

nostri

Canes rabiosi contra Lunam, mali contra virtutis lucem.

Fatum illum interpretans cadit in foveam & moritur.

Fama sanctitatis post mortem.

Concursus ad sepulchrum, fragrantia, incorruptio, flexibilitas.

Cur ejus vita non statim à morte edita?

Apparet
negotium
Dei.

Continuat
gratias ubi-
vis tetra-
rum.

De vita
ejus con-
denda agi-
tur.

nostri Patres Neapolitani plus justo modesti fuerunt. Certum est enim Dominum Franciscum Purpuram misisse nobis chirographa, prout reperio in variis literis, & in una ejus epistolâ ad Dominum Flamminium Mancinelli 3. Januarij anno 1625. & id plurimi expetebant, ab usque Craccovia, prout ipse illic dicit, nostri Collegii Rector; & ipse Purpura erat propensus, quia ut scribit Parri Philippo Faraoni nostræ Societatis 23. Decemb. anno 1622. Neapoli: *De nostro Patre Iulio Mancinello fama & existimatio in dies crescit ex rebus, quæ de illo produntur, & ex illustribus miraculis, quæ succedunt in dies, & omnes de eo cum tanta reverentia & devotione loquuntur, ut appareat esse negotium Dei & jam jam tempus esse gerenda rei.* Sic ille; intelligit tempus non solum publicandæ ejus vitæ sed & ejusdem apotheosis sive eanonizationis. Verùm ipse forsân novo Episcopatus munere impeditus non poterit huic rei vacare. Et quia servus Dei identidem postea perrexit continuare gratias non solum apud sepulchrum Neapoli, verùm & in aliis longinquis civitatibus, ubi ejus asservantur reliquiæ & venerandæ imagines, ita desiderium ejus legendæ vitæ nunquam interquievit, quam quidem aliqui sæpius scribere sunt exorsi, sed nescio, quâ causâ absteriti facilè manum de tabula removerunt. Scio nostrum Patrem Franciscum Broccoli scribere Româ Maceratam Calend. Aug. anno 1635. apud Polonos, id quod ipse ex ore illorum & acceperat, pervenerandas esse imagines & reliquias Patris Julii, ejusq; vitam desiderio summo expeti; illam proinde quanto magis mittant, cum & illic sit, qui eam Polonicè velit imprimendam curare, imò & Teutonicè. In hunc igitur locum distuli dicere de illis demonstrationibus, quas ejus virtuti & meritis præparari in altera vita præsignavit illi Deus ipse, non solum Senis, cum sæpius vidit se ipsum in summa altitudine propè cælum, quantum pertingi oculo potest

potest, genibus flexis orantis gestu, supplicem fieri Deo pro necessitatibus terræ, accepta insuper revelatione, se esse unum è septem DEI servis, qui ferventiùs pro DEI Ecclesia preces funderent, & cujus orationes Deo essent acceptiores.

Unus ex septem, qui orant pro Ecclesia Dei.

Porro in festivitate omnium Sanctorum anno 1607. valde ardentè oravit Dominum pro reductione quorundam suorum pœnitentium, qui fuerant magni peccatores, & ab eo conversi, destiterant tamen nescio quâ incuria à frequentia Sacramentorum, & obtinuit illis gratiam.

Obrinuit recidivis pœnitentiam.

Hos inter erat pauperrimus quidam Codrus, quem sua nuditas in diras hæretici hominis voces exacerbaverat; pacavit illum Pater Julius jussitque illum in perendinum adesse, se illi procuraturum vestes, quod & factum: Dedit illi namque vestem sibi à Patre Provinciali donatam, subtus pellibus inductam, & eo hoc propensius se privavit, quòd corpusculo suo peraccommodè aptabatur, & frigus egregiè propulsabat. Nocte hanc jam destinatam eleëmofynam præcedente aperuit se Cælum Patri Julio, illicque vidit certatim consui vestes aureo inrertextas filo, sciscitatus pro quo illæ pararentur, intellexit eas pro se elaborari.

Vestem sibi donatam alteri donat.

Vidit vestem sibi parari in cælo.

Non ita multò ante 20. Julii anno 1601. in villa Pianura dicta, postquam rusticanam puellam 24. aureis elocasset nummis, nocte insecutâ inter consuetas suas preces, vidit se vestiri inter multos prælatos, in quodam templo, in maxima hominum frequentia, pallio pretiosissimo, quod pluviale vocamus, inde ab illis Prælati deductus est in Processione ad Regium quoddam sacellum, ut illic sacris actionibus defungeretur, quibus ritè completis hinc reductus ad conclave longè magnificentissimè exornatum, inde exutus pallio perseveravit in reliquo aureo

holosericoque cultu: quo temporis fluxu persensit in animo cælestes planè delicias, gravitatem inexplicabilem, dulcedinem humanâ majorem, participatam Regiam dignitatem, granditatem super omnes res creatas elevatam.

Propter
dotem 20.
aureorum
collocatur
in folio.

Huic Visioni simillima fuit illa, quam habuit 22. Junii anno 1604. postquam dotem 20. aureorum puellæ dederat cujusdam nostri fratris Francisci Caracani sororculæ. Visus est sibi esse Pater Julius in quodam regio palatio, exaltatus ac sublimatus in folio tanquam alter ille apud Pharaonem Josephus; vestitus item cultu aureo mirante & adorabundo populo universo, qui ab eo imperia & decreta præstolabatur.

Quenam
res ipsum
maximè
solicitem
redderent.

Adumbratur
ejus re-
quies in
cælo.

Denique 13. Decemb. anno 1611. die Sanctæ Lucie Sacra, cui erat addictissimus, ejusque honorem ac venerationem semper mirificè studuerat propagare, visitandis agris, & Confessionibus exceptis perlassus, deque eorum ruditate & inscitia multùm afflictus, ac, quod ipsum plus nimio cruciabat, quòd unus nostrorum Societatem deserturus ejus sana Consilia respuebat, contulit se ad orandum nonnullo cum tædio præsentis, & cum desiderio futuræ vitæ: tum spectandus ei oblatu lectus est totus holoserico & aureo intertextus ornatu, certis quibusdam floribus cælo petitis interstinctus; Stragulo, quale, nisi vidisset, nunquam ulla ratione sibi imaginari potuisset, longè maximè bello & eleganti; supra Cornicem ludebant pretiosissimæ Corallæ, quæ pretium operi & arti addebant. Hæsit ille aliquantum intra se deliberans, an liceret se componere illo lectulo? & cum sua ei modestia & submissio suggereret, non licere, cum præsertim ipsi revelatum fuisset, reservari sibi apparatus illum in alteram vitam, illo responso planè recreatus decrevit.

crevit firma cum voluntate nullum recusare laborem pro
salute animarum, quantumvis austerum & difficilem.
si tantum gaudii Deus, qui operibus misericordiae æter-
nam promisit gloriam, præparavit in cælo homini tan-
quam uni ex nobis, terrestri; non minùs præparabit
nobis, si erimus homines, qualis ille
fuit cælestis.

